

DEN NY VERDENS.
impuls

NUMMER 3 - SEPTEMBER 2009 - 27. ÅRGANG

- Døende kulturfaktorer
- Er Martinus' åndsvidenskab en religion?
- Hvad er tyngdekraft?

Tidsskrift for åndsvidenskab

Kærlighedens videnskab

Åndsvidenskaben vil blive en faktor i den jordmenneskelige kultur, som i fremtiden vil få overordentlig stor betydning, idet den vil kunne hjælpe de enkelte mennesker bort fra flokkebevidstheden og frem til en individuel tænkeevne. Mange mennesker tror ganske vist, at åndsvidenskaben blot er en ny religiøs sekt, eller en forening, man kan blive medlem af. Men det er en misforståelse.

Åndsvidenskab kan ikke udbredes ved propaganda eller suggestiv påvirkning, den kan modtages af de mennesker, som er blevet søgende og ønsker at komme i nærmere kontakt med livets evige love. En sådan kontakt kan ikke opnås ved noget medlemskab og ikke engang ved studier, med mindre disse studier forbindes med en praktisering af næstekærlighed og tolerance.

Kernen i åndsvidenskaben er den samme kerne, som findes i de højere religioner, kærlighedsbudskabet. Derfor vil åndsvidenskaben ikke fortrænge religionerne, tværtimod, gennem den vil man forstå det, religionerne har givet menneskene gennem følelserne. Med hensyn til kristendommen vil man forstå, hvor stor betydning det havde, at Kristus sagde: "Tag dit kors og følg mig". Den enkeltes kors er de besværligheder og lidelser, han eller hun må igennem, når de fjerner sig fra flokkebevidsthedens nemme løsninger, selvhævdelse og vanetænkning.

Når mennesket er begyndt at fjerne sig fra meget af det, der er skik og brug, vil det let komme til at føle, at det står ene med sine tanker og ønsker, men når det lærer de love og kræfter at kende, der ligger bag bønnens magt og forstår at bruge dem, vil det mærke, at det aldrig er ene, men at der står stærke åndelige kræfter bag den forvandling af jorden og menneskeheden, det nu er ved at blive en bevidst medarbejder i.

(Martinus)

Indhold

3	<i>Martinus:</i> Døende kulturfaktorer	27	<i>Ruth Olsen:</i> Har nutidens kristendom et budskab?
7	<i>Ruth Olsen:</i> Er Martinus' åndsvidenskab en religion?	28	<i>Ruth Olsen:</i> Kolesterol
9	<i>Gunder Frederiksen:</i> Vor tids Sokrates?	28	<i>Ruth Olsen:</i> Mellem døden og livet
11	<i>Lars Palerius:</i> Rejsen indad	30	<i>Gunder Frederiksen:</i> Hvordan ser det ud?
17	<i>Per Holsner:</i> De sidste tider	33	<i>Laila Torp:</i> Mit møde med Martinus
19	<i>Hans Wittendorff:</i> Skal vi bare lade diktaturet brede sig til hele verden?	34	<i>Per Holsner:</i> Det skrevne ord
21	<i>Ruth Olsen:</i> Hvad er tyngdekraft?	36	<i>Ingrid Holck:</i> Strøtanker om Martinus og Kritik
23	Om bøger:	37	Om Flokmentalitet og Bjærgbestigning
23	<i>Gunder Frederiksen:</i> På sporet af det etiske menneske	38	<i>Karl Aage Kirkegaard:</i> Hvad siger nutidens kristendom?
24	<i>Gunnar Carlsson:</i> Solopgang over videnskaben	40	<i>Helmer Fogedgaard:</i> Stoffets gåde
25	<i>Eva Bentzen:</i> Kald mig Fishmael	41	<i>Stephan Keinschmidt:</i> Tale ved udstilling i Sønderborg
25	<i>Hanne Trane:</i> Slangetæmmeren	42	<i>Søren Jensen:</i> Udstilling i Styrsø
26	<i>Ruth Olsen:</i> Martinus' ufuldendte manuskript	43	Kort fortalt
		51	Møder

Den Ny VerdensImpuls nr.3/2009

Red.: Ruth Olsen, Klintvej 104, 4500 Nykøbing Sjælland, tlf. 59 30 52 72,
E-mail: kosmo-info@olsen.mail.dk - www.nyimpuls.dk
Giro 9 25 42 42

Gunder Frederiksen, Klintvej 85, 4500 Nykøbing Sjælland, tlf. 59 30 36 51
E-mail: gufr@it.dk
Layout: Nikolaj Holck
Tryk: Holbæk Amts Bogtrykkeri, 4300 Holbæk
ISSN 0904-0633

ABONNEMENTSPRIS

200 kr pr. år (4 numre),
dog Sverige og Norge **220 kr**, portofrit tilsendt.
Dansk giro: 925 4242 - Norsk giro: 7877 08
07521 - Svensk giro: 39 27 16-7

**Bladet udkommer medio marts, juni,
september og december**

LØSSALG

40 kr stk plus porto, i alt 50 kr

ARTIKLER og andet stof til næste nr. bedes
fremsendt **senest 1. november 2009**
Artikelforfattere står selv inde for deres artikels
indhold, der ikke nødvendigvis deles af redak-
tionen.

KOSMOLOGISK INFORMATION

er et bogforlag med speciale i sekundærlitteratur i relation
til Martinus' verdensbillede.

Få bogliste tilsendt! Forlags- og redaktionsadresse:

Kosmologisk Information,

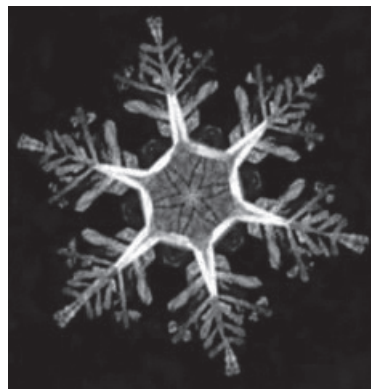
Klintvej 104, 4500 Nykøbing Sjælland.

Tlf 59 30 52 72 (bedst hverdage ml kl 9-11)

E-mail: kosmo-info@olsen.mail.dk

www.nyimpuls.dk

Der må frit kopieres fra bladet, men med
kildeangivelse

Så går den dejlige sommer på hæld og fuglene
er holdt op med at synge. Jeg håber læserne
har haft mulighed for at "høste" nogle D-vitami-
ner fra solens profit-frie udbud, så der er noget
at stå imod med i den kommende vinter.

Som I ser, er portoen på bladet sat op siden
sidst fra 16 kr. til 17,50, dvs af årets abonne-
mentspris på 200 kr, går nu de 70 kr. til porto.
Trykningen koster ca. 90 kr., layout 16 kr.,
kuverter 4 kr. og så er der til diverse andre om-
kostninger (papir, tlf/internet, el, prøvenr. osv)
20 kr. Så det løber da rundt endnu.

At postvæsenet vilkårligt (vi skal selv finde ud
af det over nettet) hæver portoen to gange om
året nu og kan gøre det, fordi de reelt har mono-
pol på landsdækkende brevforsendelser, kunne
nok irritere, men vi skal jo øve os i at give slip på
den slags helbredsnedbrydende følelser!

I det hele taget lever vi i en tid, hvor vi får rigelig
med chancer til at øve os i, hvordan man kommer
af med sin eventuelle hang til protestfølelser!
Det gælder om at finde alt det frem, der er at
glædes over.

Jeg glædes f.eks. over, hvor trofaste dette
blads lille læserskare er! Og jeg er glad for, at
der er nogen, der har lyst til at dele sine tanker
med andre ved at sende os en artikel i ny og næ.
Derved sikres bladets spirituelle mangfoldighed.

Kh Ruth

Døende Kulturfaktorer

af Martinus

De østerlandske folk er meget religiøst og åndeligt indstillet, men ganske uintellektuelle.

Gennem de østerlandske religioner lærer man, at meditation er vejen til fuldkommenhed. Man lærer, at man helst skal slippe alle jordiske bånd og materielle begær og længsler og gå ind i ensomheden og udelukkende koncentrere sine tanker på Gud og de højeste ting. Dette, at gøre denne indstilling til det primære i de østerlandske folks kultur, har helt formet disse folks livsindstilling og væremåde. Men det har ikke givet dem fuldkommenheden. Millioner af mennesker i østens lande lever en kummerlig tilværelse i fare for at dø af sult, og andre millioner dør sultedøden, og der gøres næsten intet for at hjælpe dem.

De østerlandske folk er meget religiøst og åndeligt indstillet, men ganske uintellektuelle. Blandt disse folk er der ganske vist opstået adskillige mere eller mindre vise mænd, som almenheden sætter højt i ære, men selvom disse vise naturligvis på mange områder har været guddommelige redskaber for de folk, blandt hvilke de har levet, har de ikke kunnet frelse deres folk eller skabe en solid og fredfyldt kultur for disse. Med undtagelse af verdensgenløserne, der har levet i østen, har disse vise ikke haft virkelig kosmisk bevidsthed; de har opnået en vis færdighed i psykiske eller okkulte eksperimenter, som nu hører fortidige udviklingstrin til.

Den østerlandske uintellektuelle, åndelige indstilling er blevet en flugt fra denne verden.

Det primære i de østerlandske folks religiøse indstilling var altså at koncentrere sig så lidt som muligt om det materielle og kun tænke på det åndelige, og selvom en sådan indstilling kan være til gavn på én måde, kan den også, som det har været tilfældet, føre til afsporing, så menneskene stagnerer eller kommer bort fra den vej, der fører frem til de mål, der er menneskenes virkelige bestemmelse. Denne uintellektuelle, åndelige indstilling er blevet en slags sovepude, en flugt fra denne verden. Det primære i tilværelsen blev i for høj grad meditation over åndelige spørgsmål og for lille en udvikling og træning i at omgås sin næste.

Gennem en kunstig træning i meditation blev mange menneskers åndelige indstilling overdimensioneret i forhold til deres moralske udviklingstrin, de ville helst leve i ensomhed borte fra andre mennesker. Selvom mange af disse eremitter kan være dejlige og behagelige mennesker at tale med, betyder det ikke, at de er modeller for det, der er menneskehedens sande mål. Livet er ikke dette, at man skal flygte bort fra mennesker til ensomhed og kun tænke på Gud. At flygte bort fra mennesker er at flygte fra de erfaringer og de berigende oplevelser, som samlivet med andre mennesker uundgåeligt vil give.

Den vestlige verdens dogmatiske, uintellektuelle opfattelse af kristendommen.

Denne tendens til at gå uden om den virkelige vej, samlivet med andre mennesker og den ved dette samliv muliggjorte træning i at gøre det fuldkomment, har også, om end på en anden måde, vist sig i Vesten i den kristne verdensreligion. Her har man til trods for, at Kristus har vist eksemplet på det fuldkomne menneskes væremåde, skabt den sovepude, der hedder ”syndernes forladelse” og ”frelse ved Jesu blod og nåden”. I denne dogmatiske opfattelse af kristendommen er det absolut ikke de gode gerninger, der er målet for menneskets stræben, her

gælder det blot om at komme ind i den flok, for hvem Kristus har ladet sig korsfæste. Ifølge denne dogmatiske kristendom er vi alle født i synd og har i os arvesynden og er allerede,

inden vi er født, kvalificerede til den evige fortabelse, hvis ikke vi trygler Gud om nåde og forløsning ved ”lammets blod”.

Dette er her i Vesten den store sovepude for de mennesker, hvis mentalitet endnu er så uintellektuel på det åndelige område, at de kan synes, at dette ideal er guddommeligt. Men det har ikke noget med Kristi egen væremåde at gøre.

Den eneste vej til en fredens verden er udviklingen af den sande livs kunst i menneskets bevidsthed.

Disse højst uintellektuelle østerlandske og vesterlandske åndelige indstillinger har tydeligt vist, at de ikke kan føre menneskeheden til nogen virkelig verdensfred og til en tilstand, hvor livets goder er ligeligt fordelt blandt menneskene. Den eneste vej til en sådan fredens verden er udviklingen af den sande livs kunst i menneskets bevidsthed, hvilket vil sige, udviklingen af en evne til at kunne leve i fuldkommen harmoni med andre væsener i tilværelsen.

Livets vej er ikke en vej, på hvilken menneskene skal flygte fra hverandre og leve isoleret på ensomme steder, og heller ikke en vej, hvor man skal albue sig frem på andres bekostning samtidig med, at man tror, man er frelst, når blot man beder om nåde og syndernes forladelse.

Meditation og ensomhed er ikke de idealer, som kan føre menneskeheden frem til fuldkommenhed, fred og lykke.

Hvis man tror, at frelsen ligger i en adskillelse fra andre mennesker, kommer man ud af træning med hensyn til at lære andre mennesker at kende. Man kommer bort fra træningen af alle de evner i sin bevidsthed, der skal bruges til at tilgive andre, tjene andre og forstå andre. Man får ikke alle de dårlige og ufærdige naturer i sit sind kaldt frem ved at være i ensomhed.

Men det er da blot en fordel, vil nogle sikkert mene. Nej, for når man ikke får kaldt dem frem, kan man naturligvis heller ikke komme til at få dem overvundet og fjernet. Et menneske kan jo sagtens fremtræde som et tilsyneladende godt menneske, når han bor isoleret fra andre mennesker, og man endda bringer ham føde og klæder og ærer og

agter ham som en hellig mand. Det er udmærket at sidde og træne sig op i gode tanker, det kan vi alle have brug for at og til. Men det er ikke nok, at vi tænker på det gode, vi må udføre det i praksis, for at det kan få virkelig betydning.

Hvordan mon det ville gå adskillige eremitter, hvis livet pludselig kastede dem ud midt iblandt mennesker, der bagtalte dem, løj om dem, forfulgte dem og tilføjede dem alle de ubehagelige oplevelser, man kan komme ud for i den daglige tilværelse blandt mennesker? Mon de da, utrænede som de var i at leve under sådanne forhold, kunne bevare deres hellige atmosfære? Ville de da ikke gå materielt til grunde? Men det er jo det, østens folkeslag har gjort. De har ladet en uintellektuel, åndelig indstilling lede dem bort fra udvikling i det daglige, praktiske, materielle liv, og vestens folk har på denne basis gjort sig til deres undertrykkere i århundreder. Det har fuldt ud vist sig, at meditation og ensomhed ikke udgør de idealer, der kan føre menneskeheden frem til fuldkommenhed, fred og lykke.

Det er livets mening, at liv skal forbinde sig med liv igennem kærligheden.

Men vestens ”syndernes forladelse” og ”frelsen ved Jesu blod” og ”nåde” har heller ikke formået at give vestens folk virkelig beskyttelse eller fred. Utallige krige er ud-kæmpet i Kristi navn, præster har velsignet våbnene og bedt Gud om sejr, og de virkelig troendes skare er stadig blevet mindre, efterhånden som den intellektuelle evne er udviklet. Vestens mennesker står i dag udrustet med praktiske, intellektuelle evner, udviklet i kampen for tilværelsen, men netop derfor har de religiøse dogmer også mistet deres betydning for dem, og livets værdier er for dem hovedsageligt blevet materielle værdier.

Der er krig både i østen og vesten. Alle er i krig med alle, og der er knapt nok mulighed mere til at flygte ud i ensomheden. Selve Tibet, som har været et religiøst indelukke gennem årtusinder, bliver nu også gennem kommunisterne inddraget i materialismens sfære.

Hvad er det da, vi nu bliver vidne til? Vi bliver vidne til meditationens såvel som ”syndernes forladelses” og ”nådens” kapitulation som bærende kulturfaktor. Så er det altså materialismen og gudløsheden, som skal sejre? Nej, det bliver hverken en sejr for øst eller vest, og selvom det har vist sig, at både østens og vestens ortodokse trosformer er degenereret og må bukke under for praktisk materialisme, vil denne kulturfaktor alene vise sig at være lige så uholdbar som en alt for ensidig og uintellektuel åndelig indstilling. Det eneste, som kan hjælpe menneskeheden ud af den alles krig imod alle, som dominerer i verden i dag, er et nøje kendskab til livets fysiske og psykiske love. Livet har kun én eneste mening, og det er, at liv skal forbinde sig med liv, og denne forbindelse kan kun ske igennem kærligheden.

Kærligheden eller ”den hellige ånd” vil forvandle verden.

Men kærligheden er ikke blot kærtegn og en forening af levende væseners fysiske legemer med formering af slægten som resultat. Kærligheden er en kraft, som gennemtrænger universet, vi kender den også gennem udtrykket ”den hellige ånd”. Det, de store verdens genlødere har talt om, og som Kristus ved sit eksempel har vist menneskene, er, at det er muligt for det enkelte menneske at forbinde sig med den guddommelige eller universelle kærlighed på en sådan måde, at man i stedet for at flygte fra livet her i den fysiske verden lader denne kærlighed strømme ind i samme verden og forvandle den ved praktisk væremåde.

Åndsvidenskaben vil danne grundlaget for en ny verdenskultur.

Men vi har lært, at for at man intellektuelt kan orientere sig i den fysiske verden med dens mangfoldige naturlove, må man have en videnskab, gennem hvilken man lærer disse love at kende for i praksis at kunne udfolde et liv og en skabelse i overensstemmelse med lovene. På grund af menneskenes efterhånden stadig mere udviklede tænkeevne, som er en åndelig kraft, lever disse mennesker lige så meget i en åndelig verden, nemlig tankens verden, som i den fysiske. For at kunne orientere sig i denne åndelige verden, som også har mangfoldige love, må mennesket også have en videnskab, gennem hvilken det kan lære

disse love at kende for at overholde dem.

Det er en sådan hjælpende faktor, der gives menneskene gennem den moderne åndsvidenskab, som omsat i praksis af stadig flere og flere mennesker i øst som i vest vil være grundlaget for en ny verdenskultur, hvis motto vil være ”enhver er sin næste nærmest”. En sådan kulturs mennesker vil ikke flygte ud i ensomhed, selvom de til tider vil nyde at være alene. De vil heller ikke søge at komme til at tilhøre en lille flok af ”frelste” eller ”udvalgte” og mene, at alle andre er fortabte til ”helvedes evige ild”. De vil vide, at ”helvede”

er den verden af krig, hævn, had, bitterhed, misforståelser og selvskabte lidelser, menneskene sår og høster liv efter liv, så længe de ikke lever efter den universelle lov, som er alle loves fylde, næstekærlighedsloven.

Træningen i at leve efter denne lov er den eneste virkelige vej til freden i en verden, hvor det bedste i østens og vestens kultur kan forenes. Da flygter man ikke bort fra denne verdens ”jammerdal” i en alt for ensidig meditation på det åndelige, og man glemmer heller ikke den åndelige virkelighed og dens love for alt det, der foregår i den fysiske verden.

Vestens såkaldte kristne mennesker er ikke selv Kristi disciple, så længe de ikke forsøger at leve efter Kristi bud.

Mange af kristendommens tilhængere i vesten har gennem lange tider haft den opfattelse, at de skulle drage ud som missionærer og dermed følge Kristi bud: ”Drag ud og gør alle folkeslag til mine disciple”. Og de har derfor søgt at omvende østens folk til den dogmatiske kristendom med troen på ”syndernes forladelse”, ”nåden” og ”frelsen ved Jesu blod”. De har uden tvivl gjort stor gavn, især gennem deres praktiske, intellektuelle evner, hvor de samtidig har virket som læger og lærere. Men så længe kristendommen hos vestens folk kun er en dogmatisk lære, man skal antage for at blive frelst, og ikke er et liv, man forsøger at leve efter Kristi bud, er vestens såkaldte

kristne mennesker ikke selv Kristi disciple, der kan skabe en kristen kultur.

Når Kristus har sagt: ”Derpå skal det kendes, at I er mine disciple, at I har indbyrdes kærlighed”, står det i den grad i modsætning til de såkaldte kristne landes kultur, at enhver østerlænding, der er begyndt at udvikle sin logiske sans og også er modtagelig for nye impulser, vil sige: ”Behold I blot jeres kristendom, den giver ikke noget godt resultat, men lad os få jeres videnskab og teknik, så vi selv kan skabe et moderne samfund.

Alle jordens folkeslag skal velsignes ved den sæd, Kristus har sået.

Vestens folk kan få naturens kræfter til at arbejde for sig, men de bruger de samme kræfter til at skabe bomber og andre ødelæggelsesmidler, som de bruger både mod hverandre og mod østens folk. Alle mulige variationer af krige og ufred hærger vestens lande, så disse landes folkeslag trænger mindst lige så meget til at blive Kristi disciple, som folkene i østen.

Det, menneskeheden er ved at opleve såvel i øst som i vest, er en gammel kulturs undergang. Den var bygget på religiøse kulturfaktorer, som nu er døende. Materialismen, som afløser dem, er kun en ny kulturs fosterstadie, en primitiv begyndelse til den organiske struktur, omfattende hele kloden, der bliver en virkeliggørelse af de gamle profetier om ”en ny himmel og en ny jord” og ”én hjord og én hyrde”. Det vil blive en realitet, at ved den sæd, Kristus har sået, ”skal alle jordens folkeslag velsignes”, ikke ved at døbes med vand, ved dogmer og

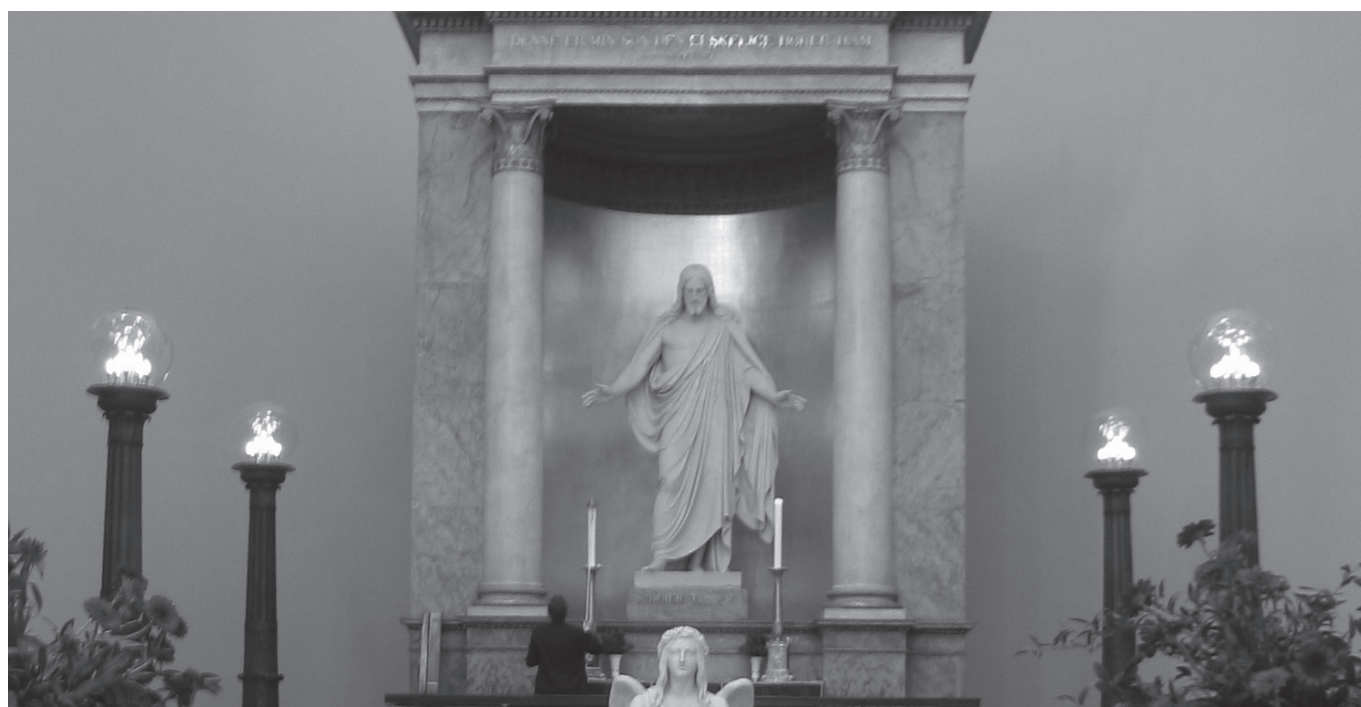
sakramenter, men, som Kristus også sagde ”ved at døbes med den hellige ånd.”

Den kosmiske videnskab eller åndsvidenskaben er en videnskab om såvel fysiske som psykiske naturlove.

Den hellige ånd, der er det samme som den kosmiske videnskab eller åndsvidenskaben, vil efterhånden kunne modtages og forstås både af østens og vestens mennesker. Ikke som en religiøs lære, der skal antages, for at man kan blive frelst, men som en videnskab om såvel fysiske som åndelige naturlove. Gennem åndsvidenskaben vil østens mennesker lære at forbinde deres åndelige indstilling med praktisk og logisk handlekraft og organisation af den fysiske verden til gavn for helheden. Og den vil lære vestens folk, at kristendom ikke er dogmer og ritualer og bøn om nåde, men efterligning af Kristi væremåde: at tjene. Og det vil i moderne forstand sige: at bruge den højt udviklede skabeevne, man efterhånden er kommet i besiddelse af, til skabelse af en kultur, som i stort og småt er baseret på fred og samarbejde mellem jordens mennesker.

Og mennesker i øst som i vest vil forstå, at om de i deres bøn til Forsynet siger: Gud, Fader, Allah eller Brahma, så er det blot forskellige navne på den Guddom, hvori vi alle ”lever, røres og ere”, hvis hellige ånd eller guddommelige bevidsthed gennemtrænger hele universet.

(Tale holdt 19/10 1952, første gang bragt i Kosmos nr. 17/1971)

Er Martinus' åndsvidenskab en religion?

af Ruth Olsen

Når vi, der har læst Martinus' værk og fundet det befriende logisk, skal forklare en nysgerrig bekendt, hvad det er for noget, er det ikke nemt at fortælle med få ord. Nogle spørger: er det en religion? Men så skal vi til at diskutere, hvad vi mener med ordet "religion".

Jamen, når Martinus' værk hedder Det tredje Testamente, må det vel være en eller anden kristen religiøs sekt, siger nogle så. Det har fået mange til at undgå at bruge betegnelsen Det tredje Testamente og i stedet kaldt det "kosmologien", selv om Martinus selv uhyre sjældent brugte det ord, men brugte ordet "åndsvidenskab" det meste af tiden. Kosmologi er jo det ord, naturvidenskaben bruger om det fysiske univers.

Men hvad forstår folk flest ved ordet religion? Hvilke associationer dukker der op fra "tankekataloget", når moderne mennesker hører det ord? Selv har jeg det meste af mit liv forbundet noget negativt med fænomenet religion, bl.a. fordi det så ofte har givet anledning til splid mellem mennesker. Det var vel også det, der fik vor forhenværende statsminister til at mene, religion skulle "ud af det offentlige rum". Af og til kan man høre bemærkningen: "Jeg tror på en Gud som en eller anden universel kraft, men jeg er ikke religiøs."

Der synes i den senere tid at være sket en polarisering, dvs enten er man meget for, ofte på fundamentalistisk vis, eller også er man meget imod. Der udgives flere bøger end før, som sætter religionerne til kritisk debat, og i en TV-udsendelse for nylig (22/7) mente man ligefrem at kunne påvise, at religionerne er farlige, ja en trussel for menneskehedens overlevelse.

Ved Århus Universitet har en studerende skrevet en afhandling om Folkekirkens manglende interesse for at føre en åben dialog, f.eks. på internettet. Da han i radioen diskuterede dette med en præst fra København, Pless, forsvarede denne sig med, at Bibelen ikke stod til debat, for den var jo "sandheden", og sandheden kunne ikke diskuteres! Da den studerende indvendte, at f.eks. reinkarnationen vel kunne diskuteres, eftersom så mange kristne dog troede på den, mente Pless bare, at de tog

fejl, for mennesket var enestående og derfor ikke "til genbrug".

Det synes at have forbigået mange præsters opmærksomhed, at mennesker i vor tid har opnået en vis intelligens og kan tænke selv. Det har fået de gamle kristne dogmer til at virke naive, intetsigende og uvedkommende. Det har Karl Aage Kirkegaard just påpeget i sin nye bog "Har nutidens kristendom et budskab?" (anmeldt andetsteds i dette blad), hvor han tager dogmerne op til debat og viser, hvordan de er blevet uden mening i vor tid, selv om mange prøver at fortolke dem rent symbolsk.

Autoritær religion og humanistisk religion

Erich Fromm forsøgte i sin bog fra 1983 "Psykoanalyse og religion" at give en bred definition af begrebet religion, nemlig "et hvilket som helst tanke- og handlings-system, der er fælles for en gruppe, og som giver individet en orienteringsramme og en genstand at tilbede". Ifølge den er åndsvidenskaben altså ikke en religion, for her er ikke noget "at tilbede". Derudover skelnede Fromm mellem autoritær religion og humanistisk religion.

Den autoritære religion kræver blind lydighed og underkastelse under "Guds vilje" (dvs præsteskabets tolkning af Guds vilje!), den tåler ikke afvigende meninger, kun Gud er herre over din skæbne, du er intet selv men kun et afmægtigt hjælpeløst barn, der blot kan håbe på den almægtiges tilgivelse. En sådan religion skaber angst og skyld og virker bremsende på menneskets udvikling til voksen modenhed, på selvstændigt initiativ og ansvarsfølelse. Den er patriarkatstidens fader- og autoritetsdyrkelse. Freud kaldte den en "barndomsneurose".

Med betegnelsen "humanistisk religion" mente Fromm at kunne redde det bedste fra religionerne. Den betoner budskabet om kærlighed til næsten og human handling, den er tolerant overfor anderledestænkende og åben for udvikling af fornuft og egen styrke, erkender afhængighed af overordnede kræfter men søger at forstå dem.

Det, Fromm i virkeligheden her beskriver, er to forskellige udviklingstrin på menneskehedens vej mod det rigtige menneske. Efterhånden som menneskene udvikler

intelligensen og følelserne, gør de op med enhver form for autoritetsdyrkelse og erkender egen indflydelse på skæbnedannelsen, dvs det opløftende i at indse, man selv har mulighed for at ændre sit liv og skæbne. Dermed op-
hører behovet for et præsteskab til at tolke ”Guds vilje”, og menneskene begynder selv at søge efter at forstå det væsentligste, nemlig ”livets tale”.

Men hvor står den danske folkekirke i forhold til Fromms to religionsvarianter? Det afhænger nok mest af den enkelte præst. Da man sidste vinter inviterede folk til anonymt i TV at få råd fra en præst – man kaldte udsendelserne ”skriftestolen”, gik rådet ofte ud på, at man skulle lægge sine problemer over i ”Guds hånd”, fordi de synes for tunge til selv at bære. Det forekom mig, at det var som at gøre ”klienten” til et hjælpeløst barn overfor en almægtig, men altså kærlig, Fader.

Det er måske nok en hjælp i nødens stund at kunne lægge problemerne/ansvaret over på en anden instans, men et sådant råd udspringer i grunden fra en opfattelse af Gud som en udenforstående autoritet. Ud fra Martinus’ verdensbillede ville rådet nok have været at bede om styrke til at klare problemerne selv og derved lære det, der var meningen med dem. Guddommen, som jo er det hele og allesammen, kan mobilisere sine hjælpere, når der er brug for det, til at indgyde ekstra energi til at klare vanskelighederne.

At tro eller at vide

Hvis man definerer religion som en overbevisning om en Guddoms eksistens, så kan man godt kalde åndsvidenskaben for en religion, men hvis man definerer religion som en *tro*, så er den det ikke. Når Guddommen er alt, hvad der eksisterer, behøver man bare at åbne øjnene for at konstatere Guddommens eksistens. Hvad man ser med egne øjne, plejer man ikke at kalde en tro!

Selvfølgelig kan man godt sige, man *tror* på det, Martinus har fortalt, men det var ikke det, Martinus ønskede. Man skal fornemme med egne sanser, at hans beskrivelse af verdensbilledet er sandhed, dvs det skal opleves med egne logiske og/eller intuitive sanser som noget indlysende rigtigt, altså som viden og ikke som tro. Hvis man ikke kan det, har man næppe brug for Martinus. Men det kan være svært at forklare, hvad det er for en form for ”viden”, vi opererer med, især hvis den er mere baseret på intuitive sanser end på logiske evner.

Så er det lidt ligesom når en clairvoyant fortæller mig, der ikke er clairvoyant, noget. For den clairvoyante opleves det måske nok som en slags ”viden”, subjektiv viden, men

for mig vil det være ”tro”, og så er jeg dybt skeptisk.

Når nogen er skeptisk overfor Martinus’ lære, er det ok, for meningen er jo, at vi selv skal lære at skelne mellem rigtigt og forkert. Vi skal ikke mere lade os manipulere af andres meninger, men selv tage stilling og finde ud af, hvad der er rigtigt – for os, hver især. Det betyder ikke, at der er forskellige universelle sandheder, men vejen frem til den er forskellig. Vi høster forskellige erfaringer, så vi tager ikke den samme rute frem til målet. Men målet er det samme for os alle.

Da jeg begyndte at læse Livets Bog, brød jeg mig ikke om alle de religiøse ord, Martinus bruger – og slet ikke al den snak om ”faderen”. Men efterhånden som helhedsbillede tegnede sig, forsvandt min dybe religions-aversion. Jeg indså, det var højst ufuldkomne menneskers misbrug og misfortolkninger af religionerne, der var det største problem. Men alle de gamle religioner står for fald nu og vil efterhånden langsomt dø ud.

Når man forstår meningen bag de ord, Martinus bruger, er ordene i sig selv ikke så vigtige. Som Martinus engang selv har sagt det – ”at der er et umoderne hylster omkring et guldsmykke, forringer jo ikke selve smykkets reelle værdi” (LBI). For mig er det uvæsentligt nu, om man kalder det en religion, og jeg har det helt fint med at bruge betegnelsen Det tredje Testamente, som Martinus ønskede. For de, der virkelig har brug for at finde ud af meningen med det hele her på jorden, skal nok tage sig den tid, det tager, at finde ”guldet” i Martinus’ verdensbillede.

Men hvad mente Martinus selv med hensyn til religion? I Livets Bog I stk. 14 forklarer han, hvad han forstår ved religion, nemlig: ”livets direkte tale eksisterer som udgørende tilværelsens absolut eneste fundamentale religion, idet den nemlig kun kan eksistere med absolut alle som lærere, med alle som elever og med alt som læresætninger.” Og i et foredrag 24/4-1960 (”Ånd og elektricitet”) sagde han bl.a. ”Det vil blive en åndelig videnskab, som vil afløse religionen og føre den fysiske videnskab frem til forståelse af livets og universets åndelige love og principper”.

Andre steder har han forklaret, hvordan det religiøse instinkt er degenereret og det religiøse princip er blevet politik, men at dette princip i sin kulmination bliver til kosmisk bevidsthed. Det er når alt kommer til alt et spil om ord, hvorvidt man kalder åndsvidenskaben en religion. Når vi siger, det er en ”intellektualiseret kristendom” og fortsættelsen af ”Kristi lære”, så vil folk i almindelighed alligevel opfatte det som religion.

Vor tids Sokrates?

af Gunder Frederiksen

Mon ikke de fleste af os husker Sokrates fra vore studier? Vi skal ganske vist langt tilbage. Sokrates levede i Athen fra 469 til 399 før vor tidsregning. Men kan vi så ikke blive enige om, at det er ualmindelig flot, at vi i vor tid lærer om ham – ja, endog på områder, som vi i vor moderne tid har brug for. Sokrates satte dyden højt. Dyden er det vigtigste af alt. Og dyden kan læres. Det drejer sig om af befri sig fra de lavere instinkter. Dyden fører til den højeste lykke. ”Man finder lykken hos den, der gennem selvstændig tænkning har opnået indsigt på dette område – nemlig filosofien”. Han har lært at anvende den uhildede fornuft, der for Sokrates er identisk med samvittigheden”.

Ja, det lyder jo vældig godt. Men har vi så lært det to et halvt tusind år efter??? Overhovedet ikke. Vi skal søge med lys og lygte, hvis vi blot skal finde et enkelt menneske, der i sandhed er i stand til frit og ubesværet at bevæge sig lykkeligt på ”dydens smalle vej”. Efter flittig ransagelse i hukommelsens kramkiste kan jeg

kun pege på en eneste, som måske – måske ikke - i sit tænke- og handlemønster bevæger sig ubesværet inden for rammerne af ”det gode, etikken, kærligheden”. Om jeg har ret, må læserne afgøre, når jeg peger på Dalai Lama som kandidat til titlen ”vor tids Sokrates”?

Som jeg for mit indre blik ser Dalai Lama med den vinrøde kappe slået over den ene skulder, medens den anden er åben for gigt eller iskias, kan jeg slet ikke få billedet til at passe i selskab med præsident Bush i det hvide hus og heller ikke med vor fhv.statsminister Fogh Rasmussen. Derimod ville det ikke volde megen besvær at danne et billede, hvor Dalai Lama sindigt og værdigt, men grublende eller eftertænksomt spadserede hen mod Akropolis i Athen eller måske siddende på pladsen med en skare lyttende disciple omkring sig. Derfor vover jeg at kalde ham vor tids Sokrates.

Flygtning

Efter at Dalai Lama blev flygtning, fordi kineserne indvaderede og annekterede hans hjemland, har han som hjemløs rejst rundt i den vestlige verden og til stor irritation for den kinesiske stormagt modtaget klapsalver overalt – ikke på grund af magt - ikke på grund af rigdom - ikke på grund af en særlig position. Vi præsenteres her for et menneske, der i adfærd, tænke måde og jævn og almindelig omgangstone præsenterer varme, medfølelses- og indlevelsessevne – lige netop det, vi andre har så svært ved at mobilisere. Overalt bliver eksponenten for jævne, menneskelige evner som kærlighed og medfølelse modtaget med klapsalver. Dalai Lama er blot buddhistisk munk, men blev for sine menneskelige egenskaber belønnet med Nobelprisen. Er verdensopinionen ved at bevæge sig i en god retning? – noget kunne tyde på det! Er det for meget at kalde ham vor tids Sokrates – eller en moderne Sokrates?

Men ikke nok med at han var en Østens vismand, han var også buddhistisk munk og blev modtaget i USA, som var han en moderne rockstjerne, og så var han jo flygtning. Og på listen over de hundrede mest indflydelsesrige mennesker i verden i året 2005 kunne man se Dalai Lamas navn sammen med helte og ikoner som Bill Gates. Som det hedder i den autoriserede biografi ”Dalai Lama” : ”Ingen tvivl om at listens brede spektrum fra den fantastisk rige til den fantastisk åndelige skulle appellere til at skabe interesse blandt en større læserskare” (s. 219). Det viser, hvordan det var lykkedes Dalai Lama at ”ætte sig ind i Vestens bevidsthed med sin besnærende enkle filosofi om medfølelse. Hvad er forklaringen på fascinationen af et menneske uden nogen personlig rigdom, uden nogen stat og uden nogen magt? Er Vesten, der er dybt begravet i kold materialisme, dybest set fascineret af oriental mysticisme? Her er der blot tale om en sød og venlig munk i en vinrød kjortel slængt over den ene skulder, men i besiddelse af en naturlig charme og en hjertelig latter, der på en naturlig måde kan tale om kærlighed - og vise det.

I mange dele af Amerika bliver Dalai Lama opfattet som

en moderne vismand. I manges øjne er han en moderne udgave af Sokrates, som på åbne pladser deler ud af sin visdom. Nu taler han for store tætpakkede sale: ”Had og mangel på medfølelse får dig til at føle dig spændt, svag og åndelig uren”, har Dalai Lama sagt. Under sit besøg i San Francisco skulle han holde et foredrag om ”intethed” på universitetet. Næsten seks tusind mennesker, de fleste studerende på universitetet, troppede op og lyttede. Som svar på, hvorfor unge mennesker føler sig tiltrukket af en skikkelse som Dalai Lama, hvis udstråling jo ikke er af en art, som de naturligt identificerer sig med, svarede en af de unge, der var katolik: ”Når jeg sammenligner paven Johannes Povel den anden med Dalai Lama og forsøger at komme længere end til lighedspunkterne, at de begge er munke og lever i cølibat, så står tilbage, at Dalai Lama er langt mere universel i sit budskab end paven.

Typisk for amerikanske studerende oplevede de Dalai Lama som ”havde han ikke været en buddhistisk mester, kunne han være blevet en cool rockstjerne, hvis tekster ville være knivskarpe og hvis musik kunne give os åndenød. Denne fyr er ikke fuld af bullshit som så mange andre”. En anden udtalte sig således: ”Det der fascinerer mig ved Dalai Lama er, at han taler et fornuftsorienteret

sprog, som ikke har bismag af stram og organiseret religion. Han minder om de gamle græske filosoffer, som var i stand til at fortolke tilværelsen på en enkel, men alligevel dybdeborende måde”.

På spørgsmål om han ville kalde sig selv religiøs eller spirituel, svarede han: ”Jeg definerer ikke mig selv, men jeg går ud fra, at jeg er mere spirituel, måske introvert. Jeg tror, at indre bevidsthed hidrører fra introspektion snarere end fra bøn eller meditation”. Religion kræver ofte en vis disciplin, der er visse regler, man skal følge. Spiritualitet er derimod en form for bevidsthed om noget, der er langt større end en selv. Det drejer sig om at forstå essensen af alt det, der omgiver en.

Til spørgsmålet, om Dalai Lama ville ønske flere tilhængere af Buddhismen, svarede han: ”Det passer ikke til min tankegang”. Det ville gøre mig lykkelig, hvis verden ville blive mere medfølelse. Kærlighed og medfølelse er ikke følgevirkninger af nogen bestemt religion. Buddhismen er blot en af mange måder at søge sandheden på – en vej man kan følge for at leve et retskaffent og medfølelse liv. Men jeg siger ikke, at det er måden”.

Når mennesket tænker selv

Det tænkende menneske kræver ret til en selvstændig vurdering af alt, hvad det oplever. Det ønsker at anvende de erfaringer, det igennem den materialistiske videnskab er kommet i besiddelse af og evner derfor ikke længere at bøje sig for et åndeligt diktatur. Stilles det overfor en påstand, kræver det denne påstand belyst og begrundet, ikke alene for følelsen, men også for intelligensen. Og det er overfor dette krav, at de respektive religioner verden over kommer til kort. Thi lige så glimrende en næring de har været for følelsen, lige så umulige er de for intellektet. Religionerne er ikke skabt til mennesker, der kræver konkrete kendsgerninger.

Rejsen indad

eller tidspunktet, hvor en moderne Tempelridder steg af hesten

af Lars Palerius

Mit stærke had til de uregulerede liberale markedskræfters katastrofale fremfærd i verden, er i de sidste måneder blevet ikke kun en psykisk men også en fysisk plage for mig. Hadet, der er som et åbent sår i mit indre, kan beskrives som tosidet. Den ene side vil straffe de formastelige. Den anden side kan ikke gøre en flue fortræd men nøjes med et ønske om et totalt sammenbrud for det nuværende økonomiske system til fordel for et helt nyt menneskeligt system. Denne konflikt æder mig op indefra.

Jeg har læst bog efter bog om emnerne samfundsudvikling, globalisering og katastrofe-kapitalisme i forsøg på at forstå de mekanismer, som styrer visse menneskers handlinger. Eller snarere for at forstå hvilke mekanismer, som styrer kapitalismen og de liberale markedskræfter. Kampen mellem de to sider i sindet er en indre kamp. Urgamle automatfunktioner i det sjælelige dyb, hvor selvopholdelsesdriften og den retfærdige harme hersker, strider mod et andet fremvoksende ideal, hvor tilgivelse og næstekærlighed udgør de ledende ord for den fremtidige samfundsstruktur.

Under mit besøg på Klint sommeren 2009, hvor temaet for ugen var ”et nyt samfundssystem”, sad jeg nogle minutter for mig selv udenfor pavillon A i grønne omgivelser. Mine tanker kredsede om det aktuelle emne og de kræfter, som stadig behersker mit sind, når begreber som uretfærdighed og udnyttelse af mennesker og natur dukker op. Under den tumult af splittede følelser, som skabes ved sådanne tankearter, hører jeg en indre stemme, som siger til mig, at ”*det er på tide at slippe tempelridderen*”.

I al sin enkelhed er denne opfordring både klargørende og omvæltende. I de sidste uger har jeg ved forskellige lejligheder tænkt på disse de kristne krigermunke. Jeg var ved en regression for nogle år siden blevet klar over, at jeg selv engang i fortiden havde tilhørt denne orden. Det jeg dengang så i mit indre var både klart og tydeligt. Jeg befandt mig i en kamp på liv og død et eller andet sted i Frankrig eller Spanien i 1300-tallet. Midt i kampens hede blev jeg dengang slået af den for mig lammende indsigt, at det ikke går an at tvinge noget andet menneske til en anden tro gennem sværdets magt.

Jeg sidder, udmattet af kampen og mentalt lammet af denne for mig omvæltende indsigt, let fremadbøjet på min hest og ser ned på mit mægtige blodige sværd. Sværdets skarpe kanter er rødfarvede af blod. I det øjeblik af total resignation bliver jeg angrebet bagfra af en fjende og falder til jorden. Liggende på ryggen når jeg ikke at værgе for mig det dødbringende stød af et sværd, der rammer mig midt i brystet. Straks efter ser jeg for mit indre syn, hvordan et nøgent nyfødt barn svæver nogle meter over min døde krop og forlader dette krigsinferno, stigende lige op i skyen. Mit næste liv tager netop sin begyndelse ...

Disse tempelriddere var, da de var stærkest og mest effektive, en gruppe krigere som var almindeligt frygtede for deres kampduelighed, deres mod og ubrydelige loyalitet mod Tempelridderordenen og kristenheden. De lod sig ikke tage til fange levende men sloges hellere til sidste mand. At svigte sit løfte var helt utænkeligt. Retfærdig harme var et helt naturligt tankeklima for disse krigere. De havde længe trænet sig selv og sine heste til at blive meget effektive kampmaskiner. De udstrålede en uhørt kraft, hvilket i sig selv var skrækindjagende for modstanderen.

Sværdet, som de så dygtigt håndterede i kamp, har form som et kors. Her er en interessant symbolsk parallel til Kristi kors. For tempelridderne har dette symbol en meget forstærkende kraft. De kæmpede med korset i hånd, symbolet for Kristi offer. Døde de i kampen, gjorde de det præcis ligesom Kristus – for menneskehedens frelse. Korset på ryggen af deres dragt forstærkede yderligere følelsen af retfærdighed og hellighed i den opgave, de var sat til at udføre. De blev drevet af en følelse af uover-

vindelighed. De udgjorde efter deres egen mening Guds udvalgte tjenere. Det var deres ansvar at forsvare den rette lære og for enhver pris forhindre den muslimske "farsot" i at brede sig. Verdens skæbne hvilede helt enkelt i deres hænder.

Denne den krigeriske selvretfærdighedens urkraft har jeg svagt kunnet fornemme de seneste uger, når jeg har læst om katastrofekapitalismens udøvere og deres ødelæggende fremfærd verden over. Disse kapitalens røvere og banditter udgør nu for mig den moderne variant af muslimerne i den gamle religionskrig mellem ondt og godt. Midt i disse ætsende tanker og sjæleligt opslidende følelser af had ser jeg for mit indre syn følgende billeder:

Billede 1

Jeg ser en tempelridder bagfra i fuld krigsudstyr siddende på sin kraftfulde hest. Hesten er et meget muskuløst dyr, som tempelridderen er vokset sammen med. Hans ben forsvinder næsten ind i dyrets krop. Han sidder som limet fast til det. Vi har her et billede på den fuldkomne kriger som med ukuelig beslutsomhed og en ophøjet ro ser frem mod horisonten, mens han venter på nye kampopgaver.

Billede 2

Jeg ser nu, at tempelridderen er klatret ned af hesten og står med ryggen mod mig i bare underbukser. Scenen er på grænsen til det patetiske. Han udstråler den uhørte pine, som det indebærer for en mand i hans position at tage skridtet og afklæde sig sin rustning, klatre ned fra hesten og stå der ganske forsvarsløs – helt afvæbnet både fysisk og psykisk. Det er et syn af personificeret ynkelighed og hjælpeløshed, et syn af fortabelse af mening og ideal. En slags indre død opleves her med denne handling.

Billede 3

Den tidligere afklædte tempelridder står stadig med ryggen mod mig, men nu er han iført en fodlang kjortel med guldfarvet kant. Det er en kjortel en prins værdig. Jeg kan også se lidt af venstre arm og den sølvfarvede dragt, som han er iført, samt han brune skulderlange hår. Det ser ud, som om dragten består af noget som ligner store glitrende fiskeskæl. Manden står foran mig med en kongelig holdning og værdighed på en vej, som i stedet for at blive smallere mod horisonten, breder sig udad mod siderne, jo længere væk man følger den med blikket. Den stadig bredere vej leder lige ind i solen. Det er et billede, som udstråler ungdommelig kraft, mod og triumf.

Disse billeder indeholder megen esoterisk information og kundskab, som jeg bruger mange tanker på de følgende dage.

I bilen hjem fra Klint nogle dage senere kommer der under en meditativ tilstand yderligere billeder til mig omkring samme tema. Billederne udgør fortsættelsen og afslutningen på budskabet fra den kærlige kraft, som hele tiden følger os i vor udvikling.

Den indre rejse

Jeg finder mig stående foran indgangen til et slot. I mine hænder holder jeg et papir eller et ark. Det er ca 50 gange 30 centimeter stort. Papiret er så lyst, at det ikke lader sig gøre at se, hvad der står skrevet på det. Det eneste jeg med sikkerhed ved er, at det drejer sig om et slags kort. Måske er det helt blankt? (Om det er tilfældet, er noget jeg kommer frem til og forstår senere i strømmen af billeder. Det er nemlig ikke meningen, at jeg på forhånd skal vide, hvad der venter mig).

Jeg er iført en tynd fodlang dragt med et bånd om maven. I båndet hænger der en decimeterstor nøgle af gammel model. (Det er en nøgle af jern, som man anvendte til at åbne porte i middelalderen). Jeg har også et trækors hængende om halsen. Korset er ca en decimeter stort. Da jeg betragter det for anden gang er det forsvundet. Jeg ser kun min overkrop med det tynde og bløde klæde. Næste scene udspiller sig foran et middelalder-alter, hvor jeg ligger på knæ i bøn om renselse. Det er af største betydning, at jeg forbereder mig til det, som skal komme – før den rejse ind i borgens indre, som jeg skal til at foretage mig.

Billede 1

Fra dette kontemplative billede af indre bøn kastes jeg ind i næste scene. Scenen udgør min egen korsfæstelse. Jeg hænger fastsømmet på et kors kun iført et lændeklæde. Det hele udspiller sig i et tomrum, hvor kun den

dybeste menneskelige smerte og angst hersker. Det jeg oplever sammen med min egen dybe smerte og angst er hele menneskehedens dybeste smerte og angst. Denne smerte bølger frem og tilbage ligesom store tågebanker. Korset, jeg er fastnaglet til, hvirvler rundt som løv i en efterårsstorm. Smerten fra naglerne i fødder og hænder er eksplosiv og næsten uudholdelig. Den mindste lille bevægelse brænder som ild i kroppen.

Dette scenario synes at stå på i en evighed. Mit skrig af smerte tiltager i styrke og overdøver den brølende vind, som kaster mig hovedkulds hid og did, op og ned og til siden i heftige rykvisse bevægelser. Det er en oplevelse af absolut smerte. En smerte uden ende. Det kors jeg hænger på er det samme kors, som jeg tidligere bar i en snor rundt om halsen, nu mange gange forstørret.

Da dette inferno af fysisk og psykisk smerte er mest uudholdelig, kommer der fra højre i billedet en engel med et lysende sværd. Jeg kan svagt ane konturerne af vinger, eller rettere den lys- og energikraft som dette levende væsen udstråler. Med en hurtig bevægelse fører englen sværdet ind i mit bryst – mellem tredje og fjerde ribben i højre side. I samme øjeblik dette sker ophører smerten, og næste billede viser sig for mig.

Billede 2

Jeg er nu på vej op ad en trappe. Det er en smal trappe med iskolde og slimede rækker af græsbevoksede sten. Jeg skynder mig op ad den så hurtigt jeg kan. Det er dog meget svært at komme frem, da det er en smal gang med lavt til loftet, som skal forceres i bøjet stilling. Jeg kigger skråt ned under opstigningen og ser da, at jeg er barfodet og klædt i en brunlig munkedragt.

Jeg aner nu at jeg begynder at nærme mig en dør eller en åbning. Da jeg løfter blikket en smule, ser jeg en menneskelig skikkelse tage form foran mig. Det jeg ser er konturerne af en kvinde, som efterhånden antager fast form. Kvinden som nu står blomstrende foran mig er

overjordisk skøn, iført haremstøj med bar mave og helt umulig at modstå. Hun er sindbilledet på den fuldkomne kvinde, skabt for kønslig nydelse, fuldstændig betagende i sin skønhed. Hendes erotiske udstråling savner modstykke.

Kvinden leder mig ind i en sal, hvor et enormt bord fyldt med mad og drikke møder mit blik. Her findes alle tænkelige lækkerier for ganen. Jeg kan endda skelne andre underskønne kvinder stryge omkring i rummet. Mit blik er dog fastnaglet ved hende, som førte mig ind i rummet. Intet andet end hende lokker mig, mad og drikke ænser jeg ikke. Langs den ene væg findes en hvileplads bestående af et stort antal puder med kvaster i hjørnerne. Det er der vi er på vej hen. Lige da jeg er på vej til at give efter for mine seksuelle lyster, standser jeg op et øjeblik. Jeg mærker det instinktivt i hele kroppen og jeg siger det stille til mig selv – jeg vil ikke fortsætte med det her. I det øjeblik krakelerer den del af billedet, som mine øjne hviler på. Der opstår en revne i facaden som gør, at hele dette scenario af sanselig nydelse forsvinder ud i det tomme intet.

Billede 3

Næste begivenhed udspilles i en gigantisk sal fuld af guld, diamanter og ædelsten af forskellig slags. Salen består af flere lignende rum efter hinanden. Der er som om jeg var placeret midt i en historie fra ”Tusind og én nat”. Lysten til at eje disse skatte, at tage det glitrende guld og de skinnende sten i favnen, er uimodståelig. Denne scene repræsenterer den yderste form for grådighed. Begæret efter rigdom behersker hele mit sind og udgør mit livsmål.

Billede 4

Jeg ser nu skråt oppefra luften ned i en gigantisk lukket gård befolket med tusindvis muslimer, som lytter til deres ledes opildnende og stridslystne taler. Gården er omgærdet af høje mure med et tårn til bønneudråb i hvert hjørne. Den religiøse leder holder folkemassen i et jerngreb med sin agitatoriske lederstil og sine befalinger. Hans ord er lov. Scenen beskriver den absolutte religiøse magt, som et menneske kan have over andre mennesker. Det hele udspiller sig i et muslimsk land i 1500-tallet.

Billede 5

Vi er nu flyttet nogle århundreder frem i tiden. Vi befinder os i et plads- og tidsmæssigt udefineret 1900-tal og bevidner her, hvordan en militær øverstbefalende leder

planlægningen af en militærmanøvre omkring et bord fuld af kort sammen med sine generaler. Det vi her ser er den totale hensynsløshed mod andre mennesker. Det er som om disse hans soldater ikke bestod af kød og blod men kun brikker i et spil, som ledes af denne øverstbefalende.

Vi taler her om krigerens totale magt med en position, hvor denne i kunsten at slå ihjel og lemlæste triumferende figur, selv slipper for at deltage i slagteriet. Han kan sorgløst, og med total mangel på empati, planlægge for kommende ødelæggelser. At slå ihjel er her blevet livets store mål og mening. Det indebærer for disse magtfuldkommenhedens mennesker en perverteret nydelse at styre og lede planlægningen af den kommende masseslagtning. De udgør kosmisk set mentale lig, som ser døden som livets tjener.

Billede 6

Vi befinder os i nutid midt i et inferno af kapitalspekulation. Værdipapirer af forskellig slags, så som aktier, obligationer samt andre af finansmarkedet skabte symboler for penge, flyver rundt i luften i tusindvis i dette rum. Hele billedet fyldes af disse papirer. Hvad det her handler om er den sidste selviske handling på den menneskelige moralske udviklings vej. Vi er her nået til vejs ende. Længere end til her kommer vi ikke, når det gælder egoets tilfredsstillelse. Den galskab i form af røverkapitalisme – hvor menneskets alle afarter og afsporinger fremtræder som ledestjerner og kulminerer – er den sidste station på denne udviklingsproces.

Den yderste fornedring, eller den yderste kontrast til kærligheden, opleves her. Mennesket og det levende liv er forvandlet til et værdipapir eller tal på en dataskærm. Børsen udgør Satans kirke og finansspekulanterne dens præsteskab. Alt er tingsliggjort, alt er en handelsvare. Den totale meningsløshed er et faktum. Den mørke talentkernes tjenere fejrer nu sine største triumfer. Gud og

alkærligheden er her længst borte. Døden griner dig lige ind i ansigtet – den er blevet dette mentalitetsniveaus totale hersker. Mørkere end det her bliver det ikke på den jordiske himmel.

Billede 7

Jeg befinder mig tilbage i den absolutte tomhed. Det er den samme plads, hvor jeg indledningsvis sejlede omkring fastnaglet til et kors. Denne gang er der dog helt stille i ”rummet”. Svagt, svagt kan jeg ane konturerne af mit ansigt og overkrop. Disse konturer tager dog aldrig rigtig form, bliver aldrig til et tydeligt billede af mig selv. Men jeg ved med sikkerhed, at det er mig selv, jeg ser. Jeg er nået til den absolutte, den yderste substansløse tomhed bag hvilken, der ikke findes nogen materiel eksistens. Jeg findes ikke som fysisk person, jeg eksisterer ikke som det, jeg har troet, jeg var.

Hele den materialistiske side af tilværelsen er en gigantisk illusion. Dens inderste bestanddel er tomhed. Jeg har her på den indre rejse prøvet hele det materialistiske repertoire af egoistiske handlinger, som stilles til menneskets rådighed i udviklingen af sine indre sjælsregioners mørkeste sider. Mere findes der ikke at foretage sig. Det sidste kort er udspillet og ligger der på bordet, totalt værdiløst i sin ensomhed. En håbløshed ud over al beskrivelse fejer ind over mig og holder mig i et jerngreb.

I dette øjeblik af yderste fortvivlelse viser sig igen for mine øjne den nøgle af jern, som jeg bar i snoren om livet ved rejsens begyndelse. Denne gang er den mangedobbelst forstørret. Jeg ser forundret lige ind i den. Et øjeblik senere eksploderer nøglen og et gigantisk lysskin opstår, hvilket i en udvidende bevægelse imod mig vokser sig stadig større. Det er den absolutte kærligheds lys, jeg skuer. Nøglen, jeg fik i begyndelsen og med hvilken jeg troede, jeg skulle åbne en port, har i og med eksplosionen åbnet den port, som ikke er andet jeg selv.

Det er jeg, som skal åbnes gennem de oplevelser, jeg har haft på rejsen gennem den indre borg. Det er mit inderste, som er den dør, gennem hvilken det evige kærlighedslys skal strømme, når erfaringerne er høstet og udrensningen af mørket er afsluttet. Jeg er selv den sandhed, jeg har søgt gennem inkarnation efter inkarnation. Mørket er og forbliver en illusion. Det eneste der eksisterer er det evige kærlighedslys, som i al evighed har været til og i al evighed vil være til. Der findes kun lys ...

Afsluttende kommentar og slutsats

De ovenstående billeder kom altså til mig på et tidspunkt, hvor min sjælelige nød var størst. Fristelsen til at give op, falde hen i følelsen af tilværelsens totale meningsløshed pga det tryk, som hadet mod det kapitalistiske systems fremfærd fremkalder, er overhængende. Jeg ser faktisk i øjeblikket ingen mulighed for at finde et svar på denne min tilsyneladende uløselige indre konflikt. Hvordan skal jeg kunne få den mentale vægtskål til at tippe over i de nye idealers favør, når jeg sidder så stærkt fast i et gammelt mentalt fængsel af retfærdig harme?

Jeg har i lang tid viklet mig ind i selvmodsigende argumentationer om det rimelige i ikke-kærlige tankegange og tænkte modtræk mod det ondes fremfærd. Dette byggede på gamle automatfunktioner og oplevelser på det esoteriske område sammen med snart to årtiers tilegnelse af ny kundskab i form af analyserne i det litterære værk, som Martinus kalder ”Det tredje testamente”. Mine tidligere handlinger og tænkning som tempelridder langt tilbage i historiens støvede ørkenlandskab er stort set det samme, som min nuværende tænkning. I begge tilfælde, dengang som nu, oplever jeg problemet på samme måde. Såvel datidens religionskrig, støttet af den tids kapitalmagt i form af kirken, som røverkapitalismens fremfærd i dag, må for enhver pris stoppes, og jeg må selv deltage i kampen, selv om det koster mig livet. Ellers svigter jeg både mig selv, mine idealer og den øvrige menneskehed. Verdens fremtid afhænger af min deltagelse i kampen.

Naturligvis er det her kun tankens og ikke selve handlingens område. Alt for mange lidelseserfaringer gennem århundreders gang har gjort mig ude af stand til at handle direkte voldelig. Der er bygget en hindring op i mit sjælelige dyb, en modstand mod alle voldshandlinger. Jeg kan helt enkelt ikke længere for mig selv til at deltage i disse handlinger. Alligevel, trods denne viden, føler jeg det som om jeg svigter den gode sag. På en måde burde jeg selv deltage aktivt.

Jeg slår i dette tilfælde hovedet hårdt i væggen, stanger mig mentalt til blods. For ikke sandt, er det rigtigt at lade andre stå i frontlinien på barrikaderne og i konfliktområderne, mens man selv høster frugterne af det? Burde vi ikke alle gøre vort yderste for at få standset det ondes fremfærd?

Judasmentaliteten – et udviklings-trin i den mentale evolutionsproces

Det er på det her område det store mentale sammenstød mellem gammelt og nyt bliver et faktum. Dybt inde i

mig findes der stadig rester af den gamle krigermentalitet i form af tempelridderen, hvilken er lig med gamle automatfunktioner. På min psykes overflade, i form af en tynd kulturel fernis som let kan krakelere ved tilstrækkelig stærk modstand, findes de nye tankegange, hvilket er lig med næstekærligheden med dens betingelsesløse kapitulation overfor og afstandtagen imod alle former for voldshandlinger. Sammenstødet bliver desto kraftigere nu, hvor der findes manifesteret en handlingsplan på det mentale og fysiske plan i form af Martinus 12 punkter i Livets Bog del 1.

Viljen til at forandre verden vinder af og til over forstanden. Århundreders længsel og venten på dette tidspunkt, da sandheden lægges frem i dagens lys er nu her – i form af Martinus ”Tredie Testamente” – og det sprænger næsten min barriere af utålmodighed. Det er her, just i dette øjeblik, min egen Judasdelpersonlighed træder frem i dagslyset. Jeg ønsker nu brændende præcis det, som Judas en gang ønskede – at hele verden skal få del i budskabet fra Mesteren. Jeg vil præcis som han hurtigt berede vejen for etablering af et nyt samfund uden undertrykkelse. Jeg vil præcis som han forcere udviklingen, gå imod dets eget indbyggede tempo for menneskelig mental udvikling. Det er også her, i og med dette ønske, at det mentale niveau, som Judas repræsenterer, kommer til kort, det er her det mentale sammenstød bliver et faktum.

Der kan ikke ske nogen virkelig og bestående forandring af et samfund, før tilstrækkelig mange menneskers udrensningsproces er afsluttet og mørket er gennemskuet. Martinus’ verdensbillede og dets budskab er klinisk befriet for voldshandlinger. Der vil aldrig lykkes for en eneste person eller sammenslutning af personer at anvende og virkeliggøre et samfund med disse analyser som grundlag, hvis der i dette på nogen måde indgår tvang eller voldshandlinger, fysisk som mentalt. Martinus’ verdensbillede, dets vej, mening og mål er og forbliver klinisk fri fra alle former for vold og indslag af retfærdig harme. Midt i denne min ulykkelige mentale tilstand, Judasdelpersonligheden, blev jeg tvunget til at indse dette og kapitulere. Jeg kan ikke gøre noget andet end at stige ned fra hesten og sige farvel til denne delpersonlighed, tempelridderen, hvor smerteligt det end kan være at skilles fra dele af egoet og dets vanebevidsthed. Jeg kan ikke andet end tålmodigt afvente tidens gang og den dyriske mentalitet udlevelse.

Man må som tempelridderen i de første billeder, afklæde sig sin udrustning, nedlægge våbnene og stå der utryg og tilsyneladende magt- og hjælpeløs, indtil samme person iklædes den statelige kjortel og den sølvfarvede dragt.

Nu dog i form af et kærlighedens mentale kraftfelt som beskyttelse i stedet for datidens fysiske ditto. Det er en proces af sorgarbejde, som kræver mod, styrke og vilje. Det er en meget smertelig proces, som alligevel inspirerer til en videre udvikling, til at frigøre sig fra al frygt, al angst og uro. For at vokse i kærlighedsevne kræves der en kapitulation overfor den, man er og ikke mindst overfor den, man engang var.

Rejsen indad i bevidsthedens skyggeregioner er efter min mening en obligatorisk rejse for hvert menneske på jorden. Den indgår i den undervisning vi dagligt tager del i fra forsynets side i form af den kommunikation, vi har med væsener på det fysiske og det åndelige plan. Tidspunktet og udtrykket i de arketyper og symboler, som gestaltet i vor natbevidstheds vildnis, og ind i mellem meget skræmmende terræner, varierer naturligvis fra person til person. Men jeg vil mene, at disse ovenstående billeder er syv erfaringsplaner, som på en eller anden måde er obligatoriske skinbilleder på den illusoriske virkelighed, vi mennesker må se, leve ud, gennemskue og til sidst bortvælge. Befrielsen fra det ondes greb – de gamle automatfunktioner i egoets og selvopholdelsesdriftens tjeneste – ligger i just dette at se dem som dele af ens egen personlighed, se dem som dele af ens egen tidligere og nuværende personlighed.

I kraft af Martinus' verdensbillede, med dets ufejlbarlige analyser af alt og alle, har menneskeheden fået det hidtil

stærkeste og mest effektive redskab til at foretage sig denne indre rejse. Og til forskel fra det mentale klima, som beherskede min gamle tempelridder - hvor fjenden fandtes på det ydre plan – findes fjenden nu udelukkende i vort eget indre landskab. Det er der, og kun der, kampen mod det onde og dets handlinger kan og skal føres. Det er i dette sjælelige område at afmonteringen og udsultningen af den gamle krigeriske, selvretfærdiggørende vanebevidsthed skal ske.

Med denne altafgørende indsigt som et urokkeligt faktum kan jeg derfor af hele mit hjerte istemme den første af Martinus' syv gyldne regler – ”Fjern begrebet fjender fra din bevidsthed”. Det er med den indsigt fast forankret i hvert menneskes hjerte at vejen til den længe ventede verdensfred ligger åben. Og med denne indsigt, med dens praktisering i alle hverdagens gøremål, vil den fremtidige verdensstat med dens kærlighed til alt levende langsomt men sikkert vokse frem og tage form. Natbevidstheden har da opfyldt sin funktion og stillet sig i det dagsbevidste livs tjeneste. Mørket er en gang for alle forvandlet til lys – til det Kristuslys, som findes iboende i og omsluttende alt levende. Et lys som er synonymt med selve livet i dets uendelige mangfoldighed, skønhed og visdom.

(oversat fra svensk af Ruth)

På vej til indre balance

Mange mennesker befinder sig i et åndeligt tomrum. De har givet slip på noget gammelt, som ikke kunne inspirere dem mere, men de har endnu ikke fundet noget nyt, der kan hjælpe dem til at få den indre balance, ud fra hvilken det ydre kaos kan forvandles til kosmisk harmoni. Den overgangstilstand, hvori den jordiske menneskehed befinder sig, er den sidste fase af forvandlingen fra dyr til menneske, og den vil bibringe de enkelte individer sådanne erfaringer, at de bliver modtagelige for en ny verdensimpuls, som allerede nu stråler ind over jorden.

(Martinus i foredrag 11/4-1960)

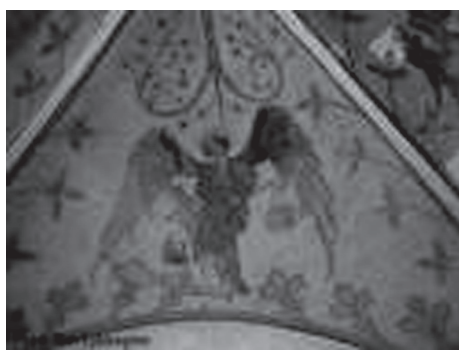
”DE SIDSTE TIDER”

- HØJBY KIRKE -

af Per Holsner

Maya kalenderen har fascineret mange mennesker i moderne tid, som udtryk for en tidligere højtstående kultur, men også på grund af dens tidsangivelse af en gammel ”verdens ende”, angivet til at være ved midvinter den 21/12 år 2012.

Martinus anvender også begrebet ”verdens ende” i sit Tredje Testamente for at beskrive Dommedagens slut på en gammel verden og starten på en ny kristen kultur, menneskeriget med fred på jorden. Bland andet i artiklen til symbol nr. 44 ”Loven for tilværelse – elske hinanden”, hvor der står: ”Det kan ikke råbes for stærkt ud, at jorden iler mod ”verdens ende”. Alle må gøre sig rede. En stor plan i den guddommelige verdensorden skal bringes til fuldendelse. Jorden skal slynges ind i en ny kosmisk bane, hvor alt som ikke er af ”renhed” af kærlighed må forblive udenfor. De stærke vibrationer fra Faderens zone opløser alle detaljer, som ikke er isoleret i kærlighed”.

I løbet af dette forår 2009 står det klart for højintellektuelt indviede på globalt plan, at Martinus repræsenterer arkai/ærkeengel Mikael, og at det Tredje Testamente udtrykker den Hellige Ånd, bragt til menneskeheden ved kristus genkomst gennem Martinus i hans ”hvide og gyldne ildåb”. Helt i overensstemmelse med en moderne åndsvidenskab er det kun Mikael, der som jordklodens hovedtalenterne for lys, med Forsynets opbakning kan kaste Satan eller hovedtalenterne for det dræbende princip, ud af jordens område. Og det sker nu i den aktuelle Dommedags periode, som begyndte omkring år 1840 ifølge Martinus og vil vare omkring 200 år med slut inden år 2050.

Martinus var dygtig til at tegne og male, billederne kunne blive meget detaljeret, ikke mindst i symbol nr. 23 ”Det færdige menneske i hans billede efter hans lignelse”. Det viser Mikael som kristusvæsen komme på skyerne med magt og herlighed, der i et tidernes vendepunkt drejer en stor orange kosmisk bue af det dræbende princip over til menneskerigets gule fredelige kærligheds kultur. I dette opgør og denne konflikt mødes de orange og gule farver også i de mindre buer og rektangler i symbolets nedre del, figurer som repræsenterer rækken af inkarnationer gennem tiderne. Fordelingen af farverne viser sig at være et nøje malet og differentieret tidsforløb.

Fra starten af den gule farve i en lille bue og frem til den definitive afslutning af det orange i et af rektanglerne forløber omkring de 200 år, som Dommedagen varer. Begyndelsen af den første gule farve i et af de orange rektangler markerer Den Nye Verdensimpuls første indslag omkring år 1900, med starten på ”Lysets tidsalder” eller Satya Yuga ifølge hinduistisk åndslære, mens det første gule indslag i de oven liggende orange buer viser Mikael's kamp i himlen med mørkets drage, som han år 1879 kastede ned på jorden blandt menneskene, og sammen med Forsynet også siden hen her forfølger med start år 1900, for endegyldigt at have fjernet Satan i løbet af Dommedagens sidste tider. Det gule indslag i den efterfølgende lille bue viser hændelsesforløbet på det åndelige plan omkring og efter 2 Verdens krig, hvilket J.B. Aharon beskriver i hans bog ”The spiritual event of the twentieth century. An imagination”, som tidligere er omtalt i min artikel ”Kosmisk åndsvidenskab i menneskeheden på jorden”.

År 1973 skete der en forstærkning af den kosmiske lysimpuls, ca. 33 1/3 år efter 2 Verdenskrigs åndelige kulmination år 1940/41, og denne gang med oliekrisen til følge. Det ses på symbolet hvor starten af den gule farve i den store kosmiske bue slår ned på det underliggende rektangel. Efter yderligere 33 1/3 år slår en ny forstærkning af det kosmiske lysets impuls ned omkring år 2007 med de efterfølgende globale kriser, vi stadig befinder os i som en optakt til den 3 1/2 års periode, som antikrist har til at forføre menneskene, maskeret i idelige gode hensigter.

Den gule farve begynder først igen at fortrænge det orange i rektanglerne omkring år 1993, hvilket er et vigtigt år, hvor menneskeheden og naturvæsenerne i jordklodens elementarverden for første gang indleder et omfattende samarbejde til alles vel, et resultat af Findhorns indledende arbejde i 1960'erne. Fra et bestemt tidspunkt omkring år 2000 bliver de små buer i symbolet endegyldigt gule, hvilket fra det tidspunkt markerer, at Moder jord fremover kun accepterer "fårene" i sit reinkarnations kredsløb.

En lille orange tunge i rektanglets øvre del henviser til Satans indledende og sidste 3½ års forsøg på at vildlede menneskeheden, som en ulv i fåreklæder ved at foregøgle stadig at kunne redde menneskene ud af de globale kriser med hjælp af kapitalisme, bevæbnet fred i et materialistisk verdensbillede, og at frihed og demokrati er muligt at opnå af denne vej, hvilket Martinus igen og igen absolut benægter.

Disse 3½ år, hvor antikrist og hans profet forsøger at løse verdens problemer med gammel vin på nye flasker, begyndte denne midsommer år 2009 og afsluttes midvinter den 21/12 år 2012, som Maya kalenderen forudsagde. Denne periode kan objektivt betragtes som en slags eksamen i livets skole for hvert enkelt menneske, med henblik på om det har udviklet sig tilstrækkeligt gennem de seneste 2000 år til at leve som et humant kristent væsen og ikke kan forføres af antikrist.

Hvis ikke målet er nået, vil Mikael med Forsynet i de 13 hellige nætter fra juleaften år 2012 til Hellig Trekonger, som menneskehedens tærskelvogter i Dommedagens Hellige Ånds lys i "de sidste tider" stille dem på bukkenes side. Efter denne altafgørende dom er menneskeheden opdelt i fårene og bukkene, hvilket symbolet viser ved, at den orange farve successivt aftager i rektanglet, alt efter som bukkene dør ud og bort fra jorden. De kan ikke længere inkarnere på jorden, hvilket den oven liggende gule bue markerer.

I Højby kirke, en af Sjællands ældste og bygget i de første årtier af 1100 tallet, findes nogle af Danmarks bedst bevarede kalkmalerier fra middelalderen. Særligt kalkmalerierne i korets hvælvinger regnes for de skønneste billeder skabt i dansk kirkekunst. Med et billede af arkai/ærkeengel Mikael, som vestvendt i en af de fire hvælvinger, med vægten i hænderne dømmer menneskene til enten får eller bukke, vejer deres moralske værdi. Modsat på korets østre hvælv troner den opstandne Kristus på regnbuen i al sin herlighed med Maria ved sin højre og Johannes ved sin venstre side i knælende forbøn for menneskeheden. I den sydlige hvælv kalder Mikael

med basunklang de døde op fra deres grave i dødsriget, og i den nordlige del ses den tunge vandring mod uhyrets gab i helvede.

Korets billeder er formet til et kors og handler alle om Dommedagen, den som nu hele menneskeheden oplever de sidste tider af, til en definitiv afgørelse. Og det er absolut ikke en tilfældighed, at netop disse kalkmalerier kan opleves i Højby kirke, ikke langt fra Martinus Center. Forsynet ved hvad fremtiden har i sit skød.

Højby, byen ved højene, var i middelalderen en forholdsvis stor og betydende by. Den var et fiskerleje dengang kirken blev bygget, og kirken blev stort anlagt efter datidens forhold. Odsherred i middelalderen må nærmest betegnes som en ø, idet der kun var forbindelse til lands med det øvrige Sjælland over en smal tange ved Dragsholm syd for Vejrhøj. Man var henvist til trafik ad søvejene, og den meget anselige Højby sø stod ved et sejlbart vandløb i forbindelse med Kattegat. Navnet Højby kan i dag relateres til den åndelige by, som har sit brændpunkt ved Martinus Center, hvor Martinus i sin tid anmodede gæsterne om sjæleligt at stille sin snavsede sko udenfor, analogt til Moses med henblik på det guddommelige møde på Sinai bjerget.

Martinus Center har til opgave at byde alle mennesker af god kristen vilje velkommen, til en forståelse af tidens kaos gennem det Tredje Testamente, hvor det er vigtigere at være venner i et tankeklima af kærligt fællesskab end at få ret. Det med sandheden skal nok komme hen ad vejen. Også indenfor centrets mere centrale medarbejdere skal fristelsen vedvarende modstås til at åbne sin egen butik og gøre karriere indenfor Sagen. Og Forsynet har god kontrol med det alt sammen.

Skal vi bare lade diktaturet brede sig til hele verden?

af Hans Wittendorff

En Martinus-studerende mener, at Martinus er for unuanceret i sit syn på krig og selvforsvar. Det er meget godt, at man skal ”stikke sit sværd i skeden” og ikke deltage i krig. Men hvis de allierede ikke havde bekæmpet Hitler, så havde nazismen nu været udbredt over det meste af verden. Det samme gælder alle steder, hvor demokratiet bekæmper diktaturet. Skal vi bare lade diktaturet brede sig? Det kan da ikke være Martinus’ mening?

SVAR: Måske er det en udbredt opfattelse, at Martinus ikke har nogen forståelse for de nationer og mennesker, som bekæmper diktaturstater eller udsender ”fredsbærende soldater” til urolagte områder. Men det er en forkert opfattelse. I juli 1945, da verdenskrigen netop var afsluttet, holdt Martinus et bemærkelsesværdigt foredrag i Klint under titlen *Den mentale treenighed*. Foredraget er offentliggjort som en artikel med samme titel i *Artikelsamling 1*.

I denne artikel giver Martinus os et vældigt overblik over det udviklingsforløb, som hvert enkelt menneske gennemgår, mens vi befinder os ”på et stadium mellem det angribende og myrdende rovdyr og det totalt næstekærlige kristusvæsen”. Når vi ser vores tv-avis, kan vi godt fornemme, at menneskeheden befinder sig et ellert andet sted mellem disse yderpunkter. Martinus benævner vort stadium som ”angrebs-” og ”forsvarsmentalitet”. Om de førstnævnte skriver Martinus, at de ”udgør de kosmisk-kemiske kemikalier, af hvilke erfaringerne eller erkendelsen af, hvad man *ikke skal gøre*, bliver dannet”. Disse stadier er med andre ord absolut nødvendige, hvis vi skal lære at kende forskel på ”godt og ondt”. Men hvad med

”forsvarsmentaliteten”? Jo, siger Martinus, ”forskellen mellem disse to mentale tilstande vil være den, at medens motivet for ”angrebsbevidsthed” er hensynsløs ”selviskhed” eller ”egoisme” eller begæret af sin næstes goder, er motivet for ”forsvarsbevidsthed” ”uselviskhed” eller en beskyttelsestrang over for næsten imod ”uretfærdighed” eller ”angrebsvæsenernes” overfald. Det er således en begyndende kærlighed over for næsten, der her kommer til syne.” (stk. 20.25)

Menneskeheden i ”livets smeltedigel”

Her, som så ofte før, oplever vi altså Martinus’ forståelse for alle trin på udviklingsstigen. I stk. 20.26 pointerer han, at ”bag ”forsvarsmentaliteten” er motivet i virkeligheden ganske ”uselvisk”, uanset om det er én selv eller andre, der bliver angrebet. Han udtrykker det meget kontant: ”Det er ikke ”egoisme”, at man begærer sin ret til at leve”. Men han gør samtidig opmærksom på, at den menneskelige natur er sådan, at dét, der begynder som et berettiget og nødvendigt forsvar, let kan udvikle sig til egoisme og selviskhed, der derved får karakter af et angreb.

Menneskeheden er med andre ord anbragt i dét, Martinus kalder ”livets smeltedigel”. For en tilværelse, hvor vi må leve i skiftevis angreb og forsvar, er jo i hvert fald ikke fred. Men nu dukker der en ny faktor op. For alle de lidelser og smerter, som angrebs- og forsvarskrige påfører os, er ikke formålsløse. De giver os erfaringer, der modner os og med Martinus’ ord bliver til ”*intelligens og medfølelse eller medlidenhed*”, der igen er det samme som ”kærlighed” eller ”*livslovens opfyldelse for det fuldkomne eller færdige væsen*”. (20.28)

Nu fik vi således svar på vort spørgsmål. Diktaturet skal ikke have lov at brede sig uhemmet. Vi er i en udviklingsfase, hvor der vil være både nationer og soldater, som gerne vil bekæmpe diktaturstater og derved befri undertrykte folk fra diktaturets snærende bånd. Nu kan vi overskue det vældige udviklings-skuespil, som ”livets smeltedigel” udviser. Vi kan se, at ”*væsenene i ”forsvarszonen” ligger nærmere fuldkommenhedsstadiet end væsenene i ”angrebszonen”, idet de allerede er begyndt*

at blive påvirket af "erfaringen" og "lidelsen"". Og vi kan se, at vi ikke selv ville kunne deltage i disse krige, men at der er andre, der gerne vil.

Alt uden undtagelse er Guddommens manifestation

Selv for "gamle" erfarne Martinus-studerende kan det være vanskeligt at erkende, at det *mørke*, som krigene repræsenterer, er nøjagtig lige så nødvendigt som *lyset*. Med Martinus' ord: "Kun når alle medvæsener og alle ting uden undtagelse bliver synlige som udgørende Guds manifestation, ligegyldigt hvordan disse så end måtte tage sig ud for vort sansesæt, bliver alt synligt som nuancer i, eller impulser fra det samme væsen. *Alt bliver identisk med de nødvendige lys- og skyggerregioner.*" (LB 3-703) Derfor konkluderer Martinus, at "det, der skal føre menneskeheden ud af dommedagens mørke, bliver således ikke den materialistiske videnskab, lige så lidt som det

bliver det religiøse princip i den forældede fortolkning, der endnu gør sig gældende. *Det bliver derimod først og fremmest igennem den erfaringsophobning, menneskeheden igennem dommedagens rædsler og besværligheder bliver tilegnet.*" (LB 7-2522)

Krigens rædsler tjener med andre ord et formål. For nu forstår vi, at denne "jordmenneskehedens nuværende herskende psyke", der er en blanding af "angrebs-" og "forsvarsmentalitet", vil skabe længsel efter en bedre tilværelsesform, en bedre samfundsordning. Og at "*i virkeligheden er de to gruppers bevidstheds- eller mentalitetsforskel altså kun et udviklingsspørgsmål*".

Ud af smeltediglen vil opstå "mennesket i Guds billede".

(hwittendorff@post.tele.dk)

To slags overtro

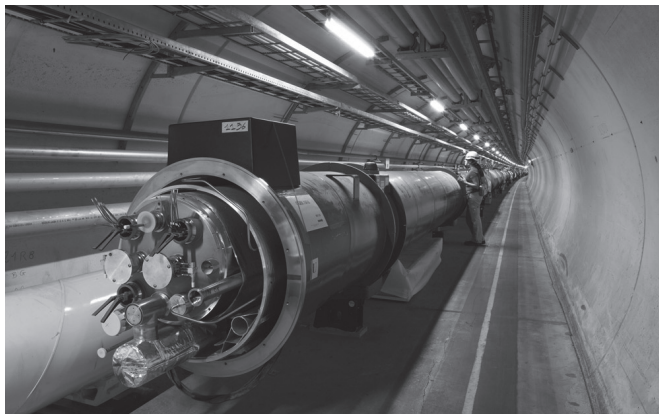
Den følelsesbetonede religiøse verden lever i troen på en defekt guddom, og den materialistiske eller fysisk-videnskabelige verden lever i troen på gudløshed, på tilfældighed og kaos. Begge opfattelser afslører en i virkeligheden helt ud fantastisk overtro. Men på overtro kan intet bestå, og den nuværende verdenskultur er, trods al sin genialitet, en verden i sammenbrud.

("En verdenskulturs undergang", Kosmos nr. 14/1971)

Hvad er tyngdekraft?

af Ruth Olsen

I Illustreret Videnskab (9/2009) var der en stor artikel med overskriften ”Hvad er tyngdekraft?”, med en gennemgang af de svar, naturvidenskaben hidtil har fundet. De er ikke overbevisende, heller ikke for forskerne selv. Så de søger stadig. Med store kostbare anlæg søger de efter en partikel, de kalder ”gravitonen”, som de mener er bærer af tyngdekraften. De søger også efter de ”gravitationsbølger”, som Einstein forudsagde, måtte findes, men som stadig ikke er fundet. Opsendte rumsonder bevæger sig ikke helt, som beregnet efter ”tyngdeloven”.

Problemet er, at naturvidenskaben bygger på en forkert opfattelse af, hvordan universet fungerer. De kan måle, hvordan tunge ting falder til jorden. De kan konstatere, at mennesket går med begge ben på jorden, men de ved ikke hvorfor. Og det hjælper dem nok ikke meget, at vi med Martinus forklarer dem, at Jorden er et levende væsen med et urbegær, som tiltrækker det, Jorden ønsker.

Havde de derimod lyttet til det, Walter Russell (omtalt i tidligere Impulsblade) forklarede for dem allerede i 1929, havde de været en hel del klogere, for han går mere ind i de fysiske detaljer, end Martinus gør. Så lad os se, hvad Russell fortalte.

Russells verdensmodel

Al fysisk materie eksisterer på grund af to modsatrettede spiralbevægelser, en indadgående og en udadgående. Disse bevægelser skaber det spændingsniveau, der er specielt for hver slags stof. At de to bevægelser dybest set skabes af levende væsner, lader vi her være en underforstået selvfølgelighed.

Når vi kan gå trygt og roligt på jorden uden at være bange for ”at falde af”, når Jorden suser roterende gennem rummet, er det fordi vor organisme har omtrent samme spændingsniveau som jordkloden. Anderledes på månen. Fordi månen er døende, har dens udadgående spiralbevægelse fået overtaget, og den har dermed fået et lavere spændingsniveau.

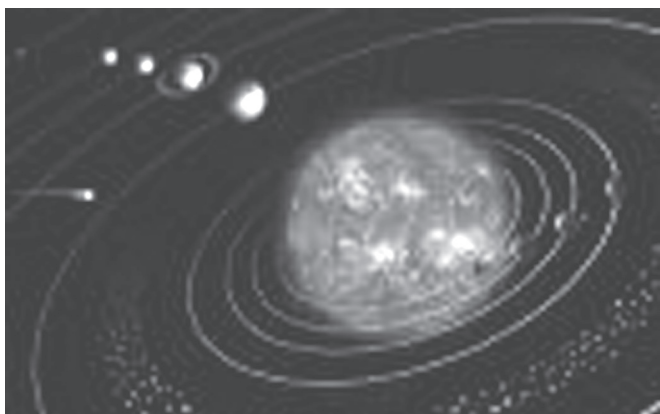
Ifølge naturvidenskabens tyngdelov burde månen falde mod Jorden. De siger jo, at en større masse tiltrækker en mindre masse. Men faktisk er månen ved at fjerne sig fra Jorden. Jo mere dens udadgående spiralbevægelse bliver den dominerende, jo mere vil den fjerne sig for til sidst at gå helt i opløsning, sådan som alle lig er dømt til at gøre. I øvrigt trækker månen ikke i noget her på Jorden, tidevand skyldes havenes skvulpen på grund af Jordens slingren.

En kuglerund form er i perfekt balance, men når den som Jorden begynder at blive bredere ved ækvator, dvs når cirkulens radii ikke længere er lige lange, begynder den at slingre i sin rotation. Den må ligesom en linedanser ”slingre” for at holde balancen.

Lige søger lige.

Lighed i spændingstilstand tiltrækker, ulighed frastøder. Æblet falder til jorden, mens en oppustet ballon stiger til vejrs. Stenen synker til bunds i havet, mens korkpropen flyder ovenpå. Olie og vand frastøder hinanden, for de er alt for ulige i spændingstilstand. Der er kemiske stoffer, der tiltrækker hinanden, og nogle der frastøder hinanden. Det afhænger af, hvor stoffet befinder sig i spændingsfeltet mellem deres indadgående og udadgående spiralbevægelse.

På solsystemets øvrige planeter er spændingstilstanden helt anderledes end på Jorden. På Mars er den f.eks. så lav, at der er meget koldt, for temperatur afhænger af spændingstilstand og ikke af afstanden til solen. På Mercur er den så høj, at et stof, der er hårdt metal på Jorden, på Mercur ville være flydende. Her er den indadgående spiral meget dominerende, fordi den er en ung planet, så den høje spænding gør den er meget varm og tæt.

Ifølge naturvidenskabens tyngdelov burde planeterne falde ind i solen, for den siger jo, at jo større masse jo større tiltrækningskraft. Men sådan er det jo tydeligvis ikke. Planeterne befinder sig just der, hvor deres spændingstilstand passer med omgivelserne. Russell foretager det tankeeksperiment, at en kæmpehånd tog Jorden og placerede den ude i f.eks. Jupiters bane. Den ville da straks svuppe tilbage på sin plads, hvor den spændingsmæssigt hører til.

Planeterne sejler jo ikke rundt i noget "tomt rum". Rummet er fyldt med energi i ganske bestemte mønstre, som planeterne passer ind i og må følge. Naturvidenskaben er efterhånden blevet klar over, at der findes masser af energi, de endnu ikke er i stand til at klarlægge, fordi det er usynligt for dem. De kalder det "sort stof" og "sort

energi". For åndsvidenskaben er det ikke spor "sort", for vi ved, at der er masser af energifrekvenser, som vi ikke endnu kan opleve med vore begrænsede sanser.

Forskerne mener, at det mørke stof udgør 21% og den mørke energi 75% af universet, og de kalder det "mørkt", fordi det ikke udsender det, de kan opfatte som lys. Men betingelsen for at udsende den slags lys er, at en komprimeret spænding frigives eksplosivt, sådan som det sker i solen og andre stjerner. Eller som når et stykke brænde i brændeovnen får frigivet sin komprimerede energi så hurtigt, at der produceres varme nok til at det lyser.

Man mener i øvrigt at "mørkt stof har masse, fordi det bidrager til tyngdekraften", mens "mørk energi er en slags omvendt tyngdekraft" (Aktuel Naturvidenskab nr. 5/2007). De har åbenbart opdaget, der er to modsatrettede bevægelser i universet!

Tyngdekraft er fejlagtigt blevet gjort til en egenskab ved stoffet, skønt en kraft kun kan være en egenskab ved bevægelse. Der findes i universet kun én kraft. Både Russell og Martinus kalder den elektricitet. (Naturvidenskaben taler om elektromagnetisme). Den har to retninger – indad og udad. Den indadspiralerende bevægelse kan tiltrække stof, når den er dominerende, som vi ser det i en cyklon, der hvirvler rundt og suger til sig.

Så længe den indadtrejende bevægelse dominerer over den udadtrejende, vil den samle energi, komprimere og integrere. Men alle bevægelser er underlagt periodiske rytmer. Der er en periode for opbygning og en periode for nedbrydning. Midt imellem er der en tid for ligevægtig spænding, et modent harmonisk stadie, men til sidst ophører al spænding, og væsenet diskarnerer ind i stilheden for en tid.

For vi ved jo, at bevægelse hører den fysiske verden til og kun kan skabes af levende væsener.

Det tænkende menneske

Det tænkende menneske kræver ret til en selvstændig vurdering af alt, hvad det oplever. Det ønsker at anvende de erfaringer, det igennem den materialistiske videnskab er kommet i besiddelse af og erner derfor ikke længere at bøje sig for et åndeligt diktatur. Stilles det over for en påstand, kræver det denne påstand belyst og begrundet, ikke alene for følelsen, men også for intelligensen.

(En verdenskulturs undergang", Kosmos 14/1971)

Om Bøger

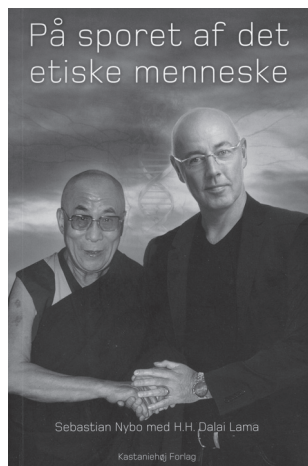
På sporet af det etiske menneske

Sebastian Nybo med H.H. Dalai Lama

Kastaniehøj forlag 2009

140 sider, 250 kr

Anm. Gunder Frederiksen

Der er tale om en lille bog i rødt omslag med billede af de to forfattere, der holder hinanden i hånden som tegn på deres samarbejde omkring bogen. Og det har de gjort godt. Ud over tre dages intens interview af Dalai Lama har Sebastian Nybo præsenteret en række etiske dilemmaer, som menneskene står over for i dag. Og han anviser nogle tanker og enkle værktøjer, vi hver især kan bruge for at rette op på klodens skæve udvikling. Langs ad vejen retter han en række spørgsmål til Dalai Lama, hvor resultatet så bliver drøftelse af de pågældende emneområder, der kommer til at udgøre substansen i bogen. Der er altså tale om en levende udveksling af to menneskers livserfaring med særlig henblik på søgen efter det etiske menneske.

For den, der studerer åndsvidenskab, vækker det positiv opmærksomhed, at man allerede fra start præsenteres for et kapitel med overskriften: ”Alt er et spørgsmål om kærlighed”, kærlighed til den jord vi lever på, kærlighed til vore medmennesker og kærlighed til det guddommelige, der inspirerer og vejleder os. Men som det hedder i bogen: ”frygt og blind tro har indgivet os en tendens til at holde fast på det, vi har, aldrig at ønske ændringer. Svaret på dette dilemma er iflg. forfatterne ”at stille ind på vor indre spirituelle åre”.

Vi skal udvikle os ved at stille ind på vor indre spirituelle åre. Menneskets næste udviklingstrin skal da være: homo spiritualis – det gælder overlevelsen! En gang var det nogle få indviede, der fortalte os, hvad og hvordan vi skulle tro. Men i nutidens globale verden vil de fleste ikke mene, der er brug for mellemmand. Den menneskelige

evolution vil indvarsle en æra, hvor menneskeheden står i direkte forbindelse med den åndelige verden.

Under drøftelsen af vore mere eller mindre – især mindre – gode vaner og tilbøjeligheder er der stof nok til, at vi som almindelige borgere i sandhedens og især etikens interesse må skamme os. Vi er ikke tolerante nok – og læg mærke til dette: Dalai Lama: ”*Som helhed har kvinder større respekt for andres ret til at tro på noget andet, end de selv gør. Her er noget mænd kan lære af kvinderne*”.

Og igen Dalai Lama: ”Når jeg taler i Himmalaia-regionerne er der flere kvinder end mænd – mændene siger, at de ikke har brug for religion. Men det er falsk selvtillid, når de tror, de ikke har brug for religion. Alle har brug for spiritualitet. Fra en biologisk betragtning kan det være, at kvinder kan forstå det bedre end mændene kan. Her bliver Dalai Lama pludselig lidt forsigtig: ”det kan lyde diskriminerende af mig - det kræver mere forskning”. Ja, han bliver ligefrem helt rar over for sine kønsfæller: ”Mændene har lært at kontrollere deres aggression, og derfor vil de måske lære at vise dem samme respekt, som de viser hinanden”.

Og så kan jeg ikke dy mig for at pege på en åbenlys skønhedsplet: Side 123 opremser bogen nogle retningslinier for etiske medarbejdere i erhvervslivet, som kan minde lidt om Martinus 7 gyldne leveregler, hvor en af dem lyder således: ”Den etiske medarbejder sender negativ energi tilbage til den kilde, hvor den kom fra”. Hvis der ikke her er tale om en fejltagelse – måske trykfejl, hvad ved jeg – så tyder denne udtalelse på ”Øje for øje, og tand for tand”- princippet – et for længst henvisnet gammeltestamentligt princip, som ikke har det fjerneste lighed med hele tankegangen i den moral, de to noble herrer i øvrigt lægger for dagen. – Jeg gætter på, at det er en fejltagelse, som skal være tilgivet. Og dermed mange TAK for bogen. Det har været inspirerende læsning, som jeg kan anbefale alle vore læsere.

Soloppgang over videnskaben

Af Magdalena Rosell

Världsbild förlag 2009

205 sider – 175 kr

anm. Gunnar Carlsson

Endelig er den kommet – bogen som mange, der er interesserede i og arbejder med videnskab, har ventet på. Da jeg i 1960-tallet var udvekslingsforsker i biologi i det daværende Sovjetunionen og i Canada, havde vi mange diskussioner om, hvad der egentlig var videnskab. Så længe vi holdt os til naturvidenskaben, havde vi vore postulater og vor lære at henvise til, selv om disse ikke på nogen måde kunne anses for at være beviste. Være blev det, da filosoffer og humanister blandede sig i legen. Vi indså snart, at det eneste vi vidste var, at vi ikke vidste noget. Men så vidste vi jo i det mindste dette.

I de følgende årtier blev situationen ikke bedre - snarere tvært imod. Trods naturvidenskabens enorme landvindinger forblev videnskabsbegrebet uden nogen videnskabeligt anerkendt definition. Teorier og verdensbilleder blev sat op mod hinanden, og for forskeren i almindelighed blev det alt for megen tidsspilde at forsøge at forstå, hvad videnskab egentlig var for noget. Vedkommende måtte nøjes med at søge sine svar inden for sit alt for smalle område af ”videnskabeligt” arbejde. Mange lukkede sig ind i ”det materialistiske rum”, hvor kun mål og vægtfacitter ansås for videnskab. Gud, psyke og åndelige fænomener levedes ingen plads i denne videnskab, men blev blot betragtet som følgevirkninger af rent materielle processer.

”Soloppgang over videnskaben” er en bog om grundlæggende videnskabsteori. Her viger den forudindtagede læser måske tilbage – videnskabsteori, er det ikke kompliceret og svært forståeligt? Jo, det er det utvivlsomt, men via enkle og klare eksempler lader forfatteren os få idelige ”ahaoplevelser”, endog på områder som normalt er svært tilgængelige. Læg dertil at sproget er letflydende og enkelt samt at fremmedord så vidt muligt er undgået (hvor de forekommer, bliver de klart defineret), så det er åbenbart, at denne bog henvender sig til en stor læserkreds. Alle-rede på gymnasieniveau burde den være til stor glæde for interesserede elever frem for alt inden for naturvidenskab

og filosofi, men også for alle de unge, som søger at forstå eller vil have et alternativ til materialisme og religion. På universitetsniveau er den selvsagt, mener jeg, og især for forskningsstuderende – hvor mange af dem får en klar oversigt over videnskabelige teorier i dag?

Forfatteren skriver i forordet: ”Det bliver stadig klarere for mig, at foruden at udgøre en øjenåbner som nuancerer billedet af, hvad videnskab egentlig er for noget, udgør videnskabsteorien også et anvendeligt udgangspunkt for en interessant brobygning mellem det etablerede naturvidenskabelige synspunkt på den ene side og alternative ideer og teorier om menneskenes og verdensaltets natur og beskaffenhed på den anden side. Man kan i dag se mange tegn på sådanne spirende tanker og ideer i samfundet. Disse tanker er sandelig ikke nye i menneskehedens historie, men de har ikke noget rigtigt fundament at stå på i det moderne videnskabelige verdensbillede. De bliver derfor ikke genstand for videnskabelige diskussioner. Videnskabsteorien kan bidrage med et sådant fundament og dermed understøtte en konstruktiv udvikling af videnskaben”.

Har forfatteren da fået held med sit formål? Hvor det gælder at nuancere forståelsen af, hvad videnskab er, bliver svaret ubetinget ja! Skulle nogen ville fordybe sig inden for et eller andet område, findes der litteraturhenvisninger, som dækker det meste.

Kan videnskabsteorien blive et fundament for en konstruktiv udvikling af videnskaben? I sidste kapitel præsenterer forfatteren et radikalt udvidet videnskabeligt verdensbillede baseret på den danske forfatter Martinus’ (1890 – 1981) forfatterskab. Med baggrund i analyserne først i bogen står det helt klart for mig, at Martinus’ verdensbillede i høj grad er videnskab. Det hele er desuden spændende, og jeg oplever en stor befrielse efter at have læst bogen. Mange videnskabelige dogmer har fået plads i sin sammenhæng og snævre grænser er visket ud. Det er virkelig en solopgang over videnskaben.

(Om forfatteren: Magdalena Rosell er docent i medicinsk ernæringslære ved Karolingska instituttet og fil. cand. i teoretisk filosofi. Hun er desuden forelæser i videnskabs-teori og pædagogisk udvekslingslærer ved Stockholm Universitet.)

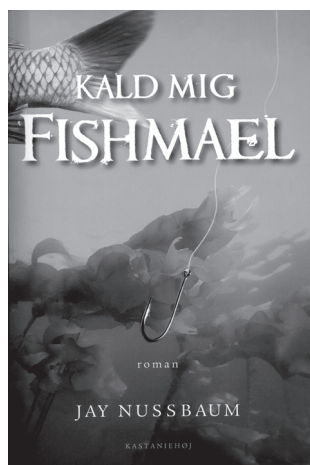
Kald mig Fishmael

Roman af Jay Nussbaum

Forlaget Kastaniehøj 2008

144 sider, 150 kr

Anm. Eva Bentzen

En ren nydelse at læse denne fine lille bog, med god dybde, masser af humor og smuk symbolik. Der er en varm og kærlig ånd over historien, og vennerne vi følger er ikke til at stå for, man kommer til at holde af dem.

Bogen fik mig til at reflektere over mine sande mål i livet,

både de indre mål og de ydre mål, mit livs cirkler.

Som dråben der rammer havets overflade og danner ringe i vandet.

Dråben mit jeg, de mindste ringe mine essentielle mål og de større ringe, de mere fysiske mål.

Følge sin egen personlige strøm, den sti der føles sand, i et ocean af muligheder.

Ikke altid nemt at gennemskue sin sande strøm for et blandingsvæsen med modsatrettede strømninger, der både indeholder oceanets hengivende blidhed, klarhed og bølgerne rasen når det er uvejr.

Mange farer lur i det store ocean, hvornår følger jeg alkærlighedens strøm og hvornår bliver jeg opslugt af egoets mørke dyb.

En fortælling der både har bragt smilet frem ved tanken om den bredpandede havkat med det store ego og en frygt for, at vore kære venner i bogen skulle ryge på den blodtørstige fiskers krog.

Det er en bog der kan læses flere gange, da der er mange detaljer og masser af symbolik i historien.

God fornøjelse

Slangetæmmeren

af Jørgen Schønning.

Anm. Hanne Trane

En moderne Jobs bog, hvor et menneske, - i dette tilfælde en 40-årig fremgangsrig læge, - fratages efterhånden alt, hvad vi sædvanligvis anser for nødvendigt i livet: helbred, kraft til at gå, evne til at spise og endda til at trække vejret. Slangen der uventet sneg sig ind på ham var sygdommen ALS.

Men hvor Bibelens Job var sikker på, at Gud havde en plan med rædslerne, der ramte ham, og hvor han i det mindste beholdt sin hustru ved sin side, så bliver denne Job ribbet for alt - uden at fornemme et forsyn, og næsten værre end Jobs skæbne bliver det, at han som læge ved, hvordan det vil fortsætte nedad uden håb om bedring.

Sådan læste jeg om indholdet i forvejen, og jeg måtte straks have fat i bogen for at vide, hvordan det kunne gå til, at han klarede livet på trods af de umulige vilkår. For at han klarede det, fremgår jo af titlen: han tæmmede slangen. Ikke uden angst, fortvivelse og smerte. Ydmygelser og fratagelse af status, afmagt og afhængighed, er ingen af os rustet til. Jeg plejer ikke at græde, når jeg læser en bog, men her er det så levende skildret, at det var umuligt for mig ikke at være der selv. Det var ikke medlidenhed i betydningen at synes det var synd for ham, men snarere medleven, jeg oplevede, og forfatteren angler heller ikke efter at blive ynket, tværtimod kræver han at blive respekteret som den person han er og forbliver at være.

Fra Martinus ved vi, at alt afhænger af, hvordan vi forholder os til livets tilskikkelser, - om vi synker ned i vrede, sorg eller forurettelse, om vi mister livslysten og evnen til at sanse andet end egen ulykke. Og her er vel al mulig grund til at lade sig falde ned i det sorte hul. Det kan ikke blive værre. Jeg så engang på TV en amerikansk udsendelse om en læge "dr. death" der skulle vise, hvor nødvendig dødshjælp kunne være, og vi så netop en kvinde, som led af den samme sygdom, og dengang gav jeg hende stiltiende ret i, at her var al grund til at hjælpe hende af med livet.

Men i "slangetæmmeren" lærer jeg noget andet. Midt i sorgen holder han fast i sin værdighed, sin integritet og interessen for de mennesker, der er om ham. Finest beskrevet, da hans elskede går fra ham, og han efter en sorg og skuffelse finder glæde i, at det nok er bedst for

hende sådan, ja ligefrem påskønner hendes ærlighed. Og livet lykkes altså for ham, han finder ro og omtanke, en måde stadig at lege med sine små børn og kan føle taknemmelighed for det, der stadig er at glæde sig over. Det er ham der giver gaver. En af dem er en herlig lille bog, skrevet med en maskine, der reagerer på den lille kraft, han endnu har i fingeren, mens en anden maskine trækker vejret for ham. Man kunne unde ham at kende Martinus analyser, så kunne han glæde sig over den vældige kapital af livskunst, han kan tage med videre..

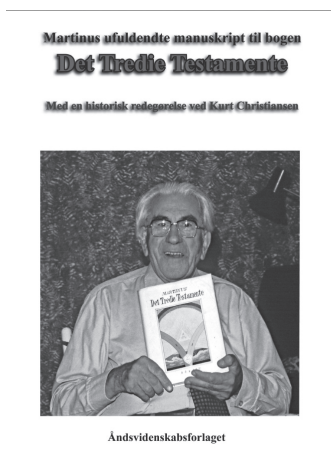
Martinus ufuldendte manuskript

Af Kurt Christiansen

Åndsvidevidenskabsforlaget
2009

388 A-4-sider, 260 kr

Anm. Ruth Olsen

Som mange af dette blads læsere sikkert ved, arbejdede Martinus de sidste 10 år af sit fysiske liv (1971-81) på en bog, som han til at begynde med kaldte ”Det tredie Testamente”. Meningen var, at den skulle give et overblik over hans verdensbillede og gøre det klart, at hele hans værk var en videreudvikling af Kristi lære.

Da Martinus var ret dårligt seende på sine gamle dage, fik han hjælp fra sin gode ven, Per Thorell, der løbende fik manuskriptsider til korrekturlæsning og ændringsforslag, efterhånden som Martinus fik skrevet dem. De første 20 sider fik Thorell allerede i 1973. De mødtes omtrent hver anden søndag i flere år, hvor de bl.a. diskuterede bogen.

Undervejs skiftede Martinus mening med hensyn til manuskriptets anvendelse. I oktober -79 begyndte han at tale om at dele det op, sådan at første del skulle indgå som tillæg til Livets Bog I og del 2 som tillæg til Livets Bog VII. I januar 1980 har Martinus fået en tredje ide, nemlig at del 1 skulle være indledning til Livets Bog, mens del 2 skulle indgå i symbolværket Det Evige Verdensbillede.

Selv om Thorell (ifølge sin dagbog 13/1-80) plæderede ivrigt for det, holdt Martinus fast på, at manuskriptet ikke skulle være en selvstændig bog. Fra det tidspunkt ophørte han tilsyneladende med at skrive på det, selv om han tidligere havde sagt, der kun manglede 20 sider. Der stod det så, da Martinus forlod den fysiske verden natten mellem d. 7. og 8. marts 1981.

Der lå nu et ufærdigt manuskript på Instituttet, som så vidt vi ved, var delt op i flere dele og åbenbart med løse tilføjelser, der skulle gøre det egnet til at passe ind i hans øvrige værk, sådan som han havde udtrykt ønske om det overfor Thorell. Og der lå desuden et manuskript hos Per Thorell.

I 2004 samler og udgiver Instituttet deres udgave af det ufuldendte manuskript på Borgens forlag under titlen ”Det Tredje Testamente. Den intellektualiserede kristendom”.

Kurt Christiansen arvede Per Thorells udgave af Martinus’ manuskript sammen med bl.a. Thorells dagbog. Da de to Martinus-manuskripter, altså de manuskriptstumper som er samlet i ”Den intellektualiserede kristendom” og Martinus’ manuskript hos Thorell, afviger en del fra hinanden, har Kurt Christiansen nu udgivet Thorells udgave samt hans dagbogsnotater og tilføjet en længere forklaring på, hvorfor han har anset dette for nødvendigt. Han mener at kunne påvise, at en eller anden medarbejder ved Instituttet har omredigeret i Martinus’ tekst og delvis ændret i den.

Ved at optrykke Thorells udgave, som tydeligt ses at være renskrivet af Martinus selv, overlader han det til læseren selv at vurdere forskellen, men påpeger dog i indledningen, hvor forskellene er. Desuden ser man her, hvilke ændringer Thorell har foreslået i Martinus’ tekst, således at Kurts udgave både består af manuskriptet med og uden Thorells rettelser.

Kurt C. giver en grundig seriøs redegørelse for sin opfattelse, bl.a. hvorfor han mener, Martinus skelnede mellem på den ene side sine ”kernetekster”, dvs. de af ham selv fuldførte og derfor absolut autoriserede, og det øvrige materiale på den anden side. Kurt C. er overbevist om, at det var Martinus’ hensigt, at kun kerneteksterne skulle ind under fællesbetegnelsen ”Det tredie Testamente”. Det var kun disse, Martinus betragtede som ”talsmanden den hellige ånd”, og som han satte et beskyttende hegn omkring med fællesbetegnelsen, for de skulle være absolut hellige og urørlige.

Når jeg læser om det meget lange forløb af manuskriptets tilblivelse og om den usikkerhed, Martinus åbenbart havde om dets anvendelse, kan jeg ikke lade være med at tænke: Hvis det var mig, der havde sat mig for at skrive en bog, men gang på gang blev udsat for forhindringer i form af indre usikkerhed omkring bl.a. formuleringen, hvilket fik projektet til at trække i langdrag, så ville jeg begynde at spørge mig selv, om det overhovedet var meningen, den

skulle skrives? Vi ved jo nok, at når vi møder en masse modstand, er der noget galt med projektet.

Men dette kan vi ikke forestille os også skulle gælde Martinus. Men hvorfor ikke? Ifølge Thorells dagbog udtrykte Martinus tvivl om den endelige anvendelse og sagde, at han "afventede den helt afklarende impuls". Han sagde også, at han "ikke ville frigive værket til publicering, før han selv var helt tilfreds og intuitivt følte, det var som det skulle være."

Den afklaring nåede han så åbenbart aldrig frem til med hensyn til "Det ufuldendte manuskript". Men derfor står der da alligevel mange gode ting i det.

Har nutidens kristendom et budskab?

Af Karl Aage Kirkegaard

Lasertryk 2009

134 sider, 150 kr.

anm. Ruth Olsen

Teologen og gymnasielæreren Karl Aa. Kirkegaard har her med fornuftens "briller" taget vor tids folkekirke og kristendom op til en nøje granskning. Hvad mener man med de ord, der bruges? Er der overhovedet sammenhæng og logik i præstens budskaber? Nærmer kirkens forkyndelse sig det intetsigende for moderne mennesker?

Han opstiller i forordet otte teser, som derefter uddybes i en række essays, hvor han påviser udviklingen fra den oprindelige over den traditionelle til den moderne kristendom. Teseerne er bl.a.:

Den traditionelle kristendom er en følelsesbaseret tænkning, dvs den udtrykker følelser og påvirker følelser.

Den traditionelle kristendoms forkyndelse lever af følelserne skyld og angst.

I løbet af kristendommens historie er den følelsesbaserede tænkning blevet stadig svagere og den fornuftsbase- rede tænkning er blevet stadig stærkere.

Den moderne kristendom lever i en uklar svingen mellem fornuft og følelse, mellem kognitiv og emotiv mening. Hovedparten af den moderne kristendom er i modstrid med den traditionelle kristendom.

Den aktuelle folkekirkelige kristendom er kognitivt en intetsigende religion.

De kristne dogmer analyseres og det påvises, hvor forskel-

ligt de kan tolkes, alt efter hvem der udlægger teksten. Også præster gennemgår jo en vis intelligensmæssig udvikling og må derfor forsøge at få de gamle begreber til at passe ind i en ny tid. Det gør just ikke hans tale lettere at forstå for menigmand. Han gør sine ord så tilpas udflydende, at den enkelte tilhører kan lægge det i dem, han/hun har brug for.

Men når ord får mange forskellige betydninger, er de på vej til at blive meningsløse og dermed intetsigende. Kirkegaard spørger (s. 85): Hvorfor fortsætter præsterne med at bruge ord, der hører hjemme i et forældet verdensbillede? Hvorfor giver de ikke slip på de religiøse ord, der blot skaber forvirring om, hvad de indeholder?

Det mener han skyldes, at folkekirken er presset fra to sider. Fra den ene side er den presset af den moderne verden med dens rationalisme og humanisme. Præsterne vil gerne være moderne og ikke middelalderlige mørkemænd, der prædiker helvedes evige straf over de vantro. Fra den anden side er kirken presset af sin egen højrefløj med dens krav om at holde fast i den traditionelle kristendom med dens bogstavelige forståelse af de kristne ord.

Præsterne vil altså støde nogen lige meget hvad de siger. Derfor fører de en intetsigende, meningsløs tale. De befinder sig i et dilemma mellem traditionel og moderne kristendom, mellem bogstavelig og metaforisk fortolkning, og skiftes derfor til at stå på det ene og det andet ben. Konklusionen er derfor, at (s. 83) "den aktuelle folkekirkelige kristendom er en intetsigende religion. Den er som eventyrets kejser, der i virkeligheden ikke har noget på."

Bogen her et en fint og seriøst indslag i den strøm af religionskritiske bøger, der udkommer i disse år. Den gamle verdensimpuls står for skud for at give plads til det nye mere intelligensprægede verdensbillede. Den gamle følelsesprægede religion er på vej ud, men det er ikke uden sorg, mange vinker farvel til den kirke, der har været en vigtig del af deres liv. Kirkegaard slutter bogen af med sit farvel til kirken således:

"En efterårsdag kører jeg hen mod den. Hvid og smuk står den stadig, og den passer godt ind i landskabet, som et monument over forrige tiders tro. Her har sjælene fundet trøst, og her har velsignelsen lydt søndag efter søndag.. Jeg parkerer bilen udenfor og ser på kirken. Jeg mærker den gamle trang til at gå indenfor. Men jeg tøver. Jeg kender dens indhold og ved, at den ikke længere kan give mig noget. Den har givet glæde og trøst i mange år, men nu ikke længere.

Jeg sidder lidt og ser på den. Så starter jeg bilen og kører videre. En tåre mærkes på kinden. Det er som at flytte hjemmefra."

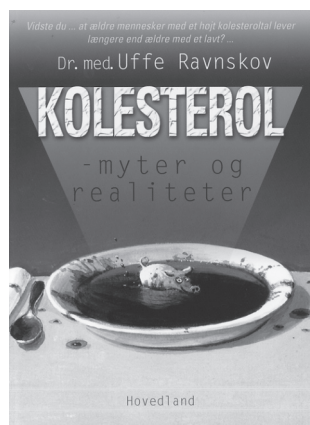
Kolesterol – myter og realiteter

Af Uffe Ravnskov

Forlaget Hovedland 2008

320 sider, 299 kr

anm. Ruth Olsen

På bogens bagside står der bl.a., at formålet med bogen er ”at forklare, hvorfor kolesterolkampagnen er en af de største medicinske skandaler i moderne tid. At der ikke findes det mindste bevis på, at mættet fedt er sundhedsfarligt.” Her påpeges, ”hvorledes det er lykkedes medicinalindustrien og sundhedssektoren at dække over de skadelige, kræftfremkaldende, virkninger, som den kolesterolsænkende medicin – verdens mest solgte medicin – har.”

Uffe Ravnskov er en modig mand, der tør trodse medicinalindustrien. Han er læge fra Kbh's Universitet med en doktorgrad fra Lunds Universitet. Allerede i 1990 afslørede han ”kolesterol-myten”, dvs den påståede forbindelse mellem kolesterol og hjerte-kar-sygdomme, men al den forskning, der har tilbagevist myten, er blevet fortiet, rapporterne er ”kommet væk” eller nægtet publicering osv.

Eftersom hjerte-kar-sygdomme er de, der kræver flest dødsopfre i den vestlige verden (dog fire gange så højt i USA som i f.eks. Italien), er man selvfølgelig interesseret i at finde ud af, hvordan de kan forebygges. Men man (= lægemiddelindustrien) har manipuleret læger og patienter til at tro, man kan forebygge med noget, man kalder kolesterol-sænkende medicin, statiner, som har farlige bivirkninger.

Det er en meget videnskabelig bog, men det jeg hæfter mig ved er, at det synes som om, det er skræmmekampagnerne, folk bliver mest syge af, for når mennesker (og forsøgsdyr) bliver nervøse, får de problemer med hjertet. Når man tvangsforer forsøgsdyr, f.eks. kaniner, med kolesterolholdige substanser, dvs mad de ellers aldrig indtager, får de godt nok dårligt hjerte, men det er på grund af den skræk og mishandling, de oplever.

Det viser sig også, at når folk flytter til storbyerne, hvad de jo gør i stor stil i vor tid, stiger antallet af hjerte-kar-sygdomme, for her får livsvilkårene stressniveauet til at

stige markant. Dette bekræfter, hvad vi ved fra åndsvidenskaben, nemlig at det hovedsageligt er vore tanker og følelser, der er sygdomsfremkaldende. Forskning viser f.eks. at masaierne i Kenya, der normalt lever af meget kolesterolholdig mad, aldrig har hjerte-kar-sygdomme, men når de flytter ind til Nairobi, får de lige så ofte hjerteproblemer, som de andre byboere.

Men det er befriende at få at vide på seriøst videnskabeligt grundlag, at:

Folk med et højt kolesteroltal lever længere end folk med et lavt kolesteroltal.

Folk med et lavt kolesteroltal bliver ligeså åreforkalkede som folk med et højt tal.

Kolesterol beskytter os mod kræft og infektionssygdomme. Der findes ikke god og dårlig kolesterol, begge typer er lige vigtige for vort helbred.

Det er en bog, alle læger og sundhedsmyndigheder bør læse. Den er ikke helt ny, så nogen må åbenbart have læst den og fået øjnene op – i hvert fald må vi konstatere, at man nu også i Danmark anbefaler mindre brug af den kolesterolsænkende medicin. Faktisk er den medicin ifølge denne bog så farlig, at den burde forbydes. Den har kostet mange livet. Men også det er der vel en dybere mening med – vi lever jo i ”de sidste tider”, hvor vi skal ”høste” vor sidste karma!

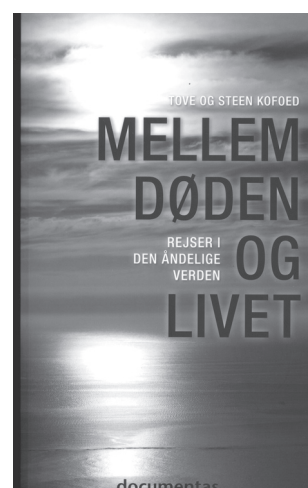
Mellem døden og livet

Af Tove og Steen Kofoed

Forlaget Documentas 2009

175 sider, 229 kr.

Anm. Ruth Olsen

Bogen skildrer den rejse, vi alle gennemfører fra vi forlader den fysiske krop, indtil vi atter inkarnerer. Det gør den ved at fortælle nogle virkelighedstro historier om konkrete personer, hvad der gør det hele mere letforståeligt og vedkommende.

Vi møder 87-årige Mary, der sover stille ind på plejehjemmet. Og vi får en levende skildring af den 45-årige alkoholiker Jens, der har nok så svært ved at slippe den fysiske verden. Historierne giver megen klog indsigt i

livets vilkår i almindelighed og i efterlivet i særdeleshed. Ind imellem er der uddybende forklaringer af, hvad der foregår og hvorfor.

Tove og Steen medvirkede i sin tid i TV-udsendelserne ”Åndernes magt”. Der blev ikke fulgt op på udsendelserne med seriøse forklaringer på, hvordan det går til, at afdøde sjæle stadig kan husere i den fysiske verden. Udsendelserne virkede derfor meget mystificerende på de fleste folk. I denne bog får man virkelig den grundige, seriøse forklaring. Selvfølgelig kan man også hente den viden hos Martinus (som man i øvrigt i denne bog opfordres til at læse), men her gives denne indsigt på en måde, der nok er lettere tilgængelig.

Bogen er vældig oplysende og har bud til alle, også eller måske især de, der ikke mener at have åndelige interesser. Døden angår alle, men mange ved ikke, hvordan de skal forholde sig til den, og lader den måske henstå i det uvisse, som noget mystisk. Sådan som f.eks. mange gammel-kristne præster gør. Her er alt lagt klart frem, afmystificeret.

Denne bog er en stor hjælp til at få fjernet alle tunge tanker omkring døden, ja den er faktisk meget opmuntrende,

fuld af glæde og kærlighed. Den er til at blive klogere af, også på hvordan vi får et bedre liv, mens vi er her på jorden. F.eks. er der i historien om Jens et afsnit om at tage ansvar for eget liv. Han bliver længe ved med at lægge al skyld på andre for sit alkoholiske liv, bl.a. hans hårde fader.

Først da han ser det hele i et større perspektiv og forstår, hvad meningen var med hans inkarnation, er han i stand til virkelig at tilgive sin far. Hidtil havde han kun givet en overfladisk påstået tilgivelse. I bogen beskrives det sådan (s.88):

”Men tilgivelse var noget helt andet, vidste han nu. Tilgivelse kom fra et sted dybt, dybt i en. Tilgivelse kom af forståelse og respekt. Tilgivelse hang ikke sammen med medlidenhed eller barmhjertighed. Nej, tilgivelse var en følelse, der var lige så stærk som sand ubetinget kærlighed.”

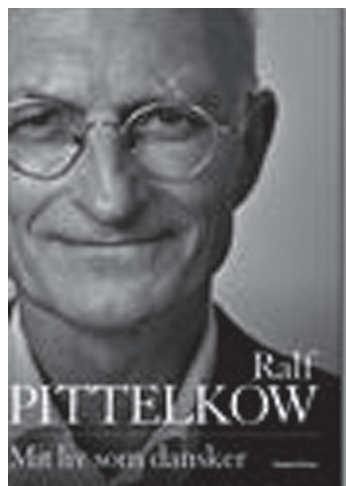
Bogen er en oplagt gave til de, der nok har forladt den gamle tro, men alligevel føler, der er ”noget mere” end dette ene liv og godt vil vide, hvad det er.

Hvordan ser det ud?

af Gunder Frederiksen

Vil man danne sig et billede af, hvor Europa står på den kulturelle, politiske og sociale udviklingsstige, så kan det anbefales at læse Ralf Pittelkows nyligt udsendte bog med titlen: "Mit liv som dansker". Pittelkov er kendt som en erfaren analytiker og rådgiver, der ofte optræder som foredragsholder og deltager i politiske og kulturelle debatter, ligesom han er en kendt forfatter.

Pittelkov overrasker med kapitler i bogen, hvor han i forbindelse med analyser for fremtiden omtaler Europas vej mod forfaldet. Det er at gøre vold mod virkeligheden at omtale fremtidsudsigterne for Danmark og Europa, som han helst ville, nemlig i optimistiske vendinger, siger han, for "kendsgerningen er,

at Europa er inde i en nedadgående udvikling, som er svær at vende".

Pittelkov fremhæver, at "langt de fleste analyser af fremtidens globale situation slår fast, at Europa står til at tabe terræn, både økonomisk og politisk. Vi vil komme til at opleve en svækkelse af vort værdigrundlag. Europas oplysningstradition, frihedsværdierne, den sociale fred og velstand vil blive mærket af forfald, mener han, og begrundet det med, at der udefra kommer pres fra de nye lande, der stormer frem på verdensplan med Kina i spidsen.

Pittelkov er imponeret af deres resultater, som vil reducere Vestens og især Europas indflydelse. Men vi vil også komme til at mærke et pres indefra, nemlig i befolkningens sammensætning: Europa bliver stadig mere muslimsk, og Europas befolkning bliver væsentlig ældre. Der bliver færre i den arbejdsduelige alder til at skabe vækst og forsørge resten af befolkningen. Pittelkov peger på, at dette mønster findes i hele Europa. Tanken om Europa som et foregangsområde, som vi europæere ønsker at dyrke, mener Pittelkov ikke er holdbar. Han begrundet det med, at vi mangler såvel den økonomiske som den politiske, militære og kulturelle kraft til en sådan rolle.

I en fremtidsrapport fra National Intelligence Council hedder det: "Trods et betydeligt lag af integrerede muslimer er det sandsynligt, at et voksende antal vil lægge større vægt på adskillelse i områder, der bygger på særlige muslimske kulturelle og religiøse sæder og skikke" (Global Trends 2025, Washington DC, 2008) dvs. opsplitning i parallelsamfund. Resultatet vil blive smuldrende sammenhængskraft, kultursammenstød og tendenser til politisk radikalisering.

Rapporten vurderer, at dette peger i retning af øgede spændinger i de europæiske samfund. Politikerne og de definerende klasser i samfundet har ikke taget ved lære af deres fejltagelser. Den europæiske elite er præget af politisk korrekt blindhed, som har selvdestruktiv karakter, hedder det. Frem for alt er der tale om manglende styring af indvandringen. Selv om vi naturligvis ikke må være selvopgivende, mener Pittelkov, at det er svært at være optimistisk på Europas vegne – det er umuligt at forestille sig, at den europæiske nedtur ikke vil berøre Danmark ganske betragteligt.

Magten flytter fra Vest til Øst

Pittelkov mener, vi går usikre tider i møde. Han peger på finanskrisen, som kan give betydelig ustabilitet i Europa, hvilket kan medføre øget modstand mod den globalisering, som vi har stor gavn af. Som mange andre peger Pittelkov også på klimaproblemerne: Det er nødvendigt, at gennemføre en større omstilling i verdens energisystemer. Der skal lægges øget vægt på vedvarende energi og alternative energiformer. Det er uvist om en sådan omstilling vil lykkes, og om det er tidsnok til at hindre en energikrise, eftersom der bliver stigende knaphed på de eksisterende fossile brændstoffer.

Et andet problem er magtforskydningen økonomisk, militært og politisk. Nok er USA den altdominerende stormagt, men vil i fremtiden komme til at afgive magt f. eks. til Kina, som er i "fuld fart mod en status som økonomisk og politisk stormagt". Der sker i disse år en kolossal flytning af velstand og økonomisk magt fra Vest til Øst – primært Asien. Ekspertter udtaler, at denne flytning af økonomisk magt er uden fortilfælde i moderne historie. Kina, Indien samt Rusland og Brasilien nævnes som nye økonomiske stormagter. Om få år skulle Kina være verdens næststørste økonomi efter USA. Kinas inve-

steringer i andre lande øges stærkt. Europa bliver distanceret af de nye økonomiske stormagter. Der er ikke længere kun en stormagt: USA. Der tales blandt eksperter om en "multipolær verden". Der skal regnes med flere magtcentre, der skal lære at finde en måde at leve sammen på. Pittelkov fremhæ-

ver, at "Kinas fremmarch og Vestens svækkelse trænger den europæiske oplysningstradition tilbage på globalt plan". Samtidig bliver den europæiske oplysningstradition bragt i defensiven dels på grund af indre svækkelse og desuden af den voksende muslimske indflydelse. Der er fare for at resultatet i højere grad bliver et opløsnings end et oplysningens Europa, advarer den kyndige samfundsanalytiker.

For at vende udviklingen må der ske afgørende ændringer i elitens samfundssyn i retning af en ny bevidsthed om den betydning, som værdifællesskab, sammenhængskraft, tillid og sammenhørighed har for samfundet og en stærk vilje til at forsvare oplysningstraditionens frihedsværdier.

Pittelkov efterlader imidlertid ikke meget håb: Han slutter pessimistisk: Udviklingen peger bestemt ikke i retning af et sådant holdningsskift hos den europæiske elite – tvært imod forlader eliten i stigende grad oplysningstraditionens positioner. Pittelkov vil ikke give noget bud på, hvor langt og hvor hurtigt den europæiske oplysningstradition vil blive trængt tilbage. Men den er i defensiven: "selv om danskerne synes mere indstillede på at kæmpe for den, så vil Europas vej mod forfald selvfølgelig også ramme os. Et forfald, der frem for alt skyldes en elite, der ikke har levet op til sit ansvar."

Et større perspektiv

Ja, sådan kan det unægtelig se ud. En befolkning eller for så vidt et enkelt individ kan ikke præstere et højere udviklingstrin, end det til enhver tid præsterer. På den måde kan man med Martinus sige, at "alt er såre godt". Men tiden står jo ikke stille. Og vi skal regne med, at alt, hvad der sker, har en bestemt hensigt, nemlig at befordre menneskeheden frem mod en højere moralsk og etisk stade – et højere udviklingstrin. Det vil for menneskene

sige en mennesketype for hvem kærlighed til ens næste er altafgørende. Det vil sige, at det bud, som blev født med Jesus Kristus, er, hvad alle stræber frem imod – uanset om de er bevidste om det eller ej. Det vil sige, at den tilstand, som er beskrevet som et Europa i forfald, kun er et trin på en lang udviklingsvej, som vi alle er deltagere i, og som har til formål gennem mange erfaringer på godt og ondt at skabe en mennesketype, der i forhold til det nuværende menneske er et menneske med virkelig menneskelige og humane karaktertræk og som i hele sin mentale og for øvrigt også fysiske udrustning ligger milevidt over, hvad vi i dag kender som alment gældende.

I forhold til fremtidsmennesket ser det altså ud som vi på nuværende stadiet repræsenterer et ret primitivt menneske, hvilket vi jo også får bekræfter ved at se os om i verden, hvor sult, fattigdom sygdomme, krige og alskens dårlighed flourerer i enormt målestok i store dele af verden, medens en forholdsvis mindre part har gode livsbetingelser, sundhed, velstand og rimelige muligheder for at skabe et lykkeligt liv for sin familie og sine omgivelser.

Men ser vi vore livsbetingelser i et kosmisk perspektiv, så er det jo, som det fremgår af Martinus' kosmiske analyser de smertelige og ubehagelige oplevelser der faktisk tæller mest, eftersom det er dem, man lærer mest af. De lidelser, ubehageligheder, sygdomme, fattigdom osv. som vi selv gennemlever og som ingen af os kan slippe udenom, giver os relevante muligheder for at forstå andres lidelser – og det er netop den kosmiske hensigt. Vore større eller mindre knaster og skæve mentale tendenser og karaktertræk skal slibes af, før vi kan besmykke os med titlen "det rigtige menneske". Og spørger man om, hvor længe det varer, lyder svaret, at det afhænger af det enkelte menneske, eftersom det er hvert enkelt menneskes private opgave i livet. Men ser vi os om i verden må vi nok indrømme, at det ikke ligger lige om hjørnet.

Men når Pittelkov beskriver udviklingen i nedadgående retning, så er det en rent materialistisk vurdering, som ikke betragter livet i dets rette perspektiv. Pittelkovs

vurdering omfatter kun et midlertidigt meget lille trin på livets vej. Livet er evigt, og al udvikling forløber overordnet i positiv retning, nemlig i takt med de erfaringer vi alle gør os på livets landevej. I modsat tilfælde ville det være vanskeligt at sætte lid til en overordnet styrelse. Der er al mulig grund til at være optimistisk på livets vegne. At omtale udvikling som positiv, er ikke som Pittelkov åbenbart mener, at gøre vold på virkeligheden. Det er et spørgsmål om på baggrund af intens søgen at komme frem til at forstå livets sande natur og dermed den opgave som det er for hver enkelt af os.

Integration

Med de mange fremmede, der kommer til vort land, er danskerne blevet udsat for en ikke helt lille udfordring. Vi har fået mennesker med en helt anden kulturelt og etnisk baggrund nærmere ind på livet. Det er lidt af en prøvelse, når vi dagligt provokeres på vore holdninger til tvangsægteskaber, kvindeundertrykkelse, krav om halalslagtet kød, omskæring m. m. som for os mere minder om en længst forsvundet kultur – en kultur, som nærmest kan sammenlignes med middelalderens. Det er da heller ikke gået helt fredeligt til. Selv om vi danskere gerne vil udvise tolerance, viser det sig langt sværere at leve op

til i praksis, end vi havde regnet med, og da mange af de fremmede med Islam som religiøs baggrund er tilbøjelige til at stemple anderledes troende som vantro, så kan konflikter næppe undgås. Danmark er blevet et uroligt land: konflikter, sammenstød med politiet, skyderier, vold er blevet dagligdagens kost især i storbyerne. Og noget lignende hører og læser vi om i andre europæiske lande, især i Frankrig er det gået voldsomt til. Fra Israel meldes stadig om sammenstød mellem Israelere og Palæstinsere. At det er en kæmpe udfordring for mennesker med så vidt forskellige traditioner og religiøse anskuelser at leve sammen i et område, der med en væsentlig større befolkningstæthed ikke er meget større end Jylland er forståeligt. Men det er der naturligvis også en overordnet mening med – ikke mindst i betragtning af, at det drejer sig om det område på jorden, hvor verdens største moralske geni levede som et enestående eksempel for hele verden.

Og når det overordnede spørgsmål lyder: Hvordan ser det ud? så er svaret givet med Jesus liv på jorden. Han var eksemplet, som det er vor opgave at leve op til. Og alle de mange lidelser, som vi for øvrigt selv har været de første udløsende årsager til er alt sammen redskaber, der har til formål at føre os frem til målet: det rigtige menneske.

Mit møde med Martinus

af Laila Torp

Jeg har altid søgt efter en dybere mening med livet og har altid vidst, jeg skulle finde den Guddommelige kærlighed, jeg vidste bare ikke at den var så omfattende og stor. Jeg var taknemmelig, bare jeg fandt den Guddommelige kærlighed mellem min mand og mig. Det skulle da også vise sig, at mit livs kærlighed dukkede op, og så begyndte eventyret. Vi var begge to interesseret i livet og vi havde også mange åndelige oplevelser, som gav os mening med vores fantastiske liv.

Jeg læste meget og blev på en eller anden mærkværdig måde guidet frem til alle de bøger jeg læste, og det var som en kæde der hang sammen. Der gik nogle år med at indhente forskellig viden, og om hvordan verdensaltet med alle dets uforståelige bevidstheder hang sammen. På et tidspunkt læste jeg også om religion og bøn, og det var der jeg mødte navnet Martinus for første gang. Bogen henviste til noget som hed Det Tredie Testamente, som var nedskrevet af Martinus, og jeg blev så interesseret, at jeg med det samme gik på mit lokale bibliotek og forespurgte om ”bogen”.

”Bogen” var ikke hjemme, men man ville prøve at få den hjem fra hovedbiblioteket. Jeg takkede og glædede mig enormt meget til at skulle hente den. Da dagen oprandt, var min overraskelse total, en stak indbundne bøger i en halv meters højde lå til mig. Er det Det Tredie Testamente spurgte jeg: Ja det er det du har bestilt, så jeg slæbte ”et halv tons” bøger med hjem, og tænkte: her må være noget stort.

Jeg kunne ikke komme hurtig nok i gang med at læse, og stor var min undren, for når jeg åbnede bøgerne og begyndte at læse, skete der noget inden i mig som jeg ikke var bevidst om dengang. Jeg var eet med det Martinus formidlede, men i dag ved jeg, at jeg modtog ”åbenbaringen” intuitivt.

Det er nu 25 år siden, og jeg har været dybt taknemmelig over at møde denne bevidsthed og lære at integrerer denne åndsvidenskab i mit daglige liv.

Martinus har også været hos mig et par gange i drømme og vist mig vejen. Sidste gang var for omkring 4 måneder siden. Det vil jeg meget gerne fortælle om, da det viser, at

selvom han har forladt det jordiske plan, er han stadigvæk hos os når vi har brug for hans hjælp.

Jeg arbejder med forbøn og Kristusenergien. Jeg beder for mennesker, og folk kommer og lærer selv at åbne op for bønnens kraft.

Jeg har igennem længere tid følt, jeg var låst fast i noget, som jeg var klar til at komme videre fra, og det gjorde at jeg havde en følelse af, jeg kunne udrette mere end det jeg var i gang med.

Der kom Martinus mig til hjælp i endnu en drøm jeg havde:

Jeg sad på en græsplæne med ca. 15-20 personer i en rundkreds. Vi kendte ikke hinanden, men vi var samlet alle i et åndeligt fællesskab, det var et kursus. Pludselig får jeg øje på Martinus, han er omkring 65 – 70 år. Han sidder i samme rundkreds lige overfor mig, og i samme øjeblik jeg ser ham, smiler han genkendende, rejser sig og kommer over til mig. Han sætter sig og lægger sin arm om mig, og jeg følte den guddommelige kærlighed han udstrålede. Så sagde han til mig: ”Jeg tænkte så meget på dig sidste år, jeg skulle ud og rejse”, han hentydede til ”Guds Land”, ”og jeg ville have dig med”, hvorpå jeg skulle til at spørge ham, hvorfor han dog ikke ringede til mig, men i stedet for kom jeg i tanke om, at jeg jo havde været på en rejse til Guds Land, Jeg havde været i Jesus Kristus fodspor i Israel, og det var jeg så stolt af at kunne fortælle ham.

Martinus havde ingen kommentar til det, men lod mig tilbage med en følelse af noget nyt. Martinus rejste sig og forlod stedet ligeså stille som han var kommet, men han efterlod en følelse af en ny verdensbevidsthed.

DET SKREVNE ORD

af Per Holsner

Der synes at være tvivl og diskussion angående retten til at foretage ændringer i Det Tredje Testamente, og i en sådan uoverensstemmelse er det frem for alt vigtigt at henvise til Martinus egne beslutninger og bevæggrunde.

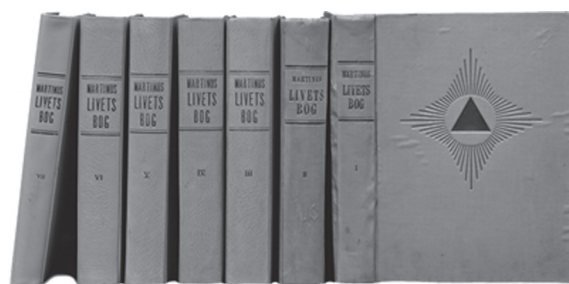
I bogen "Samarbejdsstrukturen" står at læse: "Da Livets Bog udgør et standardværk for en ny verdensimpuls eller den åndelige kraftbølge, der nu går hen over verden, og ud fra hvilken et altomfattende broderskab for alle levende væsener eller kærlighedsrigets manifestation på jorden vil komme til at udløses, har jeg været nødt til at omfatte mine i nævnte værk fremtrædende beskrivelser af tilværelsens højeste bærende realiteter med den størst mulige samvittighedsfuldhed.

Jeg har følt mig nødsaget til at måtte gøre alt for at forebygge misforståelse. Og det er denne samvittighedsfuldhed, der således har tvunget mig til atter og atter at måtte fremkomme med gentagelser i mine beretninger, for gennem hver ny gentagelse at kunne belyse nye momenter i de pågældende emner, således at disse på alle måder og fra alle sider kunne være fundamentalt underbyggede. Thi kun i tanken om at have gjort alt, hvad der stod i min magt for at forhindre misforståelse, har jeg kunnet befinde mig i kontakt med det Forsyn, på hvis bud jeg skaber Livets Bog. Og kun i harmoni eller samklang hermed kan jeg permanent være indhyllet i den kraft og styrke, der til sidst vil lade mine manifestationer uskadt gå gennem enhver form for kritik og modstand".

Martinus har sagt, at der ikke uden hans samtykke må foretages ændringer i bøgerne eller det han har skrevet, og hvis noget er skrevet primitivt, så skal det blive stående primitivt. Folk må gerne se, at Martinus ikke var særlig belæst. Åbenlyse trykfejl må ændres, men han mente i øvrigt, at der næppe var grund til at rette noget som helst. Martinus ønskede dog at følge den gældende officielle retskrivning.

Angående symbolbillederne uden tilføjet kommentar eller analyse, skulle ingen begynde at skrive analyse dertil i Martinus Instituttets navn. For som Martinus påpegede, tror nogle at de ved mere end de ved. Det samme synspunkt må også gælde eventuelle ændringer i Det Tredje Testamente, hvor hvert ord og sætning nøje ved Martinus hånd lader den Hellige Ånd stråle og strømme ind i den modtagelige læser. Det skal der ikke røres ved.

Den slovenske geomantist Marko Pogacnik har skrevet bogen "Erdsysteme und Christuskraft" og her står bl.a. skrevet: "Æter kan man forstå som byggestof til virkelighedens vitalenergiske tilværelsesplan. Sådan som materien fremstiller det faste stofflige byggestof til det manifesterede plan i verden, således fremstiller æter byggestoffet til det fint stofflige kraft niveau. Den vestlige verdens æterbegreb modsvarer det kinesiske ch'i og det indiske prana. Bag denne knappe definition gemmer der sig en hel palet af æteriske fænomener. Enkelte af dem forbindes med landskabets fint stofflige niveau, andre med levbevæsners fint stofflige krop, atter andre med de kraftfelter som omgiver og gennemtrænger genstande"... Ifølge min erfaring viser enhver genstand ved siden af den fysiske også en æterisk form. De står imidlertid ikke ved siden af hinanden, men gennemtrænger hinanden gensidigt.

Ofte er æterformen bredere end sit fysiske komplement, i andre tilfælde mere smal. I første tilfælde iagttages den som aura, som omgiver det tilsvarende fænomen, i det andet tilfælde forekommer den som en fin gestalt, som svæver i det indre af undersøgelsesobjektet. Ligesom man kan se en fysisk genstand med kropslige øjne, er det muligt på et finere niveau at iagttage den modsvarende æterform og følelsesmæssigt berøre den. Det overraskende er, at der gennem æterformen udtrykkes meget, som ikke fremkommer ved genstandens fysiske form. For det meste handler det sig om spor af bevægelser eller om følelses- respektive tankekvaliteter. Når et fad f. eks en længere tid er blevet benyttet til at røre om i, vil denne bevægelse være at se i æterformen, også når fadet længe ikke bruges. Hvis fadet, for at blive ved eksemplet, tilmed tjente en rituel funktion, beriges dens ætergestalt med en særlig kvalitet.

Også en tekst er en slags genstand. Bogstaverne fremstiller deres fysiske form, og de kompletteres med en slags "stående bølge" af æter strømning, som ledsager teksten. Det vil sige, at linjen på hvilken bogstaverne er stillet op,

er omvævet af et æterisk lag. Det ligner et regelmæssigt vævet mønster. På måden hvorpå dette mønster er udformet, kan man f. eks aflæse de bevæggrunde, som har foranlediget forfatteren til at skrive den aktuelle tekst. For det andet er det muligt på grund af æterstrømmens styrke at afgøre den inspirerende kraft, der som kilde står bag den skrevne tekst. Ved en avis artikel er den ledsagende æteriske strøm tynd og sparsom som en tråd, ved en gennem guddommelig kraft inspireret tekst derimod stærkt præget, og den står højt over de fysiske linjer i teksten. Dog må jeg betone, at en teksts begge niveauer, den fysiske og den æteriske, er relativt uafhængige af hinanden. Æterformen bliver ikke påvirket ved måden, hvorledes og hvor ofte en tekst mangfoldiggøres. Også en mangfoldig oversættelse fra et sprog til et andet ændrer næsten intet. Sågar oversættelsens kvalitet kan ikke forandre en teksts æter krop meget.

Hvad derimod efterlader et klart spor i tekstens æter krop, er en indholdsmæssig forandring, hvorved en fremmed kraft flyder ind i den oprindelige teksts organisme. Ved stedet for et sådant indbrud slår æterkroppens kvalitet om og fornemmes anderledes. Enkelte eksempler på dette har jeg allerede fundet i Johannes Evangeliet for nogle år siden, da jeg forberedte mig til et foredrag om passionen i Johannes Evangeliet, som uden tvivl er en højt inspireret tekst. Dens æterkrop er usædvanlig stabil og stærk. Æterstrukturen omgiver hver linje som et flere centimeter tykt skylag. Desværre fornemmes de fremmede dele i teksten, som yderligt næsten ikke bemærkes, des mere ubehagelige”.

Biblens tekster i Det Gamle, Det Nye og Det Tredje Testamente kan opleves på 3 niveauer, alt efter læserens udvikling og bevidsthed, og kan således som inspirations kilde nå mange mennesker. Mest enkelt læses bøgerne

bogstaveligt, vanskeligere er den symbolske tolkning, og kun meget få mennesker behersker den intuitive forståelse af teksternes dybde, og netop dette får forfatterne til at modsætte sig ændringer, som trods gode hensigter, dog i uvidenhed kan indebære en indholdsmæssig forandring, hvor små disse ændringer end må synes at være. Andre gange er ændringer i Biblen gjort bevidst vildledende.

Vel vidende om disse tidligere misvisende eller ubehagelige ændringer i Biblen har Martinus måtte tage de før nævnte forholdsregler, som er så enkelt og tydeligt formuleret, at der ikke burde være nogen tvivl. Som eksempel på et tidligere givet forbud mod ændringer afsluttes der i Johannes Åbenbaring kap. 22 med disse ord: ”Jeg vidner for enhver, der hører profetordene i denne bog: Føjer nogen noget til dem, vil Gud tilføje ham de plager, der er skrevet om i denne bog, og trækker nogen noget fra ordene i denne profetiske bog, vil Gud fratage ham hans del i livets træ og i den hellige by, som der er skrevet om i denne bog. Han der vidner om dette, siger: ”Ja, jeg kommer snart”. Amen, kom Herre Jesus!”. Dette eksempel viser hvor alvorligt man tog på ændringer i Biblen for 2000 år siden, og straffen derfor gælder selvfølgelig ikke i dag, men at der ikke skal ændres gælder stadig.

Martinus har skrevet om emnet ”Ordet” i en lille artikel af samme navn, og den som forstår det sande dyb i følgende sætninger fra småbogen ”Omkring min mission” vil ikke begynde at bøje eller ændre ord og sætninger i Det Tredje Testamente: ”Mit ord er livets fakkelt. Den guddommelige ånd i det lyser op i mørket, fjerner overtroen og skaber kærligheden til Gud. Hver den, som lever i det, kommer til at elske Faderen og kan dermed aldrig vandre i mørke. Thi at elske Faderen, er at elske verden, er at elske alt og alle.”

Citat Einstein:

”Hvis vi fremviser det, vi iagttager og oplever, gennem logikkens sprog, udøver vi videnskab. Hvis vi viser det i former, hvis indbyrdes relationer ikke er tilgængelige for vor bevidste tanke, men intuitivt opfattes som meningsfuldt, udøver vi kunst.”

Altså udøver Martinus både videnskab og kunst!

Strøtanker om Martinus og Kritik

af Ingrid Holck

Når Martinus indprenter os, at vi aldrig må tale ondt om nogen eller noget, mener han så dermed at vi aldrig må kritisere?

Det er der sikkert andre end mig, som gerne vil have et svar på, for Martinus "kritiserede" jo selv mange gange, men skyndte sig derefter altid at give udtryk for at det var kærligt ment. Her kommer et par eksempler

"Det siger jeg naturligvis ikke som kritik eller som udtryk for, at jeg er forarget over tilstandene" (Artikel "Livskraftens oprindelse", Kosmos 1968 s.157)

"Jeg siger ikke dette for at kritisere dem, der spiser kød, men kun for at advare og vejlede" (Artikel "Kultur" s.115)

Ved at søge i hele værket på ordene "saglig" og "kriti" får man flere overraskende resultater: "Da vejen til udvikling af al intellektualitet og kultur går igennem frihed til at tænke, frihed til at kritisere, hvilket vil sige påvise mangler eller fejl, frihed til at fremsætte ideer og forestillinger, der ikke akkurat ligger indenfor den autoriserede horisont, eller det der er blevet officiel skik og brug, samt absolut frihed til med sin stemmeret frit og åbent at være for eller imod ethvert påtænkt forslag i statsstyrelsen eller samfundsordningen, vil intet som helst diktatur nogen sinde kunne blive identisk med en virkelig kulturstat, idet det jo kun eksisterer i kraft af at fængsle, eller indskrænke frihed for den intellektualitet, der er

den absolut uundværlige livsnerve, impuls eller det urokkelige fundament for enhver virkelig civiliseret kultur." (Småbog nr. 12 "Gavekultur" kapitel 6, s.32)

Med andre ord: vi får her en klar definition af hvad "til-ladt kritik" er; idet Martinus siger, at vi i et frit samfund har "frihed til at kritisere, hvilket vil sige påvise mangler eller fejl". Han siger også, at denne saglige kritik er et af midlerne til "udvikling af al intellektualitet og kultur".

Martinus skriver endvidere i småbog nr. 9, "Mellem to verdensepoker", s.8:

"At samme Verdensbillede bliver umuligt for den saglige, kritiske eller logiske Tænk, er ligesaa selvfølgeligt."

Vi opmuntres altså til at tænke sagligt, "kritisk" og logisk.

Et tredje sted, hvor Martinus forholder sig til saglig kritik, er i Logik, kapitel 6, s.34:

"Og kun det primitive Menneske, hvad enten det fremtræder i Silke eller Pjalter, accepterer alt kritikløst, naar blot det kommer fra „Videnskaben“, Presse eller andre formentlige Autoriteter. — „Gode Ord fryder Daaren“.

Man må konkludere, at i følge Martinus er saglig kritik ikke alene tilladt, men vi er ligefrem "daarer", hvis vi "kritikløst" accepterer hvad der kommer fra autoriteter. Og i det omfang, hvor der er tale om "saglig" og ikke "ond kritik", rækker det ikke ved Martinus leveregel: "Sig aldrig noget ondt om nogen eller noget"

Luthers forsvarstale ved mødet i Worms.

OM FLOKMENTALITET OG BJÆRGBESTIGNING

Martinus i bogen Bisættelse:

stk 119

”Og når en opfattelse akcepteres af mange væsener, bliver den en kraft, ganske uafhængig af, om den er logisk eller ulogisk, om den er virkelig eller uvirkelig, om den er sandhed eller usandhed. Den har således sine forkæmpere, overfor hvilke et mindretal af modsat opfattelse får vanskeligheder ved at hævde sig. Dette kan naturligvis kun siges at være udmærket, for så vidt flertallet repræsenterer kendsgerningen, og mindretallet kun repræsenterer formodningen.

Men når tilfældet er omvendt, er vejen til sandheden noget af en bjærgbestigning. Menneskene er endnu så rodfæstet i dyrerigets traditioner, at de ynder at gå i flok. De går hellere i følge med flokken på en forkert vej, end de går alene på den rigtige vej. Men derved kommer de naturligvis også til at dele flokkens skæbne.”

Stk 121

”Men efterhånden som udviklingen skrider frem, vokser individerne ud af nævnte suggestion, får deres logiske sans eller tænkeevne mere og mere frigjort af flokkens eller flertallets mening, begynder at klamre sig mere til virkeligheden end til flokken. Dette bevirker naturligvis ofte, at sådanne afvigende individer bliver „uglesete” og forfulgt af flokken. Og denne gene får naturligvis mange til at tøve med officielt at vedkende sig deres faktiske mentale indstilling.

Men derimod er der heldigvis andre væsener, der er længere fremskredne og som derfor ikke er bange for flokkens skærsild. For dem er sandhedens afsløring og praktisering det absolut eneste mentalt bestemmende i deres fremtræden, ganske uafhængigt af hvilken lidelse, han, spot og bagtalelse fra den uvidende hob de så end måtte være genstand for.

Og denne standhaftighed gør dem ganske vist til enere i en ny flok, men i denne flok er det ikke flertallet eller mængden, der er bestemmende, men derimod udelukkende enhver eners ny erobring af den absolute sandhed, der er den eneste herskende manifestations kraft.”

Stk. 122:

”Deres evne til at „tro” er svigtende, hviket igen har affødt en anden tendens, nemlig trangen til at „vide”. Sådanne individer kan ikke suggereres til at finde hvile i andre opfattelser, i andres påstande, ligegyldigt af hvor stort et flertal disse opfattelser og påstande i forvejen så end er akcepterede. Sådanne væsener kan kun finde fred i en opfattelse, hvis rent intellektuelle analyser er blevet til kendsgerning.”

Hvad siger nutidens kristendom?

af Karl Aage Kirkegaard

Nutidens mennesker er mere åndeligt søgende end fortidens mennesker. De er mere optaget af at forstå deres religion end fortidens mennesker var. Tidligere var mennesker optaget af at få tilfredsstillet nogle umiddelbare religiøse behov. Disse behov kunne f.eks. være behovet for at

sikre sin tilværelse og behovet for at tilfredsstille nogle følelsesmæssige behov. Det kunne også være behovet for at få en vejledning om, hvordan man skal leve sit liv; en vejledning der havde guddommelig autoritet, og som man kunne stole på.

En sådan vejledning fandt de i Bibelen. Bibelen indeholdt Guds eviggyldige, ufejlbarlige ord. Hvis en påstand stod i Bibelen, måtte den være sand. Den behøvede ikke at blive yderligere begrundet.

Nutidens mennesker har i langt højere grad et ønske om at forstå og analysere deres religion. Det hænger sammen med, at vi i dag er meget mere oplyste end tidligere. Vi ved f.eks. mere om fremmede religioner som islam og buddhisme. Gennem vores uddannelsessystem er vi også langt mere trænet i at tænke logisk. Vi vil have en fornuftsmæssig begrundelse for de påstande, en religion fremkommer med. Af en religiøs forkyndelse forventer vi, at den giver en logisk mening, som kan forstås i lyset af de erfaringer, vi gør os i vores liv.

Hvordan lever nutidens kristendom op til disse krav? Er den nutidige kristne forkyndelse kendetegnet ved forståelighed, logik og intellektuel klarhed? Hertil må der svares nej. Den forkyndelse, som vi f.eks. møder i den danske folkekirke, er højst uklar og forvirrende. Jeg har tit siddet i en kirke og lyttet til præstens prædiken, mens jeg har tænkt: "Hvad mener han dog med det, han siger?" Problemet i Den Danske Folkekirke er ikke alene, at der i forkyndelsen fremsættes påstande, som ikke bliver begrundet fornuftsmæssigt; problemet er yderligere, at det er svært at få fat i, hvad der egentlig bliver påstået. Forkyndelsen og påstandene bliver fremsat på en sådan måde, at det er højst uklart, hvad der egentlig bliver ment med det, der bliver sagt.

Problemet hænger sammen med, at Folkekirken som institution er bundet til en tradition, der går langt tilbage i tiden. Folkekirken er bundet til bestemte bekendelsesskrifter, ritualer og salmer, der udtrykker tankegange, som langt de fleste af nutidens præster tager afstand fra.

Et par eksempler kan illustrere problemet: I Den Augsburgske Trosbekendelse, der stammer fra 1530, og som er en af Folkekirkens fem bekendelsesskrifter, står der i artikel 9, at det er nødvendigt at blive døbt for at blive frelst. Det er et synspunkt, som præsterne i Folkekirken ikke deler. I den samme trosbekendelses artikel 4 står der, at mennesket kun kan frelses, hvis det tror på Kristus, som ved sin død på korset har lidt den straf, som menneskene egentlig skulle have lidt for deres synder. Dogmet om, at man kun kan blive frelst ved at tro på Kristus, har mange af Folkekirkens præster reelt forladt. Når det kommer til stykket, tror de ikke på, at ateister eller buddhister, som ikke tror på Kristus, vil gå fortabt.

Vi kan altså iagttage den forvirrende kendsgerning, at Folkekirkens nutidige forkyndelse reelt er i modstrid med tankegange i den samme kirkes trosbekendelser. Og Folkekirken har aldrig officielt annonceret, at den nu ikke længere tror på dogmet om dåben som nødvendig for frelsen og dogmet om frelsen ved troen på Jesus Kristus. Troen på disse dogmer er blot umærkeligt gledet ud ad bagdøren.

Men dogmerne spiller stadig en rolle som sproglige formuleringer i ritualerne, salmerne og prædikenerne. Dogmet om dåben som nødvendig for frelsen dukker f.eks. op i Folkekirkens ritual for barnedåben, hvori der står: "Vi takker dig, himmelske Fader, fordi du ved din enbårne Søn har givet os den hellige dåb, hvori du gør os til dine børn og skænker os Helligånden med syndernes forladelse og det evige liv." Tankegangen er, at syndernes forladelse (og dermed frelsen) først bliver givet ved dåben.

De gamle tankegange fra den traditionelle kristendom findes stadig i Folkekirken, i det mindste som sproglige formuleringer. Spørgsmålet er imidlertid, om de spiller en rolle som andet end sproglige formuleringer. Er de blot ord, der ikke længere bliver taget alvorligt? Det er der meget, der tyder på.

I alt fald bliver ordene ikke længere forstået sådan som de var ment i den traditionelle kristendom. I den moderne kristendom bliver ordene i stor udstrækning forstået billedligt, selv om de oprindeligt ikke var ment sådan. F.eks. er det almindeligt, at Jesu opstandelse bliver forstået som en billedlig fremstilling af, at Gud er stærkere end alt det onde i verden. Men Jesu opstandelse var ikke ment som et billedligt udtryk af dem, der første gang fortalte om den. Den var ment bogstaveligt biologisk: at Jesus på tredjedagen blev levende, efter at han havde været død. Men de moderne præster fortolker ordene efter forgodtbefindende.

Hos Thorkild Grosbøll, som er tidligere sognepræst i Den Danske Folkekirke, sker der en gennemført billedlig forståelse af de gamle kristne ord og dogmer. Han er så ærlig, at han indrømmer, at han forstår dem på en anden måde end de oprindeligt var ment. I sin bog "En sten i skoen" (fra 2003), skriver han, at han stort set ikke tror på nogen af trosbekendelsens formuleringer. Han tror ikke på Gud som himlens og jordens skaber, han tror ikke på Jesus som Guds søn, han tror ikke på Jesu opstandelse eller hans genkomst, og han tror ikke på kødets opstandelse eller et evigt liv. Han vil ikke lade sig binde af trosbekendelsen, men betragter den blot som et stykke "brugspoesi".

Det vil sige: Det, der står i trosbekendelsen, skal ikke forstås sådan som det oprindeligt var ment, nemlig bogstaveligt. Det skal i stedet forstås som poetiske udtryk for noget andet. "Gud" skal ikke forstås som et højeste væsen, der har skabt og opretholder verden. "Gud" skal i stedet forstås som et billedligt udtryk for noget i mennesket, nemlig den højeste grad af medmenneskelig kærlighed og omsorg.

Men hvad har det med religion og kirke at gøre? Det er jo blot en psykologisk tanke, der er iklædt religiøst sprog.

Ofte formulerer præster sig på en sådan måde, at man umiddelbart tror, at de mener formuleringerne bogstaveligt, selv om de i virkeligheden mener dem billedligt.

Grosbøll siger et sted (i forbindelse med en diskussion om den udbredte korruption i Italien): "Er vi alligevel, når alt kommer til alt, ikke alle italienere for Vorherre?" (En sten i skoen, s. 79) Når man læser ordet "Vorherre", vil man umiddelbart tro, at Grosbøll mener den Vorherre, der er uden for os og betragter os alle. Men i virkeligheden bruger han blot ordet til at sige, at vi alle dybest set er korrupte. Sætningen "Vi er alle italienere for Vorherre" er et billedligt udtryk for tanken "Vi er alle dybest set korrupte".

På den måde fører præsterne gang på gang lægfolk bag lyset. De uindviede tror, at præsterne mener noget andet end det, de faktisk mener. Et eksempel finder vi i et interview med biskop Niels Henrik Arendt i Kristeligt Dagblad den 1. august 2005. På spørgsmålet, hvorfor man skal døbe et barn, svarer han blandt andet: "Der er noget rigtigt i, at barnet gennem dåben får Guds kærlighed forærende. Derved bliver det et livsvilkår allerede fra begyndelsen."

Når man læser disse linjer, vil man umiddelbart forstå dem sådan, at Arendt mener, at før barnet bliver døbt, har det endnu ikke fået Guds kærlighed. Dåben er nødvendig for, at barnet får Guds kærlighed. Dette er imidlertid ikke, hvad Arendt mener. Det fremgår senere i interviewet, hvor han bliver presset af journalistens kritiske spørgsmål. I virkeligheden mener han, at dåben blot er et billede på Guds kærlighed. Og Guds kærlighed er der altid, og den kommer altid os mennesker i forkøbet – også selv om man ikke bliver døbt. Men han udtrykker sig sådan, at læseren ikke får fat i denne mening.

Problemet bliver forværret af, at Folkekirken er så rummelig som den er. Den kan både rumme gammeldags indremissionske præster og en moderne præst som Thorkild Grosbøll (som dog ikke er præst længere). Derved bliver det vanskeligt at formulere en forkyndelse, som alle præster kan skrive under på. Folkekirkens forkyndelse som helhed bliver derved intetsigende.

Kristendommen i Danmark er i stor udstrækning blevet til humanisme forklædt i kristelig sprodragt.

Stoffets gåde

af Helmer Fogedgaard

Da jeg for nylig (juli 2009) i radioudsendelsen "Videnskabens verden" hørte en forsker sige, at i stoffets mikroverden gælder årsagsloven ikke længere, og at i den kan man kun regne med sandsynligheder, kom jeg til tænke på Helmer Fogedgaards gamle artikel fra Kosmos nr 3 fra 1971. Så her er den, lidt forkortet. (Ruth)

Da den materialistiske videnskab nødig vil acceptere noget oversanseligt, holder man sig til stoffets verden, og følgen bliver, at man forsøger at forklare liv som kemiske processer. Mærkeligt nok synes selv begavede videnskabsmænd at kunne slå sig til ro med denne primitive forklaring. For den dybere tænkende må næste spørgsmål jo blive: "Jamen hvad er så de kemiske processer?" Der kan jo ikke ske noget af sig selv, så der må jo være nogen eller noget, der bevirker det.

Ja, naturligvis. Intet kan ske, uden der er liv. I stedet for at hævde, at liv er skabt af kemiske processer, må man som sandhedssøger nå til det modsatte resultat, nemlig at kemiske processer er en virkning af liv, dvs livsytringer. Ganske vist er det automatfunktioner i mineralriget, men det forandrer intet i princippet. Alt, hvad vi overhovedet støder på i universet, er livsytringer. Det hele er den evige Guddom under manifestation.

Materialistisk oplærte videnskabsmænd går ikke ind for, at der findes en Guddom, som manifesterer sig, men man kunne vel forvente så megen logisk tænkning, at de ville spørge sig selv: Hvad er det, der opretholder stoffets struktur? Hvad regulerer de indre bevægelser i atomerne, og hvad (eller hvem) opretholder den vibration i energiformerne, som får dem til at optræde som stof for vore sanser? Hvis disse vibrationer ophørte, ville alt forsvinde, idet det ville være ensbetydende med ophørt manifestation.

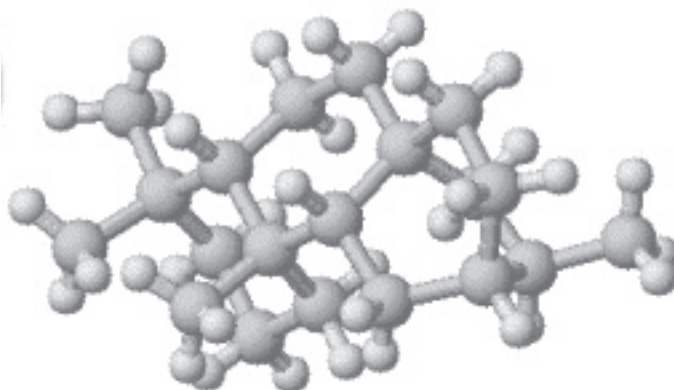
Man må erkende, at videnskaben har nået storslåede resultater indenfor stoffets verden. Alene afsløringen af, at stof er vibrerende energi er en genial erkendelse. Men hvorfor stoppe her og således ikke få klarhed over, hvad der holder vibrationerne i gang? En stor del af livsgådens løsning ligger jo netop her. Også den såkaldte "døde materie" er jo levende. Den kan simpelthen kun sanses, fordi den er levende. Vort sanseresultat skyldes jo reaktionen mellem vore egne og de udefrakommende vibrationer. At

stof kan sanses er bevis for, at det er levende. Bevægelse er livets kendemærke.

I sidste instans ender alt i livsytringer. De mere geniale forskere har jo også nok haft deres anelser. Således talte Niels Bohr allerede for mange år siden om "individualitet i atomerne". I atomforskningen har man opdaget, at man ikke bestemt kan forudsige det enkelte atoms optræden i en given situation, selv om det i de store linier (rent statistisk) synes at være lovmæssigt nok. Dette har fået nogle forskere til at tro, at årsagsloven ikke er gyldig i mikrokosmos. Men hvilke konsekvenser bringer det med sig? Hvis en så fundamental lov kan svigte, hører al logisk forskning op. Og hvad så med karmaloven, som jo også er baseret på årsagsloven!

Naturligvis gælder alle naturlove universelt, og den fundamentalt vigtige årsagslov kan ikke sættes ud af funktion. I nogle tilfælde kan modsatrettede kræfter ophæve dens virkning, men det betyder jo ikke, at den er ude af funktion. Når årsagsloven tilsyneladende ikke gælder i mikrokosmos, skyldes det simpelthen, at man tror, man manipulerer med dødt stof, mens der i virkeligheden er tale om livsenheder, som ikke er til sinds at optræde ganske ensartet.

Lad os prøve med lidt analogi. Set fra Mælkevejen er Danmark måske et molekyle i et eller andet stof. De der-værende videnskabsmænd forventer, at dette molekyles atomer (dvs Danmarks indbyggere) optræder ensartet. Det vil de også stort set gøre – altså rent statistisk – idet der er noget der hedder dansk mentalitet. Men der vil altid være enkelte, som er så meget individualister, at de adskiller sig fra den store masse. Det vil da for forskerne i Mælkevejen give til resultat, at årsagsloven ikke gælder i det, der for dem er mikrokosmos.

Der er masser af gåder i det såkaldt ”døde” stof, og mange filosoffer har i tidens løb forsøgt at løse dem. Men ”stof-fets gåde” blev først løst til bunds og på genial måde, da Martinus lod sig inkarnere hos os. Hidtil har man talt om dualismens ånd og stof, som om de var modsætninger. Men Martinus har fortalt os, at X1 og X3 i sin dybeste analyse er identiske. Man stejlede i begyndelsen. Var det muligt, at ånd og stof kunne være det samme? I så fald

er tilværelsen ikke dualistisk men monistisk. Og det er lige hvad den er.

Hele universet er opbygget som den ene kinesiske æske inden i den anden. Livsenheder i mikro- og makrokosmos danner legeme for hinanden. Til syvende og sidst er det hele lutter jeg’er (X1) i manifestation, der udgør samtlige spiralkredsløbs indhold. Eller som Martinus har sagt det: ”Stof er jeg’er set i forskellige perspektivforhold.”

Et vindue til evigheden

af Stephan Kleinschmidt

Ved åbningen af Martinus-udstillingen på Sønderborg bibliotek d. 10/8 holdt formanden for byrådets kulturudvalg en tale, som bringes her (let forkortet):

Som formand for kultur og fritid i Sønderborg er det mig en stor glæde at få lov at være med til at åbne denne spændende og fuldt ud enestående udstilling. Den giver os indblik i en ny spændende verden – den giver liv og fornyelse og vil være med til at sætte fokus på, hvordan kunst og åndelig videnskab er med til at fortolke vores virkelighed.

Gennem årene er jeg ind i mellem stødt på navnet Martinus. Denne danske forfatter og mystiker med efternavnet Thomsen har skrevet Livets Bog, der sammen med en række andre af hans skrifter i 1981 – det år Martinus døde – blev udgivet som ”Det Tredie Testamente”. Livets Bog er et værk i syv bind på i alt 3000 sider. Det kalder næsten på respekt i sig selv. Hvem var denne arbejdsmand, mejerist og kontormand, der som 31-årig fik en ”åndelig lysoplevelse”, som han selv oplevede som en åbenbaring?

Jeg er ganske enkelt blevet nysgerrig. Hvem var han, hvad ville han os, og hvorfor har han fået tilhængere både i og

uden for Danmark? Jeg kender ikke alle svarene, men jeg har læst og hørt nok til, at min nysgerrighed nu er blevet endnu større. Og jeg er sikker på, at denne udstilling og det efterfølgende foredrag, vil medvirke til at besvare mine spørgsmål.

Jeg ved, at Martinus har grundlagt sin egen åndsvidenskab. Og så er han symboltegner. Det gør mig stadig ikke så meget klogere. Det tredie Testamente er en åndsvidenskabelig fortsættelse og færdiggørelse af biblen. Hans værk er beregnet på humant og videnskabeligt indstillede mennesker, der ikke er religiøse, ikke tror på dogmer, men som alligevel sympatiserer med Jesu kærlighedsbudskab. Med sit værk ønsker Martinus altså på et videnskabeligt grundlag at fastslå, at livets mening er kærlighed.

Bid for bid forstår jeg mere og mere af Martinus’ budskab:

Livets mening er kærlighed

Det kan ”betale” sig at være et godt menneske.

Gennem reinkarnation udvikles mennesket til et kærlighedsvæsen.

Jeg er fascineret. Det er spændende tanker, der måske kan gøre verden til et bedre sted. Men det er alligevel stadig lidt mystisk. Jeg glæder mig til at lære mere.

Erfaringer fra udstillingen på Styrso 20. juni til 3. juli 2009

af Søren Jensen

Aftale om udstilling

Udstillingen kom lidt tilfældigt i stand ved at jeg havde nogle hyggelige samtaler med en mand på båden hjem til øen ”Styrso” hvor jeg pt bor. Han nævnte at han var med i en forening, der ejer cafeen og museet. En dag tænkte jeg om man mon kunne lave udstillinger der, og selv samme aften møder jeg ham tilfældigvis igen på en lille sti hvor jeg bor, og får så et telefon nr til hende, der holdt dette. Da jeg ringede viste det sig, at hun skulle med båden om ½ time og det samme skulle jeg og så greb jeg nogle brochurer og afsted til båden, hvor vi fik vi ro og fred, så jeg kunne præsentere hende for dette nye vha. brochurene. Hun var meget positiv, hun så det var nyt, logisk og struktureret, og lovede at jeg kunne holde udstilling. Jeg sagde direkte at Martinus påstår, at dette er forklaringen på Kristi kærlighedsbud, og det afskrækkede hende ikke. Hun var med i Svenske Kyrkan, og synes det ville være godt med lidt debat på øen.

Sagen er virkeligt givet fri i Skandinavien nu. Det viser Jans og Thors udstillinger også tydeligt og alle kan i dag låne en udstilling og få brochurer til at uddele mm. Jeg havde brochurer på svensk, engelsk og tysk fordi der kunne komme turister forbi.

Men måske skal Martinus sag først og fremmest gøres kendt i denne lille verden, Skandinavien – de lande der har et kors i deres flag. Måske finder vi de første pionerer, via sådanne udstillinger, dem der kommer til at bringe sagen videre. Men jeg tror også at det skal ske andre steder i verden.

Møder med mennesker på udstillingen

Det er i øvrigt spændende at lave sådanne udstillinger. Jeg kom i kontakt med mange spændende mennesker, som fik en chance til at fortælle mig deres historier, når nu de følte at de ”havde helle” og kunne tale om det åndelige her. Der var fx en kvinde der havde oplevet at blive reddet fra døden 3 gange i træk på uforklarlig mirakuløs vis. Den ene gang blev hendes cykel af usynlige hænder løftet hele vejen over en bil og opad en bakke i sikkerhed. En anden kvinde havde haft besøg af sin afdøde mand.

De fleste besøgere kom alene eller parvis eller tre ad gangen. Kun når der var foredrag kom der flere på en gang. Det er helt fint at få disse ”drop ind” besøgere for så kan man tale frit og åbent om alt personligt også. Men man kan sagtens præsentere det for store forsamlinger på en gang.

En fransk kvinde kommer på besøg. Hun virker meget human, men har voldsom aversion mod alt religion. Det handler om mændene siger hun: ”..de vil have magt, de vil aldrig slippe magten, se bare i Iran, det ligger i deres natur.” Hun var human nok, men alt for allergisk mod det åndelige, hun var ikke åben endnu.

Der kom en del ældre mennesker og de var glade for at kunne sidde ned og hvile deres ben mens de kiggede på symbolerne – som de i øvrigt kunne læse om i brochuren. Det er en god ting, hvis blot folk får en brochure, behøver de jo ikke læse noget, for de kan læse derhjemme.

En gæst på udstillingen havde engang hørt om Martinus fra en ven. Samme dag ... ser hun et opslag eller en tekst og genkender nu navnet, og hun tænker at ok det er vist et tegn, det her skal hun lige tjekke. Livet udvælger de modtagelige.

KORT

Ruth Olsen

FORTALT

Englen i Højby kirke

Per Holsner nævner i sin artikel kalkmalerierne i Højby kirke. I 1990 skrev Ebbe Kløvedal Reich faktisk en meget spændende bog om, hvordan de blev til, ”En engels vinger” (Vindroseforlaget). Han forholder sig godt nok meget frit til det historiske stof, men det bliver den ikke mindre spændende af.

Bogens hovedperson er en fattig Odsherredsdreng, Hannes, der går i lære som kirkemaler hos en af de vejfarende svende fra Tyskland, som jo hovedsageligt var dem, der smykkede vore kirker med kalkmalerier i middelalderen. Hannes vil så gerne lære at male engle. Det sker så i kirken i Højby, dengang Odsherreds hovedstad.

Som det er typisk for Ebbe Reich får vi sideløbende en levende skildring af den tids Danmark, men Hannes er mest optaget af englene, især ærkeenglen Mikael, der vejer sjælene i en stor skålvægt. ”Hvorfor er det bedst at have en tung sjæl?”, spørger han sin mor, men hun ved det ikke. ”Men en dag skal vi møde ham og tale frit med ham, det kan jeg mærke”, siger hun.

Da Hannes senere spørger sin læremester, mens de sammen arbejder på englene i Højby, får han at vide, at hvis Mikael finder, at sjælene vejer mere end synderne, kommer man i paradys. Mikael er en streng men retfærdig dommer, og Satan er bange for ham. Gabriel er der ingen, der er

bange for, det var i øvrigt ham, der gav Muhammed Koranen. Mikael dømmer med Kristi milde retfærdighed, så hvis man er ensom og fattig, behøver man ikke at være bange for ham, fortæller læremesteren, mens de maler Mikael tankefuldt smilende med sine prægtige vinger foldet ud.

På et tidspunkt bliver Hannes anklaget for et mord, han ikke har begået, og kommer i tugthuset. Mens han nedtrykt sidder der, står Mikael pludselig ved siden af ham, og ”der bredte sig et lys inden i ham”. Mikael forsvinder, men Hannes sidder tilbage ”med noget, der lignede fred i sjælen”. Han frikendes da også.

Selv om man måske ikke tror på Per Holsners påstand om, at Martinus er inkarnationen af Mikael, så er det da en fin symbolik, at han ”sidder” der på væggen i den kirke, på hvis kirkegård, så mange Martinus-tilhængeres afsjælede legeme ligger begravet.

Joachim af Fiore

Joachim af Fiore (1135-1202) som var en cisterciensermunk fra Sydditalien, mente der skjult i Bibelen lå en fortælling om åndelig evolution. Efter ”faderens tid” (Det gl. Testamente) over ”sønnens tid” (Det nye Testamente) vil der komme en tredje tidsalder, helligåndens tid, præget af kærlighed, frihed, fællesskab og glæde. Den ville være ligesom sommeren, der fulgte faderens vintertid og sønnens forårstid. En ny lærer vil træde frem for at vende menneskenes sind fra materielle ting til det åndelige, spåede Joachim.

Den tredje tidsalder ville – efter en vanskelig periode – bringe kulminationen på Guds plan for verden. Erkendelsen af Gud ville blive åbenbaret direkte i alle menneskers hjerter, og hele jorden ville til sidst forenes i fred. Joachim mente, den tredje

tidsalder var nær, for han regnede sig frem til, at når der fra Abraham til Jesus var 42 generationer, måtte det samme antal generationer fra Jesu tid blive omkring år 1260.

Hans tilhængere brugte hans skrifter som baggrund for at kritisere pavevældet med dets grådige vellevned, og de producerede et skrift i Fiores navn – ”Det evige Evangelium” – der spåede kirkens dage talte. Mange af dem blev brændt som kættere. Forventningen til ”en gylden tidsalder” var store, men selv om den udeblev, levede Fiores ideer videre i århundreder. I dag kalder New Age bevægelsen den for ”vandmandens tidsalder”. Vi venter stadig på den ”gyldne tidsalder”.

Får den muslimske selvmordsbomber sine 72 jomfruer?

Når en selvmordsbombemand først er kommet gennem ”skærsilden”, hvor han med egne følelser oplever det onde, han har udsat sine medmennesker for, så skulle han nok kunne få sine eftertragtede jomfruer. Men hvad han vil stille op med dem, når han ikke længere har nogen fysisk krop, er noget andet – det bliver vel ikke lige det, han i sin jordiske seksuelle fantasi havde forestillet sig. Og dog.

Martinus siger i artiklen ”Natbevistheden og paradiset” (Kosmos 2/1971): ”Da væsenets ønskedrømme

former dets paradys på det åndelige plan, vil væsenernes paradysoplevelse blive opfyldelsen af hvert væsens individuelle ønsketilværelse, uafhængig af væsenets eventuelle mørke skæbne på det fysiske plan.”

Men gælder det også de enpolede seksuelle ønskedrømme? I Robert Monroes bog ”Fjerne mål” beskriver han tilværelsen i den åndelige verdens nederste afdeling, som han siger han har besøgt. Her er menneskene åbenbart stadig opfyldt af deres seksuelle begær, for han beskriver dem som en bunke svedige kroppe, som var ”i konstant bevægelse, søgende, i forsøg på at gøre noget men uden nogensinde at blive tilfredsstillet.”

De kroppe, han beskriver, må være tankeskabte kroppe, men kan de svede og dyrke sex? Vi ved, at begæret efter alkohol prøver nogle afdøde at få tilfredsstillet via nogle fysisk inkarnerede, uden dog at kunne få deres tørst slukket. Det må vel gå begæret efter sex ligeså. Fysiske begær kan måske nok føles men ikke opfyldes på det åndelige plan, så vidt jeg har forstået, så de muslimske ”martyrer” må formodes at blive slemt skuffede.

Krigstraumer

DR2 udsendte d. 11/8 en interessant amerikansk dokumentarfilm om en gammel mand, kaldet Snuffi, der hele sit liv havde måttet leve med dårlig samvittighed og mareridt på grund af det, han havde været med til som ung i krig. Først i Koreakrigen, hvor de dræbte mange uskyldige civile, og senere som såkaldt militær rådgiver i Vietnam.

I forsøg på at gøre noget godt igen havde han sluttet sig til nogle dakota-indianere i et reservat, for også overfor dem mente han, at USA’s hvide herskere havde begået frygte-

lig uret. En af disse indianere havde kæmpet for USA i Vietnam, men han kunne ikke klare at fortælle om, hvad han havde oplevet. Han havde en tid arbejdet for Vietnam-veteranernes forening, men han kunne ikke holde ud at se, hvordan veteranerne gik til i druk og andet stofmisbrug, og hvordan mange begik selvmord. De kunne ikke klare at leve med minderne.

Snuffi havde i Vietnam med bl.a. slikposer narret en indfødt vietnamesisk bjergstamme til at støtte USA’s tropper. Kort tid efter lå alle landsbyens beboere massakreret af vietcong. Nogle af bjergstammens folk var flygtet til Laos og endt som flygtninge i USA, hvor de havde dannet deres eget lille samfund. Hertil drog Snuffi for at sige undskyld til de overlevende og efterkommerne.

Dette lille samfund havde en shaman, som prøvede at befri Snuffi for sin skyldbetyngede sjæl ved at sende den over i en gris, der derefter blev slagtet, så sjælen kunne bringe budskabet til de døde stammefæller i den åndelige verden. Shamanen gik i trance og kunne derefter meddele, at Snuffi var tilgivet, hvilket han faktisk følte som en lettelse.

Denne film – og flere andre lignende film, vi har set i de senere år – må give de endnu krigsparate stof til eftertanke. Man sender unge mennesker, der endnu ikke er færdige med at repetere tidligere liv, ud i oplevelser, som vil plage dem psykisk for resten af deres inkarnation. Vi ved nok, det er nødvendige lidelser, for at de kan nå frem til den afsky for krig, der skal

gøre verden mere fredelig. Men selv om lidelserne ikke er meningsløse, er det alligevel svært passivt at se på, hvordan unge umodne mennesker manipuleres til at tro, de ofrer liv eller mentalt helbred for en god, ja "næstekærlig", sag.

Hvad med "Nuets kraft"?

Siden Eckhart Tolle's bog "Nuets Kraft" udkom i år 2000, har han næsten fået guru-status for mange i Danmark. Men hvordan forholder hans budskab om det med "at leve i nuet" sig til det, Martinus siger om dette emne?

I sin bog siger Tolle (s. 64): "Tid er ikke værdifuld, for den er en illusion. Det, du oplever som værdifuldt, er ikke tid, men det ene punkt, der er uden for tid, nemlig Nuet. Jo mere du fokuserer på tid – fortid og fremtid – jo mere går du glip af Nuet, som er det mest værdifulde, der findes. Det er det eneste, det er alt, hvad der findes."

Martinus siger i artiklen "Tiden, et åndeligt rum" (Kosmos 19/1970): "Tiden er en absolut nødvendig markering i det levende væsens tilværelse, uden den ville der ikke kunne være tale om en evig livsoplevelse. Det levende væsen ville uden tidsoplevelse kun eksistere i et evigt "nu" uden kontraster, oplevelse eller skabelse. Hvis der ikke var tid, kunne

man jo heller ikke sanse tid, og der ville ikke være noget, der hed "før" eller "efter", ingen skelneevne, intet perspektiv.

Når "nu'et" ikke kunne gå over i en "fortid", ville der heller ikke være nogen "fremtid", og en tilstand uden fortid og fremtid, er totalt uden fysisk og åndelig markering, hvilket vil sige, at den slet ikke er manifesteret, er uden nogen forbindelse med nogen oplevelsessevne og livsytring og derfor ikke virkelig levende."

Det er altså noget ganske andet Martinus siger end det, Tolle siger. Så kan man selv vurdere, hvad man synes, der lyder mest rigtigt.

Er kaffeinkaffe usundt?

Martinus måtte holde op med at drikke kaffe, fordi han ikke kunne tåle det. Men hvad med alle os andre ufuldkomne væsner? Ifølge tidsskriftet "Aktuel naturvidenskab" (3/2007) skulle almindelig kaffeinkaffe faktisk være sundt – hvis det altså ikke overdrives.

Forskning har vist, at koffein ikke bare kvikker hjernen, men det nedsætter åbenbart risikoen for Alzheimers og Parkinsons sygdomme. Eftersom kaffebønner indeholder antioxidanter, mener man, at kaffen også nedsætter risikoen for en række andre sygdomme. Nogle har ment, at kaffe kan give dårligt hjerte, men her ligger forklaringen nok i, at mange kaffedrikkere også ryger og får for lidt motion.

Koffein i meget store mængder kan dog også virke som en gift, så hvis man sprøjter sine dræbersnegle med en stærk koffeinopløsning, så dør de. For som lægen Paracelsus engang slog fast: det er dosis der afgør, om et stof er gift eller medicin. Man behøver altså ikke afstå fra sin morgenkaffe, men også her gælder det det gamle ordsprog: med måde er alting godt.

Sundhedsråd fra Piet Hein:

Kaffe uden fløde kan man ikke blive fed af.

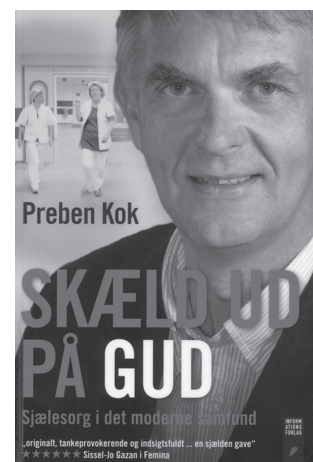
Kaffe uden sukker får ens vægt til at gå nedad.

Kaffe uden kaffe, det er særlig sundt,

Men man føler sig så fjollet. Når man sidder og rør rundt.

Gode råd til de syge

Jeg så nogle af de TV-udsendelser, "skriftestolen", hvor præsten Preben Kok gav råd til mennesker, der havde det dårligt, og undrede mig over mange af dem. Jeg har nu læst hans bog "Skæld ud på Gud" (Informations forlag 2008), og min forundring er ikke blevet mindre. Han er hospitalspræst, dvs han kommer til meget syge og døende patienter, og er i øvrigt supervisor for hospitalspersonale.

Han er en sympatisk person med megen omsorg for sine medmennesker, men hvad er det for "åndelig næring",

han giver dem? Som folkekirkepræst har han de sædvanlige gammelkristne meninger, f.eks. den om at Gud kom til jorden som Jesus og tog ansvaret og straffen på sig for menneskenes synder. Derfor er vi ”frelst” på forhånd, uanset hvad vi gør, bare vi er troende.

Og vi kan stadig kaste ansvaret over på Gud, ja skælde ud på Gud, for den urimelige situation, han har bragt – her den syge – i. Og for, at han ikke har sørget for retfærdighed! Der står (s.12), det gælder om ”at holde fast i protesten” og blive vred. For sygdom kan ikke være ens egen skyld, og hvis man tager den skyld og det ansvar på sig, ”gør man sig selv til Gud”, siger han. Et sted står der, at ”mit nederlag er Guds, ikke mit” (s.61).

Dette her er noget ganske andet, end det Martinus og almindelig logisk sans fortæller os. At ”holde fast i protesten og vreden” kan da aldrig være godt for helbredet. Men det duer jo heller ikke at undertrykke sine følelser, så hvad gør man så? For mig at se, gælder det om at acceptere dem og dernæst øve sig i at give slip på dem. Men det forudsætter nok, at man er i stand til at se livet i et større perspektiv.

At sætte det hele i et større perspektiv er faktisk, hvad Martinus prøver at gøre i den artikel, der har fået betegnelsen ”Svar på et brev fra en syg”. Her er ikke tale om at lægge ansvaret fra sig men om at forstå, at sygdom er et led i vor udviklingsproces frem mod at blive det fuldkomne næstekærlige menneske. Trøsten ligger i, at lidelsen gør vejen kortere til en lykkeligere skæbne, og at ingen slipper lettere end andre. Den evige lov er urokkelig og retfærdig.

Her er ikke noget med, at det er ”Guds ansvar”, men at det gælder om at tænke rigtigt og optimistisk,

og derved styrke sin livskraft. Vi kan bede om hjælp til at klare lidelserne. For som Martinus skriver: ”Alt hvad et menneske beder om, der går i retning af at hjælpe det til en uselvisk og næstekærlig væremåde, får det urokkelig bønheort.”

Det undrer mig, at Martinus ikke til den syge fortæller, at en eventuel diskarnering ikke er noget at frygte. Viden om reinkarnationens faktum kan hjælpe mange, for når man ved, der venter en god ferie ”på den anden side”, og at man så kommer igen med en ny frisk krop, da er lidelserne trods alt lidt nemmere at klare. Dødsangsten er for mange syge en del af lidelsen.

Uventet hjælpeaktion

Mandag d.13/4 var et kinesisk fragtskib ved at blive angrebet af somaliske pirater. Men da piraterne nærmede sig skibet, dukkede der flere tusinde delfiner op i havoverfladen og blokerede vejen mellem piraterne og skibet. Det medførte, at piraterne måtte vende om og forlade stedet, fortæller det kinesiske nyhedsbureau Xinhua.

Det er ikke første gang, vi hører om, hvordan delfiner kommer mennesker, som er i nød, til hjælp. Nogle dykkere ved Australiens kyst var f.eks. ved at blive angrebet af en haj, men nogle delfiner lagde sig med livet som indsats imellem og reddede dem. Jeg tror, delfiner har så fintmærkende instinktive sanser, at de kan mærke

menneskers følelser. Hvis mennesker vidste, hvor meget dyr kan sanse, ville dyrenes vilkår her på jorden nok se noget anderledes ud!

Sofias historie

Sofia har skrevet en bog – ”En dansk jødes bekendelse” – hvor hun, som ikke var religiøs, en dag fik en slags telepatiske kontakt med Jesus. Derfor blev hun det, man kalder ”messiansk jøde”, dvs en jøde der tror på, at Jesus var den messias, som i det gl. testamente blev bebudet skulle komme.

Jeg har ikke læst bogen, kun hørt om den i radioen, men jeg hæftede mig ved, dels at der faktisk er en del messianske jøder, dels at de ortodokse jøder anser dem for en slags kættere og diskriminerer dem. Da de ortodokse har uforholdsmæssig stor magt i Israel, sidder bl.a. på en stor del af embedsapparatet, betyder det f.eks. at messianske jøder ikke kan få statsborgerskab i Israel. Det er ikke kun blandt muslimer, der er religiøse fanatikere!

En hjerneforskers nær-død-oplevelse

Jill er uddannet som neurolog. En dag får hun en hjerneblødning, der sender hende en tur på ”den anden side” i en nær-død-oplevelse. Det ændrede hendes syn på, hvad hjernen er. Hun fortæller:

”Nær-døden er et forbavsende roligt og venligt sted at være. Når du tror du dør, begynder du virkelig at leve. Der findes ingen død, kun uendeligt liv.”

”Jeg følte mig som en ånd, der lige var sluppet ud af flasken. Energien fra min ånd syntes at flyde som en gigantisk hval, glidende gennem et hav af stille eufori.”

”Verden eksisterer kun som en sinds-tilstand, et Nirvana. Verden kommer indefra. Hvert menneske skaber sit egen magiske væv gennem de følelser og tanker, det identificerer sig med. Hvert menneske er et center, og ud fra det center spinder det en hel verden, et helt univers. Hvilken verden spinder du ud fra dit center?”

”Jeg fandt Nirvana! Jeg så for mig skønne fredfyldte mennesker på jorden, medfølelse, levende sammen. Mennesker som vidste, at de bevidst kunne vælge at træde ind i en højere sfære.”

Kan hjerneskade ændre sproget?

Weekendavisen havde d. 12/6 en artikel om et fænomen, der kaldes ”Foreign Accent Syndrome” (FAS). Det handler om mennesker, som efter en hjerneskade pludselig begynder at tale med en accent, der lyder udenlandsk. Det er meget generende for de, der rammes, som da en ærkeamerikaner f.eks. blev forsøgt snydt gang på gang bl.a. af taxachauffører, fordi de troede, hun var en fremmed. Hun lød som en østeuropæer.

Fænomenet er sjældent men ikke nyt. Det blev beskrevet allerede i 1907, og i 1947 tog en norsk professor det op i tidsskriftet ”Brain”. Her drejede sagen sig om en ung norsk kvinde, der begyndte at tale med tysk accent i 1941, efter at være blevet ramt af en granatsplint i hjernen. Det fik naboer og venner til at undgå hende, fordi de troede hun var tysk spion.

Lægerne bortforklarer fænomenet som blot en mindre talefejl, som en lytter bare opfatter som fremmed accent. Men så er det jo underligt, at mange forskellige lyttere hører den samme fremmede tone. Mon ikke det i virkeligheden handler om, at hjerneskaden har åbnet op for dele af en gammel sprog-talentkerne fra tidligere inkarnation? Men en sådan for os logisk forklaring kan lægevidenskaben selvfølgelig ikke bruge!

Globalisme eller internationalisme

Martinus siger, at menneskene engang vil forenes under én fælles verdensregering. Men vejen frem til det mål er brolagt med mange prøvelser. Den vej, verden i dag er ved at følge, synes ikke frugtbar. Det påviser professor ved School of Public Affairs i Maryland, Herman E. Daly, i sin bog ”Nødvendighedens økonomi” (Hovedland 2008).

Han skelner mellem internationalisering og globalisering. Det første er en frivillig sammenslutning af nationer, hvor demokratisk valgte politikere på velordnede betingelser skaber fri bevægelse over landegrænser for mennesker, varer og ikke mindst for viden. Det er en kulturel integration.

Globalisering er derimod den sammenslutning, som storfinansens skaber. Her drejer det sig mest om fri bevægelse for kapital, således at den kan høste mest mulig gevinst

uden sociale og miljømæssige omkostninger, eventuelt udelukkende ved spekulation. Topfolk i store transnationale selskaber styrer på udemokratisk vis verdens økonomi og eliminerer således de nationale demokratier. Man udtager patentrettigheder, dvs monopol, på viden og basisforbrødsnødheder, og forhindrer således reelt den fri konkurrence.

Globalisering i denne definition fører ikke til Martinus’ verdensrige, men man må jo håbe udviklingen rettes op på et tidspunkt. Verden har virkelig brug for ”kulturel integration”. Det vil f.eks. være meget bedre at tilføre U-landene viden i stedet for at lade storfinansens boltre sig i billig arbejdskraft og ribbe dem for deres råstoffer.

Også i EU har vi brug for noget mere ”kulturel integration”, f.eks. et fælles sprog. Jeg hørte, at man i EU-bureaukratiet ingen rigtig kontrol har med de penge, der udbetales til de nye medlemslande, fordi man i sit regnskabsmaskineri ikke kan håndtere deres anderledes bogstaver! Jeg tror ikke, EU for alvor bliver et demokratisk ”folkenes Europa”, før vi har et fælles sprog og kan bruge samme slags bogstaver.

Vor tids heksebrændinger

TV-udsendelsen ”Horisont” d.6/7 bragte en grusom historie om, hvordan mange børn i Nigeria gøres til ”hekse” og forfølges, smides ud af deres familie og samfund, ja ofte mishandles til døde. Det var svært at finde ud af, hvad der gjorde nogle, ofte ganske små, børn til hekse, men de blev i hvert fald beskyldt for at være årsag til alt dårligt, der skete i deres miljø.

Afrika har generelt været præget af megen tro på overnaturlige væsner,

ja megen for os at se absurd overtro. Mange afrikanere er stærke følelses-mennesker, der er nemme at manipulere og suggerere til at tro det ene eller andet. Det havde en snu kvinde benyttet sig af og skabt en film, der på uhyggelig vis satte hekse-hysteriet i gang. Hun styrer, efter eget udsagn, 150 kristne kirker i Nigeria, og var således blevet rig – ved de fattiges ”aflad”? Hun ville ikke svare på journalistens spørgsmål om hendes forhold til Jesu kærlighedsbudskab.

Det fremgik af udsendelsen, at mange kristne kirker i Nigeria kører med på heksehysteriet. Men sådan var det jo også engang i Europa. Det var ofte dengang de kristne præster, der førte an i hysteriet, men vi havde dog ikke så stærkt et medie som filmen, til at sprede det. I Europas hekseforfølgelser var det især enlige kvinder, det gik ud over – de sidste hekse blev brændt i slutningen af 1600-tallet – de var den tids magtesløse. I Nigeria i dag er det børn, der er de magtesløse og forsvarsløse.

Asa-troen lever!

I TV 26/7 så vi nogle af de udsendte danske soldater i Afghanistan dyrke deres Asa-tro. De fortalte, at de var fast overbevist om, at hvis de døde i

krigen, ville de blive hentet af valkyrier og fulgt til Valhalla, hvor de ville blive opvartet med mad og drikke og slås for sjov. De havde meldt sig frivilligt til at gå i krig, for de var ikke spor bange for at dø.

Hvor mon de står i deres åndelige udvikling? Og hvordan mon soldaternes kristne feltpræst har det med dem? Jeg tror ikke, de tager deres Asa-tro ligeså alvorligt, som deres hedengangne forfædre gjorde. Det lød som en meget moderniseret udgave, som vel for dem kunne være ligeså plausibel som kristendommens uvirkelige genopstandelses-teori.

Djævlementalitet i vor tid

Der er mange eksempler i disse ”sidste tider” på den ”djævlementalitet”, Martinus har skrevet om vil være en konsekvens af, at intelligens kan udvikles uden at kærlighedsevnen følger med. Vi hører om det hver dag i medierne. I udsendelsen Horisont d.17/8 kunne vi f.eks. opleve finanssvindleren Murdock (eller var det Maddok, Magok?), der åbenbart ikke havde den fjerneste dårlige samvittighed over totalt at ødelægge andres liv, ja end ikke over at ribbe sine egne jødiske trosfæller.

Vi hører om, hvordan en kirkegårds-tjener i New York tjente millioner på at tømme og fjerne en masse ret nye gravsteder og smide ligresterne væk, for at kunne sælge gravstedet hurtigt igen. For pengegrådigheden er intet helligt!

Men det går især ud over de mest sårbare og magtesløse – børnene og dyrene. Røde Kors har udsendt en rapport om, hvordan børn overalt handles, bortføres og misbruges, både til arbejde og sex. Det er dystert læsning.

I TV kunne man se, hvordan fjer og dun plukkes af levende gæs, sådan at de samme gæs kan plukkes flere gange i deres levetid og ikke kun den ene gang efter, de er slagtet. Og det

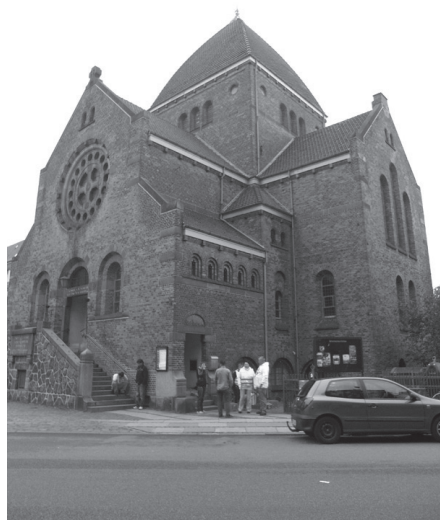

foregår ikke kun i Kina, men også i EU. De fjer og dun kan sagtens være at finde i dynerne fra Jysk Sengetøj-slager!

Hvis vi ikke havde det større perspektiv på den aktuelle verdenssituation, som åndsvidenskaben giver, kunne man næsten ikke holde verden ud. Men al den lidelse hører jo med til vor tids forcerede udvikling af følelserne, så der er altså en dybere mening med den. Og nu hvor lyset forstærkes, træder mørket jo tydeligere frem.

De bortviste asylansøgere

I sidste Impuls-blad spurgte jeg, om regeringen mon med politiets vold og magt ville fjerne de irakiske asylansøgere fra Brorsonskirken. Det ville de. I nattens mulm og mørke, akkompagneret af børnenes angstfyldte gråd, blev gruppen af mænd, som var forsamlet foran alterets Jesus-skikkelse, hentet og lagt i håndjern som gemene forbrydere.

Flertallet af de danske vælgere synes åbenbart det er ok – og derfor synes de fleste politikere det også, for de vil gerne genvælges. Det store mindretal, der synes noget andet, forsamlede sig i tusindvis på Københavns Rådhusplads d. 18/8 i protest, og en stor gruppe præster (300) udsendte

en skrivelse, hvor de beklagede, at Danmark var kommet så langt væk fra kristendommens barmhjertighedsbudskab. Mener jeg at have hørt, jeg har ikke læst den.

I sin tale på 87-års fødselsdagen (trykt i Kosmos 7/2009) forudså Martinus krige ”nede ved Arabien og dernede”. Han mente ikke, vi ville kunne være helt uberørt af dem. Han har også engang udtalt, at i kommende krige ville vi i Norden blive ”lazaretlande”. Selvfølgelig er der grænser for, hvor meget de nordiske lande kan klare at afbøde på verdens lidelser, men netop i dette tilfælde med irakerne begynder det mere at ligne noget med ”ikke at tabe ansigt”, at vise hvor magten ligger.

Hvor bliver solpletterne af?

Solens såkaldte magnetfelt er stærkt svækket for tiden, og derfor er der stort set ingen solpletter. Det undrer forskerne, for ifølge den sædvanlige cyklus på 11 år, burde solpletminimum have kulmineret i 2006/07, sådan at vi nu skulle være på vej mod maksimum. Når der før har været en lang periode med solpletminimum, har det betydet et koldt klima på Jorden, f.eks. i 1600-tallet, men det er jo ikke just det, vi oplever lige nu.

Solens svækkede magnetfelt betyder også, ifølge forskerne, en svagere solvind, færre energirige partikler til Jordens atmosfære og en

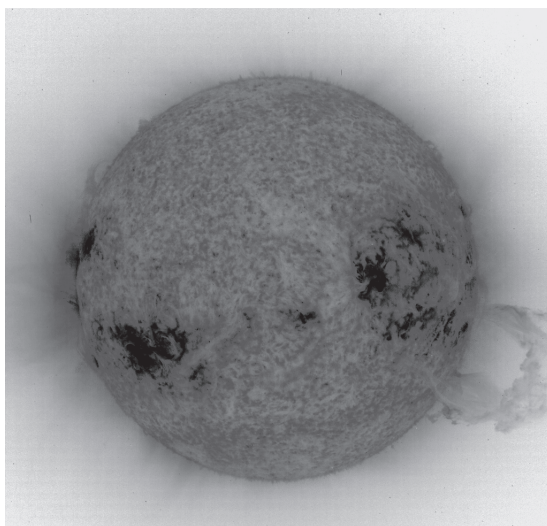
dårligere beskyttelse mod den kosmiske stråling. Hvad det betyder for jordens klima, tør man ikke sige noget sikkert om. (Aktuel Naturvidenskab 3/2009)

Hvordan ser problemet ud, hvis vi prøver at tage åndsvidenskabelige ”briller” på?

Solen er et levende væsen, der ”trækker vejret”, sådan at en ind- og udånding tager ca. 11 år. Det stærkere magnetfelt og solvinden skulle så være ”udåndingen”. Det ser altså ud til, at solen ”holder vejret” for tiden. Men hvorfor? Det naturvidenskaben kalder ”kosmisk stråling” og som man altså mener, vi nu ikke bliver så godt beskyttet mod, er vel især den, der kommer fra Mælkevejens centrum. Om den siger Martinus i småbogen ”Påske” i sidste afsnit om vor tid:

”Ind over Jorden lyser og funkler allerede en ny og stor kosmisk verdensimpuls. Fra et stort system i Mælkevejens centrum bølger den i overjordisk glans direkte mod Jorden.”

Holder Solen sig lige nu lidt tilbage for at give plads til en anden form for energi, som vi behøver for at få sat skub i den åndelige udvikling her på Jorden? Eller som jeg læste i en bog, kaldet ”Kosmon Bible”, så har forskerne slet ikke forstået, hvad solpletter dybest set er. Denne bog påstår, at solpletter i virkeligheden er noget, der udenfor solen kredser

med den rundt, men set fra Jordens område forekommer de at være dele af solens selv.

Ifølge Walter Russell er Solen ved at "samle sig sammen" til at føde en ny planet. Han forklarer, hvordan det begynder med, at Solen danner en ring af energi omkring dens ækvator, og når den har nået en vis størrelse, vil den løsrive sig. Men da et åndedrag for Solen tager ca. 11 jordår, må en "graviditet og fødsel" vel tage århundreder, ja årtusinder.

Vi må nok foreløbig konstatere, at vi ikke ved ret meget om, hvad vor sol har gang i for tiden, men vi kan jo berolige os med, at den nok ved, hvad den gør og har styr på sit system af voksne og halv voksne "børn", planeterne.

Boet efter Sam mod Finn Bentzen – fortsat

I Impuls nr 1/09 (s.51) fortalte jeg, at advokaten der ordner Sams bo har anlagt sag mod Sams revisor og økonomiske rådgiver Finn Bentzen. Sagen er i øvrigt udsat til d. 10/12. Anklagen lyder på "forringelse af boets værdi", men jeg oversatte det til det mere folkelige udtryk "snydt". Det

skulle jeg nok ikke have gjort, for nu har Finn Bentzen anlagt sag mod bladets redaktører – Gunder Frederiksen og jeg – for ærekrænkelse efter straffelovens §267, der kan give fængsel op til 4 måneder.

Jeg udfærdigede et svarskrift med påstand om frifindelse, hvori jeg bl.a. påpegede, at vi ikke havde udtalt os om, hvad vi selv mente, men blot havde refereret anklagen fra boets advokat, hvilket jo er en information, der er almindelig offentligt tilgængelig – bortset fra det famøse ord "snydt". Mit svarskrift blev ikke godkendt af retten i Holbæk, der nu har pålagt os at hyre en advokat. Der står det så lige nu. Fortsættelsen på denne "føljeton" bringes i kommende numre.

En god søvn

Irritation, skuffelse, bitterhed, angst, dårlig samvittighed og lignende tankeklimaer kan skabe onde drømme og mareridt under søvnen, hvis man ikke forinden har fået overvundet disse tanker og følelser i sin bevidsthed. Ved at lære at falde i søvn på den rigtige måde lærer man faktisk sig selv at dø på den rigtige måde, dvs uden nogen "ond cirkel" af negative tanker.

(Martinus i artiklen "Gennem dødens port", Kosmos 8/1988)

Menneskets fysiske legeme

Hele det jordiske menneskes fysiske legeme er i virkeligheden kun udgørende en meget stærkt frem-skreden plante og opretholdes i stor udstrækning ene og alene på plante- eller instinktbevidstheden. Dette vil altså igen sige, at dets legemes hovedfunktioner og opbyggelse i nævnte udstrækning sker uden dets hjernemæssige indblanding. Det er altså "den guddommelige verden"s fuldkomne liv, som samme individ har tilegnet sig som vanebevidsthed under sin eksistens i den forudgående "spiral"s intellektuelle zoner, der nu eksisterer som selvstændige funktioner i dets organisme.

(Martinus i Logik kap. 73)

MØDER - FOREDRAG - KURSER - STUDIEGRUPPER - UNDERVISNING

ESBJERG

Mandag 5/10 **Har menneskene overhovedet en fremtid for sig?** v/Lars Gyde

Mandag 16/11 **Smerte – hvorfor denne smerte?**
v/Edith Grønbæk

Møderne er kl. 19 på Tobakken, Gasværksvej 2,1. grønt lokale

HADERSLEV

Onsdag 30/9 **Mysteriet om bevidsthedens tilblivelse**
v/Ingolf Plesner

Mødet er kl. 19 på Bispen, Bispebroen 3

HERNING

Torsdag 1/10 **Bønnen – fra angst-skrig til tryghed!**
v/Edith Grønbæk

Torsdag 5/11 **At leve bevidst!** v/Solveig Langkilde

Torsdag 19/11 **Bevidsthedens skabelse** v/Ingolf Plesner
Møderne er kl. 19.30 i ”Kulturellen”, 1. lok. 04-01, Nørregade 7

KLINT

Ugekursus 6/9-12/9 **Hvordan bevidstgøres det ubevidste**
v/Solveig Langkilde

Ugekursus 13/9-19/9 **Udviklingstrin på vejen mod lyset**
v/Ingolf Plesner

Ugekursus 13/9-19/9 **Martinus’ symboler om sundhed og sygdom** v/Ole Therkelsen

2-ugers kursus 6/9-19/9 **Studier i Livets Bog 5, del 2**
v/Eigil Kristensen

Weekend-kursus 4/9-6/9 **Individets frigørelse fra flokken**
v/Solveig Langkilde og Tryggvi Gudmundsson

Weekend-seminar 25/9-27/9 **Det åndelige i kunsten**
v/Anne Külper, Rune Østensson og Lars Østnås

Weekend-konference 25/9-27/9 **Bevidsthedens mysterium** v/Karsten Jensen

Weekend-retræte 23/10-25/10 **Det personlige gudsforhold** v/Eigil Kristensen og Lene Jeppesen

Weekend-kursus 23/10-25/10 **Sygdom og helbredelse i kosmisk belysning** v/Ole Therkelsen

Weekend-kursus 6/11-8/11 **Fordybelse i de menneskelige tankeklimaer** v/Søren Olsen og Ingolf Plesner

Lørdag 19/9 Foredrag **Ægteskabets lyksaligheder**
v/Karsten Jensen

Lørdag 3/10 Foredrag **Mødet med vore medmennesker**
v/Lene Jeppesen

Lørdag 31/10 Foredrag **Tankers indflydelse på helbredet**
v/Ole Therkelsen

Alle foredrag er kl. 14.30 på Terrassen.

KØGE

Tirsdag 22/9 **Moral** v/Søren Olsen

Tirsdag 29/9 **Kan evigheden forstås?**

v/Ole Therkelsen

Tirsdag 6/10 **Tilgivelse – en helende proces**

v/Lene Jeppesen

Tirsdag 13/10 **Dødens illusion – livets virkelighed**

v/John Klemens

Tirsdag 27/10 **Kærligheden som livsfundament**

v/Eigil Kristensen

Alle foredrag er kl. 19 i Teaterbygningen. Tilmelding FOF 5665 5322

KØBENHAVN

Lørdag 26/9 **Hovmodets forskellige ansigter**

v/Ib Frenndø

Lørdag 10/10 **Den intellektuelle kristendom**

v/Svend Åge Rossen

Lørdag 24/10 **Nuet** v/John Klemens

Lørdag 7/11 **Klima og globalisering**

v/Ole Therkelsen

Lørdag 21/11 **Ægteskabets lyksaligheder**

v/Karsten Jensen

Lørdag 5/12 **At dyrke det menneskelige**

v/Lene Jeppesen

Alle foredrag er kl. 15 på Mariendalsvej 94

For studiegrupper o.a. hør nærmere 3834 6280 eller www.martinus.dk

ROSKILDE

Torsdag 24/9 **Moral** v/Søren Olsen

Torsdag 8/10 **Tilgivelse – en helende proces**

v/Lene Jeppesen

Torsdag 22/10 **Tankers indflydelse på helbredet**

v/Ole Therkelsen

Torsdag 5/11 **Kærligheden som livsfundament**

v/Eigil Kristensen

Torsdag 19/11 **Dødens illusion – livets virkelighed**

v/John Klemens

Alle foredrag kl.19, Kildegården, lokale 7. Tilmelding

FOF 4636 6974

SILKEBORG

Onsdag 30/9 **At blive et sandt menneske!**

v/Edith Grønbæk

Onsdag 21/10 **Kønsrollernes forvandling**

v/Lene Jeppesen

Onsdag 18/11 **Bevidsthedens skabelse**

v/Ingolf Plesner

Møderne er kl. 19.30 i Medborgerhuset, Søvej 3

SINDAL

Tirsdag 20/10 **At dyrke det menneskelige!**

v/Lene Jeppesen

Tirsdag 3/11 **At leve bevidst!** v/Solveig Langkilde

Møderne er kl.19.30, Solgården, Norgesgade 1

SØNDERBORG

Tirsdag 29/9 **Introduktion til Martinus kosmologi – kærlighedens videnskab** v/Ingolf Plesner

Tirsdag 20/10 **Hvad er sandhed?** v/Søren Olsen

Onsdag 18/11 **Har menneskene overhovedet en fremtid for sig?** v/Lars Gyde

Møderne er kl. 19.30 på Biblioteket, grupperum ¾, Kongevej 19

THISTED

Søndag 4/10 **Martinus og den ny verdensmoral!**

v/Ole Therkelsen

Søndag 18/10 **At dyrke det menneskelige!**

v/Lene Jeppesen

Søndag 8/11 **At blive et sandt menneske!**

v/Edith Grønbæk

Møderne er kl. 15, Plantagevej 18

VEJLE

Søndag 20/9 **Har menneskene overhovedet en fremtid for sig?** v/Lars Gyde

Søndag 15/11 **Jeg vil elske dig for evigt!**

v/Hanne Myrfeld

Søndag 6/12 **Jorden – et fartøj på evighedens umådelige hav!** v/Inge Spicker

Møderne er kl. 14 i ”Den 6.Sans”, Gl.Havn 11-13 st.

VIBORG

Tirsdag 6/10 **Sygdom og helbredelse i kosmisk belysning** v/Ole Therkelsen

Tirsdag 27/10 **Jeg vil elske dig for evigt!**

v/Hanne Myrfeld

Tirsdag 17/11 **At blive et sandt menneske**

v/Edith Grønbæk

Møderne er kl. 19.30 i ”Stationen”, Lille Sankt Hans gade 7

ÅRHUS

Søndag 20/9 seminar **Næstekærligheden – et udviklingsprojekt!** v/Søren Olsen

Kl. 10-16 i Beboerhuset, Roukær Alle 1, Højbjerg

Mandag 5/10 **Sygdom og helbredelse i kosmisk belysning** v/Ole Therkelsen

Mandag 26/10 **Jeg vil elske dig for evigt!**

v/Hanne Myrfeld

Mandag 9/11 **Har menneskene overhovedet en fremtid for sig?** v/Lars Gyde

Søndag 22/11 seminar **Når bevidsthed bliver til!**

v/Ingolf Plesner

Kl. 10-16 i Beboerhuset, Roukær Alle 1, Højbjerg

Mandagsmøderne er kl. 19.30 i Studenternes Hus, sal 2, Ndr.Ringgade 3, bygn.1420

ÅLBORG

Mandag 7/9 **Spis med omtanke – og få del i livsglæden!**

v/Lars Gyde

Onsdag 7/10 **Martinus og den ny verdensmoral**

v/Ole Therkelsen

Mandag 19/10 **At dyrke det menneskelige**

v/Lene Jeppesen

Onsdag 4/11 **At leve bevidst!** v/Solveig Langkilde

Tirsdag 1/12 **Jeg vil elske dig for evigt!**

v/Hanne Myrfeld

Møderne er kl. 19.30 i Teosofisk Forening, Engvej 8, Nr.Sundby

Filosofiske krummer

Det levende væsen kan kun tiltrækkes imod sfærer, der har betingelser for dets videre udvikling.

(LB V 2189)

Du er på jorden for at tjene og elske, men det er ikke det samme som at være tjener, dvs du tjener pga dit eget indre behov ikke pga andres behov.

(Dyer)

Livets kilde er lyset. Buddha bar lyset ind i bevidstheden. Jesus bar lyset ind i hjertet.

(Jes Bertelsen)

Vær den forandring, du ønsker at se i verden.

(Gandhi)

Verdens folk kan leve sammen i fred. Vi ved det er Guds vision. Nu er det vor opgave her på jorden.

(Barack Obama i Cairo 4/6-09)

Degeneration af kroppen begynder, når man hører op med at bruge den, degeneration af bevidstheden begynder, når man ophører med koncentreret tænkning.

(W. Russell)

At leve er at øve sig i at give slip – at give slip er at leve.

(Steen Kofoed)

Det er kun døde fisk, der flyder med strømmen.

(Polsk ordsprog)

Uenighed er kundskabens moder.

(Karl Popper)

Det er en tragedie for videnskaben, når man slagter en smuk hypotese med et grimt faktum.

(Thomas Huxley 1825-95)

Tro på Gud på trods af fornuften. (Søren Kierkegaard)

Man kan ikke erkende Gud via fornuften. (Immanuel Kant)

At tro på Gud er filosofisk selvmord. (Albert Camus)

Man kan erkende årsagen (skaberen) ud fra virkningen (det skabte). (Pave Pius X)

Når du tænker på noget ubehageligt, banker hjertet hurtigere, fordi du elektrificerer blodomløbet. Det samme gør solen med jordens atmosfære.

(Kosmon Bible)

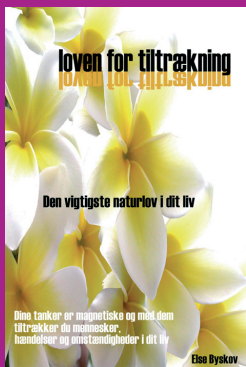
Den officielle videnskab regner det for bevidst skabelse, når noget er formet i en organiseret struktur efter en plan og hensigt. Altså er universet en bevidst skabelse.

(Gary E. Parker)

Søren Krarup fra Dansk Folkeparti er en slags islamist, når han siger, at demokratiet ikke har legitimitet, fordi det ikke er religiøst begrundet i Gud.

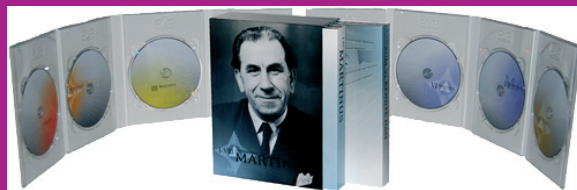
(Kai Sørlander)

Salgstilbud

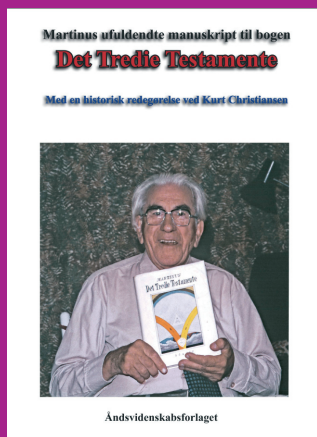

Else Byskov
Loven for tiltrækning
125 sider - kr. 125

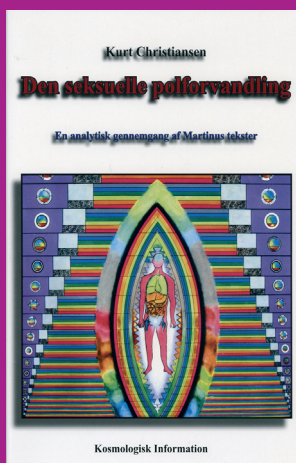
Sv. Åge Rossen
Martinus' verdensbillede
480 sider - kr. 300

Dankvartfilm
Martinus' som vi kendte ham 1-8
Box med 8 dvd'ere - kr. 500

Kurt Christiansens
"Martinus ufuldendte manuskript til bogen "Det Tredie Testamente" udsalg - over 1000 sider.
Alle 3 bind for kun kr. 100

Kurt Christiansen
Den seksuelle polforvandling
260 A4 sider - kr. 200

Kurt Christiansens
Martinus biografi i to bind
1280 A4 sider - kr. 400

Gamle Impuls-numre
kan fås for 10 kr pr. stk.

Den Ny VerdensIMPULS
Klintvej 104 - DK-4500 Nykøbing Sjælland
Tlf. 59 30 52 72 - Giro 9 25 42 42
E-mail: kosmo-info@olsen.mail.dk
Hjemmeside: www.nyimpuls.dk